

PAR TAUTAS IZGLĪTOŠANU DOMĀJOT
IX grāmata

Vēstules

Ojārs Rode

2023
Drusti

Cerībā, ka kādam varētu interesēt manas pārdomas par latvju tautas izglītību nākotnē, sakārtoju tās vairākās grāmatiņās. Grāmatiņas nepretendē uz zinātniska rakstura literatūru pedagoģijā (tradicionālā zinātnes izpratnē), bet aptver dažāda rakstura visai plašu atziņu un zināšanu spektru, kas tādā vai citādā veida ir sasniegušas mani.

Šīs grāmatiņas tapušas pateicoties vairākiem rosinājumiem kaut ko uzrakstīt par tautskolas pieredzi un pateicībā manai zinātniskā darba vadītājai gan maģistratūrā, gan doktorantūrā DU Elfrīdai Krastiņai, ar kuru diskutēts gan par izglītību, gan par vispārcilvēciskām problēmām, kuras tad arī mani mudināja pārdomām.

Grāmatiņas domātas visai raibam interesentu lokam – vecākiem, skolotājiem, studentiem, politiķiem un vienkārši tautiskuma saglabāšanas entuziastiem, taču ne tik daudz skeptiķiem, kā meklētājiem.

Nebūtu ne, turpat 30 gadus gara pieredzes tautskolā, ne studijas, ne apceres, ne centieni ko paveikt Latvijas tautskološanā, ja nebūtu manas ģimenes atbalsts, īpašs paldies pacietīgai dzīvesbiedrei, sievai Nellijai.

Grāmatiņu Saturs

I grāmata - *Daži grāmatiņās izmantotie termini*

II grāmata 1.daļa – *Krišnamurti skola. Vērtību izglītība*

II grāmata 2. daļa – *Humānā pedagoģija. Integrālā izglītība*

II grāmata 3.daļa - *Holistiskā pedagoģija.*

III grāmata – *Tautas pedagoģija*

IV grāmata – *Teorija un prakse*

V grāmata – 1. daļa - *Publikācijas zinātniskos un populārzinātniskos izdevumos no 2004. – 2011. gadam*

V grāmata – 2. daļa - *Publikācijas zinātniskos un populārzinātniskos izdevumos no 2011. – 2015. gadam*

VI grāmata 1.daļa.– *Intervijas un publikācijas populāros izdevumos no 1990. – 2007. gadam*

VI grāmata 2.daļa.– *Intervijas un publikācijas populāros izdevumos no 2007. – 2023. gadam*

VII grāmata – 1. daļa – *Apceres un ieceres no 2005. – 2011. gadam*

VII grāmata – 2. daļa – *Apceres un ieceres no 2012. – 2023. gadam*

VIII grāmata – *Vēstules Atmodu rosinot un publicētais Face Book*

IX grāmata - *Vēstules*

Šī ir pēdējā grāmata sērijā "Par tautas izglītošanu domājot".

Šeit publicēju sarakstes atlasī ar dažādiem cilvēkiem, galvenokārt, rūpēs par tautskolu. Vēstules atklāj garīgo un fizisko fonu, kurā tā tika veidota, uzturēta. Ieliku arī personīga rakstura vēstules (piemēram, meitām), bet arī tās raksturo centienus, panākumus un zaudējumus tautskolas lietas risinot. Dažām vēstulēm ir "padomu došanas" raksturs – tajās, dodot padomu sadzīves problēmu atrisināšanā, atklājās mana pasaules uztveres, pasaules izpratnes aina no cita skatu punkta. Īpaši nozīmīgas ir vēstules Dieviņam – tās rakstītas drīz pēc tautskolas dibināšanās, bet jau atklāj laikā nemainīgas lietas.

Vēstules sakārtotas hronoloģiskā secībā.

Saturs

1995.01.20. <i>Austrālijas- Latvijas biedrībai, Rozes grāmatnīcai, Latvijas Rēriha biedrībai, LNNK frakcijai Saeimā</i>	7
1996.09.20. Vēstules Dieviņam no 1996.g.-1997.g.	8
1996.10.01. Vēstules meitām no 1996.g.-1998.g.	21
1998.01.01. Labdien, Solvita!	58
1998.03.14. Labrīt, Solvita!	61
1998.05.04. Labvakar, Solvita!	65
1998.06.23. Labvakar, Solvita!	68
1999.01.22. Sveiks, Pēteri! (Kļava)	71
1999.01.29. Sveiks, Krišs!	72
1999.03.08. Sveiks, Pēter!	75
1999.04.08. Sveiks, Krišs (Kapenieks)!	77
1999.04.10. Labdien (labvēlims Taipejas misijā)	79
1999.04.16. Sveiks, Pēter!	80
1999.12.17. Sveika, Dzintra! (Beitāne)	82
1999.12.18. Sveiks, Igo!	83
2000.01.01. Maritai	84
2000.01.09. Sveika, Rudīte (Raudupe)!	86
2000.01.11. Oldenburgas draudzei	89
2000.02.11. Sveiks, Igo!	91
2000.02.14. Sveika, Dzintra!	92
2000.02.15. Sveika, Daiga	94
2000.02.16. Labdien, Rudīte!	95
2000.02.22. Labdien, Solvita	96
2000.03.07. Sveika, Dzintra!	98
2000.03.23. Vēstule Rudītei	100
2001.03.04. Sveiks, Igo!	105
2002.02.22. Labdien, Dzintra!	106
2004.03.03. Sveiks, Igo!	108
2004.05.14. Sveika, Aelita! (Aelitai Folkmanei)	111
2008.05.05. Sveiks, Igo!	113
2008.08.28. Sveiks, Igo! (Igo Midrijānim)	114
2008.10.07. Sveiciens tautskoliešiem!	115

2010. 08.20. Rudīt, sveika!	117
2011.07.25. Vēstule Guntai Ošenieci	119
2012.06.11. ..tautskolas atzaru vadītājiem	121
2013.06.30. Tautskolas valdes locekļiem	123
2014.05.28. potenciāliem alternatīvo skolu dibinātājiem	125
2015.01.05. Vēstule potenciālam atbalstītājam	127
2015.04.05. Sveiks, Mikus!	129
2015.08.26. Anastasijai un Agnesei	139
2015.09.08. Kortai Anastāsijai	133
2016.05.05. Uldim Svilānam	135
2017.02.14. Tautskolas dibinātājiem	138
2017.06.22. Imantam Parādniekam (Saeimas deputātam)	139
2017.08.11. Imantam Parādniekam	141
2017.12.07. Potenciālajiem tautskolas atbalstītājiem	142
2018.10.01. Sveiks, Igo!	143
2019.01.24. Vēstules Jolantai Lipkevičienei – Lietuvas Zaļš skolas dibinātājai un direktorei Kauņā	144
2019.07.02. Sveika, Jolanta	144
2019.10.25. Sveika, Jolanta	145
2019.11.04. Sveika, Jolanta	146
2020.02.19. Dagmāras Beitneres Le-Gallas kundzei	148
2020.03.17. Labdien, Jumdža kungs	151
2023.01.07. Padoms lietuviešiem savas skoliņas aizstāvībai	152
2023.08.08. Sveiciens STIPRAJIEM!	155

*Austrālijas- Latvijas biedrībai Melburnā, Rozes grāmatnīcai,
Latvijas Rēriha biedrībai, LNNK frakcijai Saeimā*

Paldies... par rūpēm un dāvinājumu Tautskolas: grāmatām, : videomagnetofonu un krāsu televizoru. Šobrīd Latvijā ir aktuāla angļu valodas apgūšana un neapšaubāmi, ka caur tām vērtīgām un interesantām grāmatām, kuras jūs atsūtījāt, tas tiks visnotāj veicināts. Angļu valodu apgūt, pat mūsu no centra tālajā pagastā, vēlas apgūt kā liels tā mazs. Šobrīd, kā tas visā valstī, ir lielas problēmas ar angļu valodas skolotājiem un arī tāpēc ir labs jebkurš materiāls, kas veicina valodas apgūšanu neklātienē. Paldies!

To, ko esam paveikuši nepilnu gadu strādājot un ko piedāvājam šobrīd, redzēsiet no klāt pieliktiem bukletiņiem. Lai vizuāli mūs iepazītu, aizsūtu jums arī videofilmas kopiju raidījumam Latvijas televīzijā par mūsu skolu.

Gribu jums pastāstīt par mūsu iecerēm.

Mūsu ieceri var izteikt dažos vārdos: mēs centīsimies izveidot labāko skolu pasaulē. Varbūt tas pārdoši skan, bet, ja to necentīsimies darīt, mēs (kā tauta) pasaulē vienmēr atradīsimies astē. Bez tam nedrīkst aizrauties ar citu pieredzes kopēšanu, arī tas nesola izraušanos. Protams, ka nedrīkst neko absolutizēt, visu noliedzot, taču ir jārada jauna koncepcija un uz tās pamatojoties jāveido principiāli jauna pieeja izglītībai. Gribam radīt tādu kā izmēģinājuma bāzi republikā-aicināt te sakoncentrēt garīgos un fiziskos spēkus, resursus, lai kaut vai vienā vietā radītu ko jaunu.

Izsakām aicinājumu kļūt par savdabīgiem mūsu Tautskolas aizbildņiem, idejas atbalstītājiem, tās realizēšanās veicinātājiem.

Savas Tautskolas koncepciju veidojam uz šķietami vienkāršu ideju pamata, pirmā - Dabas vienības jeb vienotības. Tā ir ļoti latviska, tā ir ielikta mūsu Dainās, mūsu tautas garīgajā Mantojumā. Šodien daudzviet pasaulē par to sākuši runāt (piemēram, "zaļie"), tikai jāiet solis tālāk: ja tā varētu teikt, ne tikai "ekoloģiski" ir jādodomā, bet "ekoloģiski" ir jājūt, mūsu tautas valodā runājot - jāmīl, mums faktiski tas nav nekas jauns. Otra latviska ideja: savrupība jeb personības individualitāte (tātad vienlaicīgi vienība un diferencētība). Trešā latvis-

kā ideja: otram dot varēšana ar iekšēju nepieciešamību to darīt (pateicoties tai, mēs esam saņēmuši mantojumā Dainas un citas garīgās vērtības) - tā tad metodiski stipri orientēts darbs šīs īpašības attīstīšanā. Ceturtā ideja - darbs kā īpaša Dievlūgsmes forma.

Protams, ka jāsāk ar izglītību un audzināšanu, izmantojot mūsu etniskās kultūras bagātības, tā saucamās tautas pedagoģijas metodes, neaizmirstot arī citur pasaulē rodamās modernās metodes, moderno tehnoloģijā, tehnikā. Idejas, kuras liekam pamatā, līdz galam nav īstenojamas, ja tām nerada atbilstošu telpu, t.i., neieliekam tās vidē, skolu arhitektūrā, interjerā (skolbūvniecībā).

Šobrīd esam Ceļā (kā teikts mūsu skolas darbinieku Ētikas kodeksā, kuru pieliekam vēstulei), Ceļa sākumā un varbūt pat grūti no šī punkta, ar tukšām ķešām, saskatīt rītdienu, taču šīs rītdienas nebūs, ja tai pamatus neiedrošināsimies ielikt jau šodien. Mērķa skaidrība dod mums enerģiju un dara mūs ne tikai apņēmīgus, bet arī rada pārliecību, ka tā lietas ies. Ticam, ka izdosies ieinteresēt tautiešus un vispār labas gribas cilvēkus, lai kur arī viņi nedzīvotu, palīdzēt šajā darbā nākotnei.

Ar cieņu, Tautskolas vadītājs O.Rode. 1995.01.20.

Vēstules Dieviņam

(no 1996. jūnija līdz 1997. gada oktobrim)

Man gribās ar Tevi parunāt par Tautskolu. Par to ar ko faktiski būtu jāsāk to veidot. Bet vispirms aiziešu uz pagalma svētnīcu, lai iegrimtu apcerē, lai aprunātos ar saviem Draugiem, kuriem esmu atdevis savu sirdi.

Domāju, ka būtu jāsāk ar telpas tīrīšanu tai. Iztīrītajā telpā būtu jāienāk Tev ar visu palīgu pulku. Šai jābūt tādai vietai, kura atspoguļotos visa Visuma, Tavas, Dievs pasaulītes īpatnības plus radošais moments no manas puses. ... Pirmais solis pretī šai vēlmei būtu Tautskolas izveidošana, kā esošās pasaules modelis. Lai to varētu veikt ..., jāuztver telpas un laika bezgalība, jāsaņūm šajās dimensijās visu lietu attiecības, mijiedarbības. ... arī bez mīlestības nav iedomājama nekļūdīga Tautskolas telpas veidošana un vispār Tautskolas organizēšana.

Kādu es šobrīd iedomājos tautskolas telpu? Vēlos to aprakstīt, lai vēlāk, domai attīstoties, redzētu cik tuvu esmu patreiz patiesībai.

Tautskolas telpai ... Tai jābūt telpai, kurā saplūst visas dimensijas, kurā reāli veidojas tieši kontakti starp pasaulēm, es pat teiktu, kur tās saplūst, bez pārrāvuma...Telpai būtu jābūt pasargātai no "melnām" enerģijām, zemajām svārstībām, tai jābūt brīvai no visa ļaunā, nejaukā. Visām attiecībām tajā jābūt dievišķām. Tajā visu laiku "jāspīd Saulei", tai jābūt kā paradīzei darbīgiem cilvēkiem... Tāpēc galvenā vieta būtu jāierāda sevis attīstīšanai, pilnveidošanai. Šajā telpā jāveidojas pilnīgi jaunām attiecībām starp cilvēkiem. Tās es iedomājos bez viltus, ļaunuma vai paša labuma meklēšanas, papildīšanas. Tām jābūt tīrām no jebkuras neuzticības, brīvām un atklātām, pat nenoslēpjāmām. Nenoslēpjāmām un pēc būtības arī neslēpjāmām domām, darbiem. Cilvēkattiecību problēmas vienkārši nebūs, tās vienmēr būs skaidras. Līdz ar to hierarhiskā jeb pārvaldes un organizatoriskās struktūrās iekļausies tur, kā saka, aicinātie.

Zinu, ka šis modelis pārsniedz citus līdz šim, man zināmos "Saules pilsētas" modeļus ar pārdrošiem vai, pareizāk sakot, šobrīd grūti iedomājamiem elementiem, attiecībām. Taču, ja tas nenotiks rīt, tas realizēsies parīt, nākošos gadsimtos, tas ir darbs gadsimtu garumā, kura attīstības sākotni, kaut kādu aptuvenu programmu mēs varām nospraust jau šodien. Un kāpēc gan ne, ja paši arī būsīm šīs idejas realizētāji!

...Esmu ļoti priecīgs, pat pārsteigts par pozitīvo rezultātu, veicot pirmos mēģinājumus teritorijas pasargāšanā. Tie ir iepriecinoši daudzsološi. ... Esmu sācis šo darbu, bet vēl nesaprotu, kā kontrolēt darba virzīšanos uz priekšu, pēc kādām pazīmēm.

1996.05.10.

Esmu pārsteigts par atklājumu..., ka Gauja tapusi par svētu-pi. ... Tas ir fantastiski! Ļaudis patreiz neko nezina. ... Sapnis par *Saules zemi* sāk piepildīties un man tas brīžam šķiet nereaļi, taču laikam ir pienācis īstais brīdis, ka kaut kas tāds var realizēties.

Kāds ir nākamais solis? Šajā teritorijā (vienlaicīgi arī sevī) ienest laiktelpas bezgalību? To daru, mēģinot to uztvert, sajust. Nav viegli, jo, šķiet, brīžam trūkst tam pietiekami liela gribas spēka. Vai tas ir pareizi, ka skaidroju to ne ar savu nemācēšanu (tā arī noteikti

ir), bet ar to, ka izmaiņām telpā jābūt izvērstām laikā, lai tā pārietu no viena līdzsvara stāvokli uz arvien jaunu kā pa pakāpieniem.
1996.08.15.

Vispirms gribu aprakstīt jauno stāvokli un tad jaunās domas, kuras parādījušās burtiski šodien, bet kuru sākotne meklējama agrāk.

Pamazām man izdodas nostāties fokusā. Esmu sācis to apjaust, izjust. Nostāšanās veicu vispirms koncentrējoties un izjūtot tu-vāko apkārtni. Pēc tam ar vien to paplašinot, līdz tiek iekļautas visas pasaules, pašam paliekot centrā. ... Izjūtas ir tikko manāmas, bet skaidri izteiktas. Līdzīgi rīkojos stāvēdams uz laika asi. Te rezultāti nav tik labi. Mēģinu fokusēties dotajā laika momentā, laižot caur sevi starus, kuri aizsākas brīdī, kad uzsāki savu Pasauļu veidošanas darbu, iziet caur mani un aiztraucas tikpat tālā (bezgalīgi) nākotnē. Varbūt lieki teikt, ka esmu sācis Cilvēku uztvert, kā laiktelpas fokusējošu punktu. Pie kam tagadnes mirklī var nodalīt laika dimensiju no pārējām. To var ļoti nosacīti, jo nav iedomājams laiks pats par sevi, tas ir visciešākā veidā sasaistīts ar citām telpu veidojošām dimensijām. Un tomēr ir vieglāk vizualizēt, iedomājoties tagadnes mirkļa situāciju, kurā no visām pusēm Cilvēkā ieplūst strāvojums, iziet (vai atstarojas) caur To un pazūd telpā ap viņu. Šādi telpisko stāvokļu izvērsumi uz laika ass rindojas viens aiz otra. Neredzot, vai nemēģinot tos saskatīt (stāvokļu rindu), redzam laiku nodalītu. Tātad, uztverot tikai tagadnes laika momentu, var atdalīt laiku no pārējās telpas.

No Cilvēka atvērtības, sagatavotības ir atkarīgs tas cik plašu telpu reāli tas ap sevi iekļauj, kādas tās dimensijas un tā arī ir viņa aktīvas iedarbes telpa. Jo plašākā tā ir, jo lielākos, plašākos un nozīmīgākos notikumos Cilvēks līdzdarbojas. Iespējas ir neierobežotas - pat galaktiski mērogi. Līdzdarbošanās pasaulu procesos ir atkarīga arī no spēka, enerģijas, kādu mēs apzināti vai neapzināti ieliekam šajā mijiedarbībā. Katrā ziņā jāsaka, ka Cilvēks nav pasīvs elements evolūcijas procesos, bet atkarībā no viņa attīstības pakāpes tie var būt ļoti nozīmīgi. Viņš piedalās radošā pasaulu veidošanas darbā. ... Man pat ir tāda pārliecība, ka šī līdzdalība ir obligāti nepieciešama. Dabīgi, ka ne visi cilvēki (lai arī potenciāls ir visiem) būs spējīgi iesaistīties darbā ļoti plašos mērogos. Taču atbilstoši katra spējām pietiks darbs visiem - jābūt pakāpenībai, darba hierarhijai.

Vēl viena atziņa, kura sasaistās ar mijiedarbību caur fokusu, ir tāda, ka jebkurš joprojām eksistējošs kāda cilvēka darbs, izgatavota lieta (lai arī tas noticis vai izgatavots agrāk) pateicoties abu radniecībai, piesaista visu jauno, kas veidojas ap vai notiek ar doto cilvēku. Tas nozīmē to, ka katrā cilvēka izgatavotā lietā, mēs varam viņu atpazīt, atpazīt ne tikai to kāds cilvēks bija, lietas radīšanas brīdī, bet arī to, kāds viņš ir šodien. Protams, ka tā tēls, atveids būs jo skaidrāks, pilnīgāks, spēcīgāks, jo spēcīgāks, skaidrāks ir pats radītājs.

Man šodien radās tāda dīvaina sajūta, ka savu darbu ...

Cita pārlicība. Telpu jāveido kā dzīvu organismu, kaut kas līdzīgs cilvēkam - ar tam raksturīgām pazīmēm. Ir izveidota tikai vide tam, lai tas notiktos. Tagad jāsāk veidot sirdi. Sirdij "jāpukst" un jāstāro mīlestību, jāuzņem nolietotais, jābagātina un jāatdod atpakaļ organismam - telpai, jaunai lietošanai. Kas tas īsti būs, man patreiz nav ne jausmas. ...Vai tikai dabā, atbilstoši līdzības likumam (fraktālis? - vai tikai?) neatkarīgi no tā, kas tas arī nebūtu, ir principos dzīviem organismiem līdzīgas uzbūves?

1996.08.21.

Pārlasīju pierakstīto. Man tāda neskaidra vēlēšanās sākt darbu pie skolas gada grāmatas, tātad rakstīt. Varbūt man vienkārši patreiz jāpieraksta mēneša atziņas, notiekošais.

Ir vairākas pazīmes, kuras liecina par šeit veiktā darba pirmajiem rezultātiem - esmu saņēmis gandrīz vienlaicīgi dažas vēstules, kurās tas tiek apliecināts. ... Esmu centies tvert mirkļa tēlus un tūlīt pat tos īstenot. Es taustos, meklēju vietu, veidu, kur pielikt plecu, lai darbs raitāk ritētu. Pēdējā laikā manī ieskanas "Zirgi zviedza..." es to tūlīt pat dziedu. Es stāvu ar diviem zobeniem rokās, tīru telpu. Pārlicība, ka šī būs īpaša vieta, nostiprinās. Un tas noticis tieši caur šo dziesmu. Šī dziesma faktiski atklāj zemes patieso jēgu. Šī būs deviņu upju zeme -deviņas attīrīšanās vietas; deviņu sauļu zeme - deviņu iesvētību vieta; deviņu duravu, jeb atslēgu zeme - strādā un Tev tiks atslēgtas durvis pēc durvīm, lai cilvēks varētu nomazgātie ar vien tīrāks un tīrāks un saules gaismotu viņu apziņu, līdz ieguvīš visu viņš varētu iet pasaulē un tajā kalpot. Tāda patreiz izskatās ainā. Cik tā ir patiesa? Atzīšos, ka viss ir tik fantastisks un faktiski tai varēšanai, kurai esmu cilvēku mācīts pasaules lietas saprast, tas ir grūti prātam

aptverams un brīžam šķiet ir manas fantāzijas auglis. Stiprina ne rezultāts, jo faktiski spilgtu tā atspulgu es neredzu, bet stiprina vēlme veikt arvien lielākas grūtības pakāpes uzdevumus.

Esmu spontāni aizsācis veikt kaut ko tādu, kas saistīts ar tādu kā sienas, jeb robežas veidošanu Telpā. ...

Man ir jautājums Tev. Vai es varēšu kaut kādā veidā palīdzēt baltkrievu draugiem. Man pilnīgi niez pirksti un gribu viņiem aizrakstīt, piedāvājot savu palīdzību aizsargājamās, tīras teritorijas veidošanā. Vai tas man ir jādara? ...

1996.09.10.

Es šodien laiku pa laikam sajūtu brīnišķīgu laimi, jutos ļoti laimīgs un šajos brīžos es saku paldies Tev, Dienviņ.

Pagājušo nakti es redzēju atkal zīmīgo sapni. Es lidoju, lēcu, jo biju viens no retajiem, kas to var darīt. Es kādai sieviņai (aiz prieka par notikušo, raudādams) stāstīju par pārvērtībām ap "Buliņu" mājām, par ... Laimes zemi. Taču sieviņa bija norūpējusies, jo esot tāds paredzējums, ka pēc šī notikuma sāksoties kaut kādas nelai mes. Viņa izvairījās no manis un šķiet pakļāva mani savai ietekmei - vismaz es sajūtu tādus kā enerģētiskus laukus. ...Un vēl 25. septembrī es pilnīgi skaidrās debesīs redzēju no mākoņu rindām veidotu slīpu krustu netālu no savas mājas ziemeļaustrumu virzienā. Vai tā ir kaut kāda zīme, vai vienkārši vēja un mākoņu rotaļa? Pagājušo nedēļu bija labs laiks un vairākas dienas nebija neviena mākonīša, lai gan pamalē tos varēju saskatīt.

...Lai kā tas arī nebūtu - esmu priecīgs, ka varu darīt to, ko daru. ... šodien jutos saguris un neiešu kurināt uguni.

... Dod, Dievi, kalnā kāpt, ne no kalna lejiņā; Dod, Dieviņ, otram dot, ne no otra mīļi lūgt!

Paldies!

Es dzīvoju dīvainā satraukumā. Tas nav tas pats parastais satraukums, ko izjūtu. Tas ir kaut kas jauns. Tas ir kaut kāds savas jaunas varēšanas apjausmas satraukums - kad sēdos pie datora, es nevarēju vien sagaidīt, kad tas iestartēs un ļaus ... izklāstīt kaut ko tādu, ko agrāk es neesmu klāstījis, jo neesmu zinājis. ...

Ar ko sākt? Jāredz kādai jābūt cilvēces nākotnei un tikai tad var sākt spriest par to, ko darīt. Mīlestība. Jā, jāvalda mīlestībai visās

iedomājamās un neiedomājamās attiecībās. Par to ir sapņojuši ļoti daudzi gaišākie cilvēces prāti, bet nekas no viņu sapņiem nav īstenojies. Un ir skaidrs kāpēc tas tā ir noticis. Vai šodien ir kaut kas būtiski mainījies? Es pat no šiem zemajiem krēsliem redzu, ka ir ļoti daudz cilvēku, varbūt pat vairums, kuriem ir svešas garīgas lietas... Es zinu pats savu pieredzi šajā mūžā. ... Tas nozīmē to, ka vēl daudzi gadsimti paies līdz tam laikam, kad cilvēki sāks darboties kā viens vesels. Ko es varu izdarīt šajā inkarnācijā un kas man ir jāizdara? Dod padomu, lūdzu!

1996.09.21.

Paldies, Dieviņ, par šo dienīņu! Es esmu Tev ļoti pateicīgs! ... spēju tik skrienot, tikt līdzī norisēm. Ar visu skriešanu tomēr ir lietas, kuras joprojām ir atkarīgas no manis un kuru dēļ es esmu pēdējais šajā skrējienā.

...manī ir iekšā kaut kāds laimes izjūtu sajaukums ar vēlmi ko darīt un vienīgā forma, kā tā var patreiz realizēties ir šī saruna ar Tevi. Pēc stundas iešu ārā kurināt ugunsgrūdu ...

Man patreiz negribas filozofēt, bet darīt. Darīt kaut ko tādu, lai pēc iespējas ātrāk parādītos "taustāmi" - jebkuram saskatāmi rezultāti, kas apliecinātu par Telpas iedibināšanos.

Ir vairāki gaismas stari, - tie ir mīlestības stari! ... Citiem vārdiem sakot, cilvēks saņem tikai tik, cik pats ir gatavs dot. Te arī parādās mīlestības abpusējai raksturs - tas ir vienādojums: abās pusēs ir kāda izteiksme...

Mani neliek mieru doma par to, kā atdalīt no spēcīgi dominējošās fiziskā vairošanās instinkta izjūtām, kuru dažkārt arī saucam par mīlestību, dievišķo daļu, tātad visdziļāko un būtiskāko. Dievišķo vistiešākajā nozīmē - tā ir tā ar ko Tu raksturojies jeb esi cilvēkā...

Otrs ir Tavš gaismas stars par laika divpusējo vērsumu - cilvēka šodienas veikums maina arī pagātnē fiksētos nospiedumus un, protams, vienlaicīgi sagatavo nosacījumus norisēm nākotnē. No šejienes izriet, ka ja mana dvēsele bagātinājusies šajā inkarnācijā, tad tam jāparādās iepriekšējās inkarnācijas darbos un man starp daudziem citiem būtu jābūt tie atpazīti. Tas palīdzētu inkarnācijas meklējumos un samazinātu iespējamās kļūdas. Ne jau saturs manījies, bet vārda tā semantikas daļa, kura atšķir manu pasaules izjūtu, izpratni

no citas. Reiz teiktajā vārdā to sataustīt būtu visvieglāk - jānoliek "blakus" daudzu personu fonētiski līdzīgi skanošie, reiz teiktie (rakstītie) vārdi un jāsalīdzina ar šodien teikto. Piemēram, vārds "mīlestība", "Dievs" un tamlīdzīgi. ...

...Nevajag atsevišķu vārdu, bet var visu tekstu pārbaudīt. Var fotoattēlus. Konstatēju, ka mani vecie foto staro pozitīvi. Atradu vēl dažus cilvēkus, kuri arī staro pozitīvi: Helmi, Māris, Rasma (pēc vēstules), Zinaida. Staro videokasete par Pokaiņiem. Brīnumi bija, kad pārbaudīju Bībeli, Dziesmu grāmatu, Visarionu un viņa grāmatu - neviens nestaro(!) pozitīvi. Pārbaudīju dažāda autoru darbus, kuri bija pie rokas: neviens nestaroja pozitīvi. Pārbaudīju ābolus, kurus pirms tam ar rokām nebiju aiztīcis - nestaro, bet pietiek paņemt kaut vai pirkstos, ka pēc tam ābols staro pozitīvi.

Pārbaudīju mana potenciālā iepriekšējā iespējamā iemiesojuma darbu: nestaro. Vai nu neatstāj iespaidu uz iepriekšējā dzīvē fikšēto vai arī Lindulis nebūs mans iepriekšējais iemiesojums. Būs jāmeklē cits. Jāpārbauda Dalai Lamas iemiesojumu starojumi un vēl manis paša vecās fotogrāfijas. ...

1996.10.16.

Šodien jūtos ļoti laimīgs. Es aizrakstīju vēstuli Zinaijai - vienai no pozitīvi starojošām. Izteicu viņai minējumus par avotiem, kuri man varēja šodien izraisīt prieku.

Vēl ir viens gaismas stars, par kuru vēl neesmu ar Tevi runājis. Par dvēseli. Manī ienākusi pārliecība, ka dvēsele pati kaut kur vainīga pie patreizējā stāvokļa - mūsu fiziskā varēšana, gribēšana ir izaugusi no sēklas, kuras kodols ir dvēsele. Tikai tajā rodamais ir nosacījis mūsu katra esamības stāvokli fiziskajā veidolā. Un nav jāžēlina dvēsele, nav jāapraud viņas iesprostojums - tieši otrādi ir jāpriecejas par tai doto iespēju pilnveidotos, lai beigu beigās tā izcīnītu patiesu brīvību. Brīvība tiek dota tikai ar varēšanu, ar spēju kalpot, bet lai to varētu, jāiziet skarba pieredzes skola. Vēl man ir tāda nojausma, ka brīvību var iegūt arī sasniedzot tādu kā nevainības pakāpi. ...Tie ir kā nevainīgi jēri un faktiski viņu devumam evolūcijas procesā ir kvalitatīvi cits devums nekā tiem, kuri sasnieguši ne tikai nevainību, bet arī uzkrājuši bagātu attiecību pieredzi, dzīvodami fiziskajā pasaulē. Tāpēc, acīmredzot, var būt vismaz divi ceļi - viens noved pie neatgrie-

šanos fiziskajā telpā, bet otrs pie atgriešanos un uzdevumu pildīšanas te. Es, Dieviņ, ļoti gribētu būt otrā ceļu gājēju vidū. Man patīk šī pasaule, neraugoties uz visām problēmām un nebūšanām (varbūt tā varu teikt, jo neesmu visu varbūt izjutis), vismaz tām, ar kurām nākas saskarties. Man, neapšaubāmi, jāpateicas Tev par “rozēm kaisīto ceļu”, par “zaļo gaismu”, kuru Tu esi man ieslēdzis - paldies! Kaut ko jau daru, lai to uzlabotu, bet droši vien nepietiekami. Taču, vai mana pieredze ir greiza - visam savs laiks un jauna situācija iestājas it kā pati no sevis. Ir tikai viens noteikums - ir jāiet, ir jāiet nestāvot un negaidot. Sagaidīt vari tikai ejot! ...

Esmu šodien uzrakstījis vēstuli baltkrieviem, piedāvādams mūsu palīdzību. ... Vēl neesmu aizsūtījis, tāpēc vari mani atturēt, ja ko esmu nepareizi darījis. Man pašam vēstule patika un es brīnījos par tur skaidri izteikto priekšlikumu. Vēl man patika tas, ka neesmu centies nekur uzsvērt savu it kā īpašo varēšanu...

1996.10.28.

Dod, Dieviņi, kalnā kāpt, ne no kalna lejīnā;

Dod, Dieviņi, Tevīm dot, ne no Tevis mīļi lūgt!

Ir iestājies Jauns gads, esam jaunu uzdevumu, jaunu iespēju priekšā. Esmu bezgala pateicīgs par iepriekšējo. Lūdzu mīlestības, skaidrības, sakārtotības starus. Lūdzu zināšanas, varēšanu turpināt iesāktos darbus. Lūdzu atbalstu, līdzdalību, padomu; ... Tas ir daudz prasīts! ... Tikai paša darbs pakāpeniski vienos - cik atvērts pats iemācīšos būt - tik atvērta man būs pasaule...

Manī ir ļoti daudz nepilnību. Tās, kuras es apzinos, kā nepilnības, kā traucējumu tālākai virzībai, es izlikšu uz papīra un centīšos ar viņām tikt galā. Es centīšos aptvert uz manis likto atbildību, darbu svarīgumu, nozīmi. Es jūtu, ka ar vien vairāk ir tādas lietas, kuru patiesīgumu, es vairs nepārbaudu, pieņemdams tās par pašsaprotamām lietām. ...

1997.01.05.

Dieviņ, paldies Tev! Paldies par pacietību, par neizsīkstošām rūpēm, par dzīves skolu manai dvēselei, manam garam, paldies par visu, ko esi darījis cilvēku labā! ... dod Savu padomu Tautskolas iz-

veidošanai! Tādas vietas radīšanai, kurā mēs visi mācītos kopā strādāt, dzīvot! Paldies!

Tautskolas Ideju īstenošana nav iedomājama bez visu spēku saliedēšanas. "... Tas, pirmkārt, nozīmē to, ka visi šie spēki jāiekļauj sirdī, caur izjūtām jārod vienojošie aspekti, jāveido tiešos sakarus, tiešās, aktīvās mijiedarbībās. Tas nozīmē, ka caur apziņu jātransformē izjūtas, jāiemācas tās kontrolēt, sakārtot un realizēt noteiktās darbībās, kuras visas ir vērstas Tautskolas tapšanā un beigu beigās plašā, mūžīgi nerimstošā kopdarbā cauri neskaitāmiem cilvēku mūžiem. Šādam punktam gan laikā, gan telpā ir reiz (vai tas būs šodien, vai rīt) jāatklājas, jo bez kopdarba mācēšanas nav iedomājama Cilvēkam uzticēto uzdevumu izpilde jeb Cilvēks nespēs realizēt savu būtību, savu sūtību. ... pieredzi, kura nepieciešama, lai kaut kur nesaskatāmi tālā nākotnē ieietu jaunā evolūcijas lokā, burtu jaunas, atšķirīgas pasaules un sāktu visu no gala - sāktos jaunas pieredzes uzkrāšana, jaunos apstākļos. Šobrīd mēs, cilvēki, pateicoties līdziības likumam, to varam vērot augu, dzīvnieku attīstībā. Ne tikai tāpēc augam jāaiziet bojā, ka nolietojies ir viņa ķermenis, ne tikai tāpēc, lai tas fiziski dotu vietu jaunajam, bet galvenokārt tāpēc, ka katrs jaunais grauds sevī nes to pieredzi, kuru ir uzkrājis savā mūžā. Šī pieredze jārealizē jaunā augā. Tas pēc tam atkal uzkrās jaunu pieredzi un realizēsies arvien jaunā un jaunā veidojumā. Salīdzinot augus, dzīvniekus cauri gadu tūkstošiem ir redzamas izmaiņas. Var jau saukt to par pielāgošanos apstākļiem, bet šāds traktējums faktiski noslēpj dziļāko patieso dzīvības būtību.

Ja to apzināties un katru brīdi paturam prātā, tad sākas pavisam cita dzīve, cita attieksme pret lietam. Ja bija nepieciešams diezgan ilgs laiks tam, lai Cilvēks kā individuāla būtne atklātu, nostiprinātu savas spējas, varēšanu, mācēšanu, tad ŠOBRĪD jāspēr nākamais solis - jāatklāj kopdarba spēks, varēšana, bet to var tikai caur mīlestības atklāšanu un tās nostiprināšanu sevī. Mīlestība ir nepieciešams spēks vienības realizēšanai. Varētu brīnīties - kā tad tā - jāatklāj mīlestība! Vai tad mēs nezinām kas tā tāda ir? Kāpēc vēl tā būtu jāatklāj? Šāds jautājums rodas mūsu augstprātībā! - tikai retais zina, kas ir mīlestība, kas ir *patiesa mīlestība*, tikai retais ir šīs jūtas izjutis kaut vai tikai uz mirkli. Mēs gadsimtiem runājam un cildinām mīlestību. Patiesi, mēs esam apjautuši to, ka tā ir pati svarīgākā izjūta, uz kuru būtu jātiecas. ... Taču lielākā daļa cilvēku, kuri apgalvo, ka

mīlot, būtībā ir sajutuši tikai vāju dievišķās mīlestības refleksu. Un pat tad, tas jau ir bijis ļoti spēcīgs un ģenerējis fantastisku enerģiju darbam. ... Var jautāt: kādas tad ir šīs *patiesās mīlestības* pazīmes. Ar ko salīdzināt to, kas jau ir izjūsts un kuru mēs jau saucam par mīlestību?

... ja domājam, ka tas ko esam izjutuši ir tas pats lielākais, dziļākais, nozīmīgākais ko vispār varam izjust un cita vairs nav, tad mēs ar šādu spriedumu absolutizējam sevi, centrējamies pasaules vidū, padarām sevi par Dievu, esam piešķīruši sev, savām izjūtām dievišķas pilnības simbolu. Patiesībā viss atrodas attīstībā, *Ceļā* uz pilnību un arī mēs patreiz esam tikai pašā *Ceļa* sākumā.

Tāpēc ir vērts dažas pazīmes, kuras ļautu noskaidrot jūtu pakāpi mīlestības patiesīgumu, dziļumu, nosaukt:

nepārtrauktība (ir visu laiku, katru brīdi) ;

bezgalība laikā (no mūža uz mūžu);

bezgalība telpā (tās izplešanos pār citiem objektiem ar tieksmi iekļaut sirdī visu Dieva pasaulīti);

kalpošanas vēlme ar tieksmi paplašināt savas robežas (attiecībās ar konkrēto objektu un vēlāk arī uz visu pasauli - respektīvi, *patiesā mīlestība*, kas savu sākumu radusi attiecībā pret kaut kādu objektu, neizbēgami kalpo kā rosinātājs mīlestībai pret pasauli);

kalpošanas pašsaprotamība - neprasa apspriešanu, tāpat, piemēram, kā elpošana;

saplūšana, sakušana ar objektu - top enerģētiski jauns veidojums, jaunām īpašībām, kuras nav katram par sevi esot un kuras pa-ver kvalitatīvi jaunas iespējas;

līdz jūtība - atklājas kā saplūšanas izpausme (saplūšana priekos, bēdās, darbā, vajadzībās);

abpusējība - gaismu spēj uztvert tikai tas, kas pats izstaro.

Šķiet, ka galvenās ir nosauktas. Daudzas citas pazīmes jau ir atvasināmas no šīm. ... viens pazīmju apraksts visiem nav piemērojams, bet var kalpot tikai par ierosinājumu meklējumos. Kopēja var būt metode, vai daži paņēmieni, kas var palīdzēt atrast meklēto.

Tāpēc tagad mazliet par šiem paņēmieniem.

Vispirms jāsaka, ka tie attiecināmi uz visdažādākām mijiedarbībām un to kopšanu. Darbs nav sarežģīts, ... Paša *Ceļa* sākumā, pietiek ar to, ka kaut kad reizi pa reizei kaut ko izdarām. Kaut ne-

daudz, bet galvenais darīt un panākumi neliks sevi gaidīt . Sākumā tie būs tik tikko manāmi, nepārliecinoši, šķietami. Brīžam liksies, ka velti laiku tērējat, taču ar laiku pieaug pieredze un jūs zināsiet, kas tieši jums visnoderīgākais, kādas ir jūsu Ceļa īpatnības utt. un jūs pašsaprotami arvien biežāk, ilgāk strādāsiet sevis pilnveidošanai. Jā! - pilnveidošanai! Nevajag censties neko mainīt krasi, pēkšņi (varbūt kādam der arī tā), jo jūsu organisms, prāts ir ieskaņojies noteiktās attiecības ar vidi un atrodas kaut kādā līdzsvarā ar to. Krasas izmaiņas var būt sāpīgas (arī neveselīgas) jums un jūsu līdzcilvēkiem. Taču nekas, uzsveru *nekas*, nedrīkst būt par iemeslu tam, lai atteiktos no reiz uzsāktā *Ceļa*. Galvenie ir trīs harmoniski sasaistīti, attīstāmi, visiem zināmi, aspekti: *intelektuālais, garīgais un fiziskais*. Kā un ko darīt konkrēti - kādas grāmatas lasīt, kādas dziesmas dziedāt, ko ēst, ko neēst - tas katram pašam ir jānoskaidro un jāvadās no savām, laika gaitā mainīgām interesēm, izjūtām. Taču cenšamies:

1. *Neko neabsolutizēt* (ne sevi, ne citus; ne savus, ne citu atklājumus);
2. *Dzīvot Dabā*, taču nenorobežojoties no cilvēkiem, jo tā ir vienlīdz svarīga attiecība, kā attiecības ar Dievu;
3. Prātošanai (intelektam) atvēlēt ne vairāk, kā garīgai un fiziskai attīstībai - nevienu nodarbību nepadarīt par vienīgo;
4. Cenšaties *praktiski* realizēties visās trijās jomās. Laba ir spriešana, bet *daudz svarīgāk* savus jaukos nodomus īstenot (gadu simtos, pat tūkstošos ir jau sarakstīti milzumi daudz traktātu -pilnas bibliotēkas un vēl joprojām rakstam, bet ko mēs no visa tā esam realizējuši?);
5. Būt ne tikai *pētniekam* (obligāts nosacījums), bet censties *atrast radoši attīstīt, izmantot*. Piemēram, labi ir izpētīt mūsu tautas svētvietas , bet vēl labāk atbilstoši laikmetam, tām likt realizēties ;
6. Katru dienu atskaitīties sev par padarīto *Ideāla* meklējumos, realizācijā - taupi laiku;
7. Vienojies *jebkuram darbam* ar Dievu;
8. Mācies *vienoties* kopīgam darbam ar cilvēkiem, kā arī ar objektu uz kuru darbs tiek vērsts;
9. *Ieklausies* pat tad, kad šķietami, tu neko nedzirdi;
10. Mēģini *saskatīt* šķietami nesaskatāmo;
11. Mēģini *sajust* šķietami nesajūtamā - un tā ar visām citām maņām;
12. Mācies *novērtēt* sevi, savu varēšanu, savu vietu, bet nepārvērtē, neizcel.

Laika gaita, darbojoties un strādājot, katram atklāsies svarīgākie, jūtīgākie saskarsmes punkti, kurus attīstot tālāk aizvien skaidrāk iezīmēsies ejamā *Ceļa* aprieses.

Tautskola ir iecerēta, kā vieta, kur kopīgā darbā radīti optimāli apstākļi sevis atklāšanai un realizēšanai.

1997.05.01.

...*Dieviņ*, man ir vēlēšanās ar Tevi parunāt. ... šodien man ir īpaša vēlme. Man ļoti vajadzīgs Tavs padoms, Tava palīdzība! Zinu, ka Tu ļauj izlemt daudzas lietas pašam, darīt pašam. ... *Tautskolai* jābūt kā visa Visuma, visu Debess plānu atspulgam. Tajā jāatklājas *VISA Kopsakars, Mijiedarbība, Saskanība* (harmonija) un, galvenais, tas ir jāsaprot cilvēkiem, kuri ieies *Tautskolā*. Ar *Tautskolu* es nesaprotu tikai kādu celtni vai celtnes, bet īpaši sakārtotu vidi, teritoriju, kura laika gaitā paplašinātos, savienotos ar citur izvietotām līdzīgām teritorijām līdz visa Zeme dzīvotu dziļā saskaņā ar Taviem likumiem. Lūk, tāpēc arī vajadzīgs Tavs padoms... To ko zinu es, apjaušu ir tikai kā tik tikko samanāma gaismiņa vispārējā cilvēku zināšanu, izjūtu mudžeklī.

Ir daudzas lietas, kuras es apzinos, bet kuras neiet caur sirdi un tādejādi nav vēl tapušas priekš manis par mūžīgām, par lietām, kuras neprasa paskaidrojumus, pierādījumus un kalpotu par atspēriena punktiem bez domāšanas jebkurās dzīves situācijās. ... Šobrīd mana pārliecība ir tāda, ka tikai sirdsgudrība var būt tā, kura atklās, parādīs *Tautskolas* veidošanas patieso plānu.

Es zinu vairākas savas nepilnības. Par dažām es pat šausminos. Es zinu, ka daudz kas jādara, lai stiprinātu savu gribu. Stipras gribas trūkums, faktiski, liek man meklēt, gaidīt palīdzību no ārpusēs, jo tā taču vieglāk - pašam nekas nav jādara. Droši vien man patreiz būtu jānodarbojas ar pietiekami ilgu meditāciju sevis attīrīšanai un sakārtošanai, lai šī iekšējā sakārtošana ļautu pareizi rīkoties. Ar katru dienu manī nostiprinās pārliecība, ka tikai uzņemot atklāsmes gaisu, ir iespējams sasniegt iecerētos mērķus. *Tautskolai*, kā grūtam un līdz šim nekur nerealizētam uzdevumam jābūt tikai pirmajam solim uz ...*Ceļa*. Pirmajam, bet ļoti nozīmīgam. Tam ir jāiezīmē JAUNAS ĒRAS sākums, jaunu cilvēkattiecību jomā...

Tā visa nav šodien, bet tas viss būs rīt. Ir pie tā jāstrādā, jo vai citādi Tu būtu ievadījis manu un citu cilvēku domas šajā virzienā.

Arī gaisotne, kas apkārt virmo, radot gaidu spriedzi gaisā, liecina par drīzi gaidāmām lielajām izmaiņām. Acīmredzot, cilvēks, pašam sev īsti neapzinoties ir nobriedis šim Jaunajam laikam, ir uz šī Jaunā laikmeta sliekšņa. Cilvēku briedums ir sasniedzis kritisku spriegumu, gaidāma eksplozija, sprādziens. Var jau būt, ka es pārvērtēju pats savu gatavību un nemiers manī nav viss kaut kāda īpaša uzdevuma veikšana, bet vienkārši šī Jaunā laika sajūta. ... citiem vārdiem sakot, *Tautskolai* jākalpo, kā detonatoram. Tieši tā - kā detonatoram, no kura sākas sprādziena vilnis, kurš izplatītos pa visu planētu.

... Lai nu kā, bet vienu mana griba alkst - arvien lielāku skaidrību notiekošajos procesos, ar vien lielāku skaidrību šodien, rīt un citos mūžos darāmajā. ...

1997.05.15.

...Lasu izglītības koncepciju, kas pieņemta valstī. Man ir nepieņemams jau pats sākums. Vai tad nevajadzētu sākt ar skatījumu uz tām visu attiecību jomām, kuras veidosies nākotnē. Vai tik tiešām cilvēks nav spējīgs šodien ieraudzīt rītdienu? Šobrīd izskatās, ka vismaz valsts līmenī neviens nesaskata neko labāku par to, kas pasaulē šobrīd ir, par tām attiecībām, kuras šobrīd pasaulē pastāv. ...Labi, arī es neredzu visā pilnībā jaunās attiecības, bet es nojaušu kādas tās varētu būt. Tātad vajadzētu sākt ar to, kādu sabiedrību mēs gribam veidot, kam šī sabiedrība kalpos. Vai tiešām tikai vēderam un labām attiecībām cilvēku starpā. ...

Tātad. Nākotne - kādas būs attiecības, šobrīd sīkumos grūti pateikt, bet mēs varām nosaukt īpašības, mēs varam runāt par metodēm, kā šīs īpašības ir iemantojamas. Ja varam runāt, tad varam arī darīt. Un galvenais nav jāuztraucas, ka kaut ko nesaprotam, nezinām - tas ir pilnīgi jauns darbības lauciņš un jauno pieredzi ir tikai vēl jāuzkrāj. Uzkrāt var tikai strādājot.

Pirmkārt jau nepareizi ir runāt tikai pat izglītību, būtu jārunā par personības veidošanu un izglītībai būtu jābūt kā tās sastāvdaļai. Vēl svarīgai sastāvdaļai būtu jābūt pētniecībai (vērošanai). Pētniecība ir tā ar ko galvenokārt jānodarbojas brieduma gados un kurai jātop par galveno personības veidotāju šajā laikā. Un faktiski darbs būtu jāvirza tā, lai cilvēks būtu gribošs un varošs pētīt un atklāt pasauli. Jā-

orientējas uz visaugstākajām virsotnēm, kādas mēs tik spējam iedomāties un jāpieņem, ka visi mēs būsīm kalnā kāpēji. Visi!

... Tik tiešām, cilvēks ir liekams priekšplānā, ne kā atražotājs vai ražotājs, bet kā Cilvēks kurš nevainojami pilda savus dzīves uzdevumus. Bet, lai to varētu, ir nepieciešams vispirms izdarīt visu iespējamo, lai izveidotos brīva, patstāvīgi dzīvot spējīga personība, kura nepārtraukti meklē ceļus sevis pilnveidošanai.

1997.10.24.

Vēstules meitām

No 1996.09.20. līdz 1998.02.02.

Sveika, meitiņ! (Iluta)

Visi jau ir aizrakstījuši Tev vēstules tikai es vēl kavējos. Nu steidzu laboties. Kavējos tāpēc, ka gribējās sakrāt vairāk rakstāmā materiāla, bet nu tas ir tik bagāts, ka diez vai visu sīkumos pat spēšu aprakstīt.

Vispirms gribu izteikt Tev savu prieku par to, ka esi veiksmīgi aizbraukusi un iekārtojusies. Brīžam es izjūtu Tavu satraukumu, pārdzīvojumu. Par valodu nesatraucies, es domāju, ka es par vēlu Tevi par to brīdinu, jo ap šo laiku Tev jau, droši vien, nav valodas barjeras, lai jau sadzīvē tiktu cauri.

Esmu pārliecināts, ka jaunie apstākļi, jauni profesori, jauna pieeja utt. Tev dos kaudzi jaunus rosinājumus.

Ideju līmenī viss te iet fantastiski labi. Vakar es konstatēju, ka ar mani notiek tik straujas izmaiņas (viss, protams - relatīvs), kādas es nekad agrāk nebiju novērojis. Neapprakstāms bija mūsu Kurzemes brauciens: gan redzētais ainavu jaukums, gan brīnišķīgu cilvēku atklāšana, iepazīšana, gan tikšanās ar potenciālajiem iepriekšējās inkarnācijas radiniekiem - viss tas bija, kā lielos svētkos: pacilājoši un aizkustinoši, kā arī rosinoši. Es pat šobrīd vēl pilnībā nespēju izvērtēt šī brauciena svarīgumu manā dzīvē, bet jūtu, ka tas bija tāds, kā pagrieziena punkts, varbūt nepareizi teikt pagrieziena, jo ceļš ir tas pats, drīzāk it kā no tecīņiem esmu pārgājis soļos. Un galvenokārt tas saistāms ar pabūšanu Kuldīgas pilskalnā. Sīkāk negribu šoreiz neko teikt, jo jāgaida, kā to visu izvērtēs laiks.

Interese par mūsu aktivitātēm Drustos ir visai strauji izplatījusies pa visu Latviju - daudzās vietās jau mūs pazīst un interesantā-

kais ir tas, ka grib ieklausīties tajā, ko saku. Tikko atgriezos no divu dienu brauciena uz Liepāju. Mani uz turieni aizveda un atveda. Runāju ap pusstundu Liepājas radio un vakarā tikos ar interesentiem stundas trīs, četras. Man pašam (vismaz man tā šķiet) guvums bija vēl lielāks. Pabiju trīs svētvietās. Mani vedēji paši tikko bija tās iepazīnuši. Viena īpaši fantastiska - Māras baznīca (tā es viņu sauktu). Dzīļi mežā klajumiņš, pļaviņa. Visapkārt gandrīz vai purvs, ik uz soļa lielāki un mazāki akmeņi. Jau tuvojoties baznīcai jūtama spēcīga tās ietekme, kas izpaužas iekšējā spriedzē. Laukumiņš attīrīts no akmeņiem un tie sakrāmēti valnī ap to. Dažviet vidū ir kāds lielāks akmens vai no mazākiem veidoti noslēgti mazāki laukumiņi. Baznīca atklājusies pēc viena tantuka stāsta, ka viņas vecmāte bieži tur gājusi, lai jaunus spēkus gūtu. Arī ārā ejot spriedze nemazinās (ieklausies sevī, vai manas izjūtas nav aizsniegušas arī Tevi). Bet ne tas varbūt ir galvenais. Man šī vieta likās tāda mīļa, jauka it kā pazīstama, redzēta, kā pasakas klausoties izjūta, nu es nemāku īsti pateikt, bet man jau tagad gribētos uz turieni atkal aizbraukt, bet vienam. Taču kā noproti, tas ir visai tālu - pie Jūrkalnes Kurzemes jūrmalā. Vēl mani ļoti iespaidoja senču ziedojumu vieta. Paliels akmens ceļa malā ar iegrebtu precīzas formas cilindrveida iedobi. Akmenis visu laiku atradies apgriezts otrādi un neviens nav zinājis par iedobi. Pati vieta ļoti enerģētiska. Un pēdējā vieta, kuru apmeklējām, saucās Elku kalns. Tas arī bija ļoti interesants dabas un, iespējams, arī cilvēku rokas darbs. Pēc nostāstiem tur pulcējušies cilšu vadoņi, lai izlemtu tautai svarīgus jautājumus. Vēl mani ļoti iespaidoja vienas sievietes centieni plikā vietā, bez jebkāda atbalsta, mēģināt īstenot savu iecerī - izveidot rehabilitācijas centru tām sievietēm, kurām ir kaut kādas problēmas. Pati ideja ir ļoti interesanta un viņas īstenošana arī - to veic faktiski pašas sievietes ar saviem spēkiem. Un man šķiet šis darbs arī palīdz viņām atgūties. Katrā ziņā visi šie braucieni atklāja ļoti daudzus dombiedrus, kuri katrs, gan darbojas savā lauciņā, bet visi līdzīgu ideju vadīti. Manī pakāpeniski briest pārliecība, ak šie cilvēki jāaicina kopā, lai viņi viens otru iepazītu - tas būtu varens spēks!

Vispār kaut kas ar tiem cilvēkiem sāk notikt - arī ar mani. Ir sākusi darboties Latvijas Neatkarīgās televīzijas stacija visā Latvijā. Tā katru dienu demonstrē kaudzi dažādus seriālus. Pie kam tas ir tas lētākais tieša un netiešā nozīmē, ko rietumi caur krieviem piedāvā pasaulei (Krievu val. ar latv. titriem) - kur visu, ko vien tavš prāts var

iedomāties riebīgu, piedāvā kā ikdienišķas lietas. Kad pirmo reizi noskatījos vienu tādu filmu, es nodomāju, ka mūsu televīzijas darbiniekus vada pats nelabais - es izslēdzu televizoru, izņēmu antenu un vairs tajā neieskatos. Tas bija kā belziens pa pieri, pēc kura es pēkšņi apjautu, ka pats sevi šad tad "pārdodu". Nākošā rītā es zvanīju Nikam Ērglim, lai kaut ko darītu. Un tūlīt arī norunājām tikšanos. Ir ievadītas sarunas ar Māru Ķimeli, Daini Īvānu, Rasmu Rozīti u.c. par darbu pie īpaša televīzijas raidījuma veidošanas (televizors ir un būs un ir nenoliedzams tā varenais spēks uz cilvēku, mums nekas neatliek, kā to izmantot, liekot kaut ko tam ārprātam pretī). Otrā tikšanās par šiem jautājumiem notiksies jau nākošo nedēļu.

Šodien braucu uz Valmieru - uz vienu vietu, kur tiek celta jauna skola, jau kaut kādas idejas liekot pašas būvniecības pamatā. Par iespaidiem pastāstīšu nākamā vēstulē.

Man Tev ir divi jautājumi.

1. Kurā vietā Tu toreiz pasūtīji mūsu zīmogus. Es gribētu to pašu stilu saglabāt arī uz jaundibinātās sab. org. zīmogiem. Vai tajā kantorī nav saglabāts datorā mūsu spiedoga zīmējums, kurā būtu izmaināms tikai uzraksts. Bet varbūt Tev ir kaut kāds jauns ieteikums?

2. Vai Tu neesi ņēmusi to krievu valodā sarakstīto, paliela formāta grāmatiņu, plāniem vākiem par Ķīnas ornamentiku, keramiku, mītiem? - Es nevaru viņu atrast. Apsolīju to parādīt Valdim, bet nu nekā.

Ar šo arī beigšu. Varbūt vari man uzzīmēt pirmo ielūgumu uz sab. org. tautskola "99 Baltie zirgi" pirmo saietu. Tie tradicionāli varētu būt kā vāciņi - trīskārt salocīts 4 formāts.

Atraksti sīkāk par saviem darbiem, iespaidiem, piedzīvojumiem.

1996.09.20.

Kāds brītiņš atkal pagājis un varu Tev ko uzrakstīt. Svarīgākais notikums pa šo laiku Tautskolā ir bijis kaut kas tāds, kas varētu saukties vārdā: brīnums. Pēc pirmās skolas dienas mēs ar Ingu sēžam un spriežam ko darīt gadījumos, ja kāds no mums netiek uz skolu (ir kādas citas darīšanas). Jautājums bija aktuāls jau pirmajā dienā, jo pats nebiju - bija jābrauc pēc mantām, kuras mums no Anglijas atsūtīja (grāmatas un ļoti bagātīgs aužamo materiālu klāsts). Un te pēkšņi atskan telefona zvans un viens piedāvājas palīdzēt. Vārdu sakot, mums tagad ir nesavtīgs palīgs. Brauc gan tikai reizi nedēļā (dzī-

vo kaut kur aiz Cēsīm), bet ir idejas vadīts un gatavs lietas labā upurēties. Tā ir viena četru bērnu māte. Viņai ir laba izglītība (arī augstākā), daudz lasījusi, studējusi, domājusi. Bez tam viņa ir arī tā saucamā ekstrasense jeb tautas dziedniece - nodarbojas ar akmeņu "skal-dīšanu" iekšējos orgānos. Viņas parādīšanās ir fantastiska arī no cita viedokļa - tā ir zīme, ka tas ko esam uzsākuši, ir radījis garīgajos laukos ap mūsu skoliņu situāciju, kurai ir pievilksanas spēka īpašības. Viņa ir mazo bērnu audzināšanas speciāliste un šobrīd mācīs viņiem darbmācību.

Otrs svarīgākais notikums - talka Piltiņkalnā. Daudz nebijām, bet visu, ko tajā reizē vajadzēja padarīt, padarījām: koki, krūmi novākti, zari sadedzināti, malka smuki sakrāmēta un viss laukums piekopts. Gaidījām arī buldozeru, bet tas bija salūzis un neatbrauca. Būs pavasarī jārtko vēl viena talka, jo buldozers jau dara rupjo aizbēršanas darbu, bet cilvēkam būs jāveic smalkā pielīdzināšana. Talcnieki atbrauca, jau iepriekšējā vakarā - iznāca laiks gan pārrunām, gan dziedāšanai...

Šoreiz beigšu. No Tevis esmu saņēmis pagaidām tikai vienu vēstuli. Gaidu!

Sūtu Tev "Viedu" varbūt gribi palasīt. Tur iekšā būs tabletes pret alerģiju.

1996.10.01.

Piedod man, es neesmu slinks rakstītājs, bet sākot skolas gadu bija tik daudz dažādas darīšanas, ka vienkārši neatradu laika vēstules rakstīšanai. Man vēstules patīk gan rakstīt, gan saņemt. Vispār pēdējo divu gadu laikā esmu sarakstījis simtiem vēstuļu. Galvenokārt par mūsu skoliņas lietām. Datora adrešu krātuvē ir vairāk nekā 150 adrešu un uz daudzām ir rakstīts vairākkārt. Nu tur ir arī Tava adrese.

Vispirms gribu izteikt raizes par Tavu pārgalvību iesaistoties dēkās. Un konkrēti par braucieni pa upi. Tas nebija nejaušs gadījums, bet brīdinājums: apdomā labi, ja iesaisties riskantā pasākumā un vēl tik tālu no mājām - man šermuļi pa kauliem iet iedomājoties vien.

Uzraksti man kaut ko tuvāk par savām mācībām: kādi ir pasniezēji, viņu zināšanu un prasmju līmenis, pieeja. Un vai jau jūti, ka viņi Tev spēs ko dot jaunui, kaut kam jaunam rosināt? Kas tie par ma-

teriāliem ar kuriem Tu strādā un kas par tēmu? Vai Universitātē ir laba bibliotēka un vai Tu to izmanto. Centies paņemt visu ko vien vari sevī uzņemt. Izmanto šo vienreizējo iespēju maksimāli. Un ja nav ko darīt, neniekojies ar kārtīm. Vai šī nodarbība attaisnojas - kaut vai atpūtai? Iesaku pētīt sevi un caur sevi mēģināt atklāt pavisam jaunas pasaules puses vai vismaz to no citas puses. Tur rodami fantastiski brīnumi. Un ne jau brīnumu dēļ tas jādara, bet tāpēc, lai atrastus pēc iespējas ātrāk savu vietu kopdarbā arī ar šobrīd neredzamo pasaules daļu. Es šo pasauli dažreiz redzu kā caur miglas vāliem, bet ar katru dienu to jūtu arvien noteiktāk un tas izpaužas sadarbē. Un ne tikai ar neredzamo pasauli, bet arī šī - redzamā pasaule top vēl redzamāka. Protams, ka ceļš ir garš un sākt kavēt tas, ka viss šķiet neticams un, ja kaut kas arī ir, tad iespajds ir tik vārgs, ka varētu tā arī nebūt. Bez tam sekmes jeb kustība uz priekšu ir tik tikko manāmas. Ja nevēro, varētu teikt nekas nenotiek. Izpaušmes ir tik smalkas, ka nepārtraukti jātrenējas, jāpievērš īpaša uzmanībā, lai ko sajustu. Bet ar laiku parādās, reti, bet tādi kā spēcīgi pieskārieni. Tie nāk, visbiežāk, kā augstāka klātbūtnes izjūta, kā skaidra sapratne par šī augstākā iekļaušanās norisēs, nāk kā apbrīnojami skaidras domformas (kuras laiks būtu aprakstīt). Šajās izpaušmēs arī atklājas kopdarbs un tas dara ārkārtīgi laimīgu. Esmu pilns prieka, ka dzīvoju un katru dienu pateicos par likteni, par šūpuļa kāršanu. Un tas, kā es to daru, varētu dažam likties dīvaini, bet vai nu viss ir katram jāredz. Visas šīs izjūtas pārliecina par darāmā pareizību, kas savukārt dod spēcīgu stimulu un enerģiju tālākai darbībai.

Pagājušā vēstulē rakstīju, ka došos uz Valmieru. Aizbraucām kopā ar Ingu. Sapazināties ar lieliskiem cilvēkiem, kuri ar visu sirdi nodevušies bērnu audzināšanai. Viņi gan pieturās pie valdorfpedagoģijas, bet tas netraucēja atklātu un draudzīgu domu apmaiņu. Patreiz viņiem ir tikai bērnudārzs, bet viņus atbalsta tās pašas pedagoģijas skolas citur pasaulē un jau ir gatavs projekts par skolas iekārtošanu vienā padomju laika nepabeigtā būvē. Šķīrāties, kā draugi un viņi pat apsolīja iedot vienas bankas adresi Vācijā, kura varbūt varētu arī mums palīdzēt.

Pēc dažām dienām aizbraucām uz Grašu bērnumamu. Šoreiz līdzī bija arī mamma. Arī šī ir apbrīnojama vieta. 1993. gadā kāds franču izcelsmes svētelņieks devies uz Aglonu un atpūtas brīdī redzējis Dievmāti, kura viņam likusi kaut ko darīt Latvijas labā. Viņš pēc

Aglonas dabū Pāvesta svētību, sameklē nopostītu vecu muižu, sada-bū no ticības brāļiem līdzekļus un to atjauno, ierīkodams bāreņu namu. Redzējām videomateriālu par to kā tur izskatījies un kā viss burtiski pāris gadu laikā izmainījās. Protams, ka svētīgs ir viņa darbs bāreņu labā, lai arī dzīve tur iekārtota kā katoļu klosterī. Sīki izpraš-ņājām par dienas norisi, metodiku. Cilvēki dara visu no sirds un tas jau arī ir galvenais - tad viss sasniedz mērķi.

Arī mūs atbalsta. Ne jau bagātie katoļi. Pagājušo nedēļu sa-ņēmām sūtījumu no Anglijas ar grāmatām, aužamiem materiāliem un lietotiem apģērbiem. Vērtīgākās ir grāmatas un aužamie materiāli - diegi, dzija, spoles utt.

Joprojām švaki ar naudām. Pagājušo nedēļu notika vēl viens brīnumš. Pēkšņi pieteicās viens cilvēks nesavtīgi palīdzēt darbā ar bērniem. Tiksimies nākošnedēļ. Patreiz tā bija vislielākā aktualitāte.

Netālu no mūsu mājas, pa upi uz leju pāri Gaujai bebri uztai-sījuši varenu aizsprostu - 1,5 m (varbūt vairāk) augstu. Ūdens līme-nis pie mūsu mājas tagad ir ļoti augsts. Nesaprotu, ko lai daru. Man bažas, ka Gauja, ja atstāsim šo nedarbu, var atrast citu ceļu. Un vistic-amāk, ka pa mūsu palienas pļavām. Aizsprosts ir grandiozs. Būs jā-piezvana Uldim (Cekulam), lai atbrauc un nofilmē šo celtni. Mēs ar Agnesi mēģinājām šajā krastā to jaukt, bet tas ir uztaisīts tik prasmīgi un droši, ka tikai ar spridzināšanu ir izjaucams. Vari iedomāties - uz Gaujas bebru aizsprosts!

Vai tās bildes, kuras Tu atsūtīji ir Tevis fotografētas? Tās iz-skatās pēc mākslas darbiem!

Nu pagaidām viss. Jā vēl kas. Tikos ar Pussaru. Runājām par iespējām iespiesties televīzijā. Viņš ir Padomes loceklis televīzijā.

...

Tikos ar Rasmu. Viņa aizbrauca uz Indiju. Stāstīja man par brīnumiem Pokaiņu mežā (Netālu no Dobeles). Gribot arī mani tur aizvest. Rādīja fotogrāfijas. Uz daudzām redzami normāli ar aci dabā nesaskatāmi, bet uz filmiņas fiksējami dažāda izmēra, spilgtuma, krā-sas objekti kā precīzi apli vai cita veida "mākonīši".

1996.10.05.

Ir pagājusi atkal viena nedēļiņa. Nedēļas sākumā saņēmu no Tevis vēstuli. Paldies! Skatos, ka Tu turpini arī iesākto tēmu, tikai citā tehnikā. Man patīk šis miniatūrais (salīdzinoši) darbiņš. Domāju, ka

būs labs vāciņš ielūgumam un varbūt arī ziemassvētku apsvēkumiem. Nokopējis vēl neesmu, jo gribu vispirms salūkāt labu papīru.

Nedēļas nogalē biju Rīgā. Tur atkal stāstīju interesentiem par Findhornu. Iznāca gara un skaista saruna. Bet vispār es jūtu, ka kaut kur es nedaru pareizi. Ko īsti vēl neesmu atklājis. Pārskatu savas nepilnības, bet to vēl ir daudz - dažreiz uzpeld pārākuma sajūta, dažreiz skaudība, dažreiz dusmas utt., es gan cenšos katru reizi piefiksēt, nožēlot, cenšos neatkārtot. Taču manī ir tāds, kā velniņš, kurš atklāj sevi tik pēkšņi un negaidīti, ka nepaspēju noreāģēt. Cita iespēja kļūdieties ir tad, kad strādāju garīgajos laukos - varbūt es nepareizi rīkojos cenšoties attīrīt pasaules telpu no sliktām domām, "melno" izliktiem pinekļiem un tīkliem. Jo visas jau tās ir sekas cilvēku rīcībai un laikam jau jāļauj maksāt katram savi mesli - "izpirkt" grēkus. Vārdu sakot, jāpapēta. Uz nepareizo rīcību norāda vismaz divas izpausmes: vismaz trīs cilvēki veikuši man uzbrukumus (garīgā plāksnē caur materiālām izpausmēm) un otrs moments es netieku vaļā no sāpēm kājās. Pēdējam gan var būt arī citi iemesli - atceries par manām ļoti stiprām galvas sāpēm pavasarī, sāpēm krustos vasarā, bet nu kājās - tam par iemeslu varētu būt enerģijas plūsmas caur mani un tās atbilstošā bloķēšanās - jo sāpes vienmēr pieauga esot stipros enerģētiskos laukos, vai tad, kad pats tos izsaucu. Nākotne rādīs. Taču katrā ziņā neatkarīgi ne no kā ir jāstrādā sevis attīrīšanas virzienā.

...

Pēc Tavas vēstules es spriežu, ka jūs esat tādā kā izrādē, kurā ņemat dalību, bet vairāk tomēr vērojāt. Tu nekautrējies arī pafotogrāfēt tipāžus. ...

Neiesaisties riskantos pasākumos!

Vēstulītē ielieku mazu, sīku akmentiņu - pielīmēšu ar papīra lentīti. Tas sameklēts pie mūsu pagalma ugunsкура - jābūt enerģētiski aktīvam. Nēsā to līdz - ielīmē to kaut kur.

1996.10.20.

Šodien man palīgos skoliņā ir Agnese, jo viņai ir brīvlaiks, bet mums būs tikai pēc astoņpadsmitā novembra. Viņa patreiz smērē maizītes un laiku pa laikam ienāk, lai ko paprasītu.

Vakar biju Rīgā un tur bija pienākusi Tava vēstule ar Tavu bildi. Mamma lasīja un par katru rindiņu priecājās līdz asarām - ikdienā jau mēs it kā neredzam, varbūt pat neizjūtam to mīlestību, kura

katram no mums tā ir pret otru, bet, lūk attālums to atklāj, atklāj cik ļoti mamma Tevi mīl.

Rīgā jau iebraucu sestdien. Pa ceļam iebraucu pie Garklāva Egona. Viņš man vispirms mēģināja izskaidrot manis nosapņoto zīmju nozīmi (tāds dīvaini spēcīgi izteikts sapnis, kura redzēju zīmes, kuras bija jāizstaigā). Pēc tam runājām par Tautskolas lietām. Es ierosināju izmantot mūsu sabiedrisko organizāciju - "Tautskolu" izmantot ne tikai risinot lietas, kuras tieši saistītas ar Drustiem, bet arī vispār izglītības jeb nacionālās kultūras jautājumu risināšanu vispār, kura iet caur kādu no mums. Un pirmie tādi varētu būt īpaša kultūras centra projektēšana un celtniecība leriķos (tur grib iesaistīties vietējie "nau-das" cilvēki) un Egona un Celma "Zīmju" ekspozīcijas jauna izveide, kura sākotnēji būtu, kā apkārtceļojoša ekspozīcija, bet vēlāk varētu palīkt Drustos. Viņš un vēlāk arī Celms tam labprāt piekrita. Vēl viņš man apsoltīja bez maksas izgatavot vingrošanas redeles. Egons man ieteica tajā pat dienā aizbraukt pie Celma un to es arī izdarīju.

Pie Celma es pavadīju sestdienas lielāko daļu. Tur runājām par dabas lielajiem ritmiem - viņam šajā ziņā ir ļoti interesantas grā-matas. Arī viņš man skaidroja manu sapni (biju aizsūtījis zīmju zīmē-jumu). Pēc tam runājām par projektiem, kā tautskolai tā ar par tiem projektiem, kuri varētu caur tautskolu iet. Viņam ideja par tautskolas izmantošanu likās pieņemama un norunājām pat, ka viņš sagatavos koncepcijas uzmetumu un tāmi pirmajam tādām darbam, lai jau sāktu meklēt potenciālos finansētājus.

Vakarā steidzos uz jaunu tikšanos - Māra Ķimele bija saaicinājusi, viņasprāt, tos cilvēkus, kuri varētu aktīvi iesaistīties televīzijas programmas veidošanā. Vispār jau cilvēki bija interesanti. Kāda būs kopdarbība - redzēsim. Taču saruna beidzās visai konstruktīvi. Tika atrasts un pieņemts pagaidu motīvs (garās pupas) un panākta vienošanās par auditoriju - tīņu vecums. Tāpat vienojāmies, ka raidījumam jābūt veidotam, kā mākslas darbam (tātad ar paliekošu vērtību un patiesībā plašu auditoriju piesaistošam - arī cittautiešus), reizē arī kā "aizkadra" rituālam - lai tas darbotos uz garīgajiem laukiem. Vienojāmies arī par darba sadali līdz nākošai reizei: ideju uzlikšanu uz papīra, pavairošanu un katram izsūtīšanu, kā arī tāmei nepieciešamo uzziņu sagādāšanu - bija viena dāma no privātas TV raidstacijas. Pati Māra šajā lietā tā ieinteresējās, ka šo saietu noorganizēja pirms brau-

ciena uz Angliju, bet realizēja tajā pat dienā, kad atgriezās no viestur-
nejas.

Vēl vien darbiņš ko esmu aizsācis ir materiālu vākšana šūšā-
nas darbnīcas projekta sagatavošanai. Tur ar entuziasmu ir iesaistī-
jusies H.Kārļa meitā Lilita. Viņa pēc profesija ir šuvēja un pie kam do-
tajā brīdī kotējas, kā ļoti laba šī amata pratēja. Un vēl viens intere-
sants fakts - viņa nodarbojas ar jogu.

Tūlīt būs visi bērniņi sanākuši un man būs jāsāk strādāt, tā-
pēc arī beigšu.

1996.10.28.

Nekas īpašs šonedēļ nebija. Ja nu vienīgi tas, ka turpinu lasīt
Lazareva grāmatu par karmas diagnostiku. Vienu jau pabeidzu un nu
esmu pieķēries otrajai. Faktiski jau nekas jauns lapaspusēs neparā-
dās, bet es lasu, jo jūtu, ka tas man liek domāt, pārvērtēt. Es pat pār-
traucu uz pāris dienām uguns rituālu, jo man sāka likties, ka maisos
tur kur nevajag. Taču, lai gan jūtu, ka viņš nefleitē, neizgudro, ka vi-
ņam pasaule atveras tieši tāda, kādu viņš apraksta, viņš pasauli ne-
var savādāk uztvert, kā tikai caur sevi un tāpēc tvērumam ir tās men-
talitātes pazīmes, caur kuru informācija ir kodējusies (dekodējusies).

Nu piemēram, mana loģika nepieļauj apgalvojumu, ka Dievs
ir visa labā un ļaunā avots vienlaicīgi. Es "skolu", kura tiek uzlikta ar
likteņa palīdzību, kaut vai tā arī saistītos ar nāvi, slimībām, nelai-
mēm neuzskatu par neko ļaunu, es ļaunumu saskatu tikai tajos noti-
kumos, kur notiek bremsējoša iejaukšanās evolūcijas procesos, tātad
Dieva likumā. Kā to var izdarīt? Pirmkārt, aiz muļķības, bet, otrkārt,
apzināti. Protams, ka likteņa (cēloņsakarības) likums skolos arī šādu
notikumu autorus. Taču, ja kaut kādu apstākļu sagādīšanās rezultātā
(liels skaits ļaundaru) cilvēki sāks traucēt ne tikai notikumus uz Ze-
mes, bet Visumā, tad visas planētas liktenis var būt priekš mums ne-
apskaužams. Vārdu sakot, ļauno es redzu cilvēku vai citu būtņu apzi-
nāti ģenerētajās nejdzībās un nevar visu sakraut uz Dieva pleciem.

Man ir prieks, ka Tu māki iejusties vidē, saplūst ar to. Man
sen ir pārlicība, ka mākslinieki būs galvenie pasaules pētnieki, izzi-
nātāji (cilvēki ar mākslinieka dvēseli), jo tie uztver pasauli nedalīti ve-
selu un bez tam ne tikai tās fiziskos aspektus. Tai jābūt nākotnē pa-
matā visām zinātnēm. Bez tam zinātnieku šķira kā tāda izzudīs jeb
saplūdīs ar jebkuru nozari. Jeb, pareizāk būtu teikt - katrs būs pasau-

les pētnieks. Pasauli nepētot, nemaz nevarēs dzīvot, jo tās garīgie, noteicošie aspekti var tikt saprasti ne no grāmatām, bet pašam tos pārdzīvojot. Tādos brīžos mēģini ne tikai baudīt saplūsmes laimes izjūtas, bet ieskatīties arī sevī, pamēģini piesiet kaut kur apziņu, papētīt,- kas ir tas, kas manī norezonēja, kādas izmaiņas ir notikušas manī. Pirmajās reizēs, kamēr nav iedibinājies iekšējais blakus vērotājs (neitrāls, pasīvs), rezonanse var pārtrūkt, bet par to nav jāsatraucas, gan atkal būs. Bet pētīt nozīmē regulēt kaut ko, ar laiku apzināti, mācēt ierādīt to citiem, palīdzēt saskatīt visas smalkās lietas, kas vajadzīgas nākotnes cilvēkiem.

Pagājušo nedēļu man ļoti palīdzēja Agnese. Inga skolā nebija 4 dienas. 3 - kursos, bet vienu bija sagurusi. Vispār pagājušo nedēļu negadījumi uzsita augstu vilni: Mūsu jauno skolotāju sakoda suns un viņa netika, kā bija iecerējusi pie mums. Kārļa moskvičam "pazuda" bremzes. Neveicās ar cilvēku sazvanīšanu. Bija grūtības iekurt ugunsgrūdu (sērkokļi sprakšķēja, bet nedega - veselu kastīti izsvilināju). Smaidīju par visu to un vienmēr centos panākt pozitīvu rezultātu. Nu jau atkal viss nostabilizējies - skolotāja ir skolā, Inga arī. Pabeidzu arī galvenos Jāņa kalna sakārtošanas darbus - aizbērām bedres un ar buldozeru nolīdzinājām virsu. Pavasarī atkal būs jāsarīko maza talkā, lai veiktu smalko pielīdzināšanu ar grābekļiem un iesētu zāli.

...Šoreiz beigšu. Vai saņēmi no manis smilšu graudiņu un viņu pārbaudīji?

Jā, var būt Tev ir laba ideja televīzijas raidījumu sērijai jauniešiem.
1996.11.03.

Vispirms jau par dāvanām un pārsteigumiem vārda dienā. Tajā nedēļā saņēmu no Tevis garu garu vēstuli. Man ļoti interesanti bija Tavi spriedumi par redzēto mākslu, tās iespaidu. Tu to visu ļoti labā valodā noraksturoji, ka es tobrīd iedomājos, ka Tu varētu arī kādu rakstu uzrakstīt kādām mūsu valsts laikrakstam vai žurnālam, pievienojot kādu ilustrāciju (tas nav nemaz tik slikts naudas pelnīšanas veids- bet ne jau tāpēc). Vēl man patika Tavas bildes un Tavi spriedumi un laba vēlējumi sakarā ar manu darbošanos ap enerģijām. Neuztraucies meitiņ! ... Tās sāpes es patreiz saistu ar divām lietām: pirmkārt, tā ir skola priekš manis, tās palīdz pašam sevi pētīt, pētīt pasaules iedarbību uz sevi un otrādi. Otrkārt, es tās saistu ar

savdabīgas enerģijas ieplūšanu sevī (to es jūtu tīri fiziski). Un šajā gadījumā neviens ārsts neko nevar darīt un nav arī jādara - sāpes rodas neharmoniskam saduroties ar šīm enerģijām, jāļauj skaloties, tīrīties un paies laiks, līdz pat klints cietas disharmonijas pazudīs. Un, starp citu, nupat jau pāris nedēļas, kad nejūtu vairs sāpes. Joprojām ļoti jūtīga ir galvas virsma – ne visai patīkamas sajūtas, kad to glaudu vai stāvu, piemēram, tuvu kādam elektriskajam gaismas avotam.

Tā Tava “līdzsvara” tēma - ideja ir fantastiska. Domāju, ka arī tā nav nejaušība. Vai šobrīd var iedomāties vēl kaut ko svarīgāku. Ceļš uz līdzsvaru ir aizsācies un tas sevi atklāj visdažādākos veidos. Ceļš uz to ir ne tikai caur praktisku darbu tā virzienā, bet arī izmantojot simbolu, zīmju, tēlu enerģētisko spēku. Tas ir varbūt pat vis-svarīgākais. Tam bija jāparādās caur cilvēku (nevis no debesīm), kā nepieciešamībai, kā kosmiskās evolūcijas ritmu izjūtai. Tas ir vilnis, kas reiz palaists cilvēktelpā eksistēs un palīdzēs cilvēkiem ne tikai noskaņoties uz to, bet arī norezonēt, lai sekmīgi pildītu savus uzdevumus.

Vēl nedēļa pozitīvi iezīmējās ar to, ka vienā rītā man pēkšņi tapa skaidrs tas, kādus būtu jāveido raidījumus tīņiem. Ideja lūk kāda: Tie varētu būt veidoti, kā sarunas ar attīstītiem vienaudžiem (tie būtu jāsameklē) par vispārīgām lietām, par lietām, par kurām pieņemts uzklaut tikai autoritātes ar profesora grādu. Uzklaut viņus visā nopietnībā. Bez tam varētu to sasaistīt ar viņu darbiņiem (nodarbošanos mākslās, vai cita veida saprātīgiem hobijiem). Raidījumus, protams, var veidot divdaļīgus un neatkarīgi par to pašu jautājumu var uzklaut arī gaišākos prātus, bet tas nu tā. Kā Tev patīk mana ideja. Es pat nedomāju, ka tā ir mana. Es jau Tev rakstīju par pamatnostādņēm, bet nespēju iedomāties to, kādā veidā konkrēti raidījums varētu izskatīties. Taču es īpaši par to neuztraucos, jo zināju, ka risinājums atnāks pats par sevi. Bez tam tas sakrīt ar tautskoliņas nākotnes idejām par ezotērisko skolu (nosaucu, to par ezotērisko, jo tieši tādai tai ir jābūt. Šī atskārsmē man atnāca, kad izlasīju par ezotērisko skolu tajā “Viedas vēstīs”, kuras es Tev nosūtīju. Neapzinādamies mēs, faktiski, esam šo ceļu izvēlējušies).

Cita pozitīva nedēļas iezīme – Uldis (Cekuls) saorganizējis veselu brigādi bebru problēmas risināšanai. Rīt un parīt darbosies filmēšanas grupa. Iecerēti divi piegājieni - otrs novembra beigās.

Nākoša pozitīvā ievirze - bijām ar mammu pie Dzerkaļiem uz Mārtiņiem (pirms tam tos nosvinējām tautskoliņā). Mamma pati bija izdomājusi, ka pusi no savas darbā saņemtās jubilejas dāvanas noziedos, lai Dacei daļēji segtu algas parādu no pagājušā gada un plus vēl desmit latus Mārtiņam jubilejā. Tas viss noteikti uzlaboja Dzerkaļu garastāvokli. Bet nedomāju, ka tas bija galvenais. Jutu, ka viņi ir priecīgi par mūsu ierašanos. Vārdu sakot, liekas, ka ar Dzerkaļiem attiecības uzlabosies un viņi atkal parādīsies Drustos.

Cits nedēļas notikums. Tieši 11. novembrī piezvana no Vācijas un paziņo, ka "zirgiem" piešķirtas 3000 vācu markas tūrisma atbilstības veicināšanai - fantastiski, vai ne! Tā priekš mums ir liela summa.

Tad vēl viena ļoti interesanta vēstule no Kalamazu (ASV). Bijusī drustēniete izlasījusi manu rakstu laikrakstā "Laiks" un nu raksta - interesējas par skolu. Es rakstiņu nosūtīju augustā un īpaši necerēju, ka to nopublicēs. Laikraksts tiek izdots ASV un man viņa, protams, nav (varbūt Tu vari pie kāda ASV latvieša to laikrakstu saziņēt, tad rakstu nokopē un atsūti). Bet prieks, ka nopublicēts. Tajā es vedināju pārorientēt palīdzību tautiešiem uz izglītību. Centos to pamatot.

Vai tas ir maz vai daudz priekš vienas nedēļas? - spriedi pati.

Gaidīšu vēstis no Tevis. Mums skoliņā nākošnedēļ brīvlaiks. ... Trīs ozoliņus Piltiņkalnā pavasarī nāksies pārstādīt - tie tika sabojāti izcērtot krūmus un līdzinot kalnu. Kā būs ieauguši pārējie, redzēsim pavasarī. Ozoliņiem esot grūti pārdzīvot aukstas ziemas pēc tam, kad no meža tos iznes klajumā. Cerēsim, ka tik auksts, kā tas bija pagājušo gadu, nebūs.

1996.11.14.

Šodien ir uzsalis. Vairs mitrais, drēgnais gaiss nedrebina un ļauj papriecāties par Dieva pasaulīti. Tā ir tapusi dzidrāka, gaišāka, spilgtāka un krāsām bagātāka. Tikko ar Dzerkaļiem kopā bijām Smiltenē. Mūs uzaicināja vietējā folkloras kopa palīdzēt tai tikt uz pekām un varētu piedalīties Folkloras festivālā. Laiks ļāva baudīt pasauli un tāpēc arī tāds sākums vēstulei. Šo vēstuli es vēl nodrukāšu. Redzi, drukāšanai ir arī savas pozitīvās puses - es vienmēr varu izsaukt vecu vecās vēstules no "atmiņas" un tās pārlasīt. Bez tam nemētājas apkārt vēstuļu kopijas, kuras visiem, kaut vai nejauši, ir pieejamas,

kur tās glabājas datorā, zem kādiem nosaukumiem - ir zināms tikai man. Tas nu tā. Es jau piekrītu, ka ar roku rakstītām ir vairāk siltuma, ir kaut kas vairāk nekā rakstītais vārds. Varbūt varam kompromisu - kādu daļu rakstīt no rokas. Kolosāli, ja būtu skeneris, tad varētu rakstīt no rokas un tekstu tik un tā ir ievadīt datorā. Esmu jau saslīmis ar to datoru. Vai ne?

Šī bija mūsu skoliņai brīvlaika nedēļa. Biju divas dienas Rīgā un vispār visus notikumus un piedzīvojumus nemaz nevar aprakstīt - cik to bija daudz un dažādi.

Vispirms jau atzīmējams fakts, ka mani ciems aicināja nolasīt pagasta svinīgajā pasākumā, kas bija veltīts neatkarības dienai, referātu. Tas ir jauki tāpēc, ka ar to pagasts netieši apliecina savu pozitīvo nostāju mūsu darbībai. Pēc pasākuma skoliņā atkal pulcējās represēto saime uz "groziņa" vakaru. Padziedājām, parunājām.

Tieši 18.11. piedalījies zemessargu parādē un citos svinīgos, saviesīgos pasākumos sakarā ar Zemessardzes 5. gadu jubileju. Faktiski man nemaz negribējās uz to braukt, jo likās, ka varu tajā dienā daudz ko citu labu padarīt. Bet, kad beidzās soļošana pa Cēsu ielām, es sapratu, ka man te bija jābūt. Tas tomēr emocionāli jauki, kādu brīdi atrasties tikai starp vīriem, starp vīriem, kuri domā par savas Dzimtenes aizstāvēšanu. Varbūt kādam var likties tas utopiski (pret krieviem), bet kaut arī panaivi, taču skaisti un labāk nekā par to neko ne domāt, ne darīt.

Nākošā dienā mēs ar Ingu sagaidījām viesus no Liepājas raj. - ciemojās viena privātskoliņa. Stāstījām un rādījām. Šie viesi bija labi arī ar to, ka mēs ar Ingu burtiski dažās stundās sakopām skolu (tā tas būtu vilcīes visu brīvlaika nedēļu). Mazliet pārkārtojām arī bibliotēku, salikām plauktos no Anglijas atsūtītās grāmatas.

Vakarā iekūru ugunsgrāvu, jo jutu, ka tas man jādara. Bez tam gribējās pārliecināties, ka iepriekšējā reizē ienestie jaunumi izdarībās tik tiešām harmonizē pašu. Jā, notika tas arī šoreiz. Izmaiņas izdarībās nav lielas - es izmainīju secību - vispirms strādāju savas enerģētikas sakārtošanā, liekot uzsvaru uz harmonizēšanu (caur zvaigžņoto debesi) Kā tas konkrēti tiek darīts nestāstīšu, jo šķiet ka kaut kas tāds ir katram jādara (varbūt ne tieši "apkopēja "darbs", katram patstāvīgi sava vieta un savi paņēmieni ir jāatrod. Vispār tā kārtošana un tīrīšana, kā es nesen atskārtu, liek arī ikdienā pievērsties tīrīšanai un kārtošanai - nesalīdzināmi biežāk tīru un kārtoju skolu.

Iepriekšējā vakarā atbrauca mamma un es varēju doties uz Rīgu. Rīgā piedalījos Pieaugušo apvienības seminārā. Braucu un tērēju naudu galvenokārt tāpēc, ka gribējās nostiprināt ar šo iestādi mazliet atslābušos kontaktus. Braucu jau iepriekšējā vakarā, jo gribēju palīdzēt Agnesei matemātikā un fizikā. To arī darījām. Strādājām pie mērvienībām un binomu kvadrātiem.

Sīkāk nepakavēšos pie semināra, bet teikšu, ka bija tomēr vērts braukt arī citu iemeslu dēļ - iepazīnos ar ļoti interesantiem un, jāsaka, vajadzīgiem cilvēkiem. Tās dienas vakarā vēl satikos ar izd. "Vieda" redaktoru, tas nav tas pats, kas "Viedas vēstis" izdod - tā ir pavisam cita kompānija. Man tā liekas daudzkārt simpātiskāka. Tikos jau otro reizi. Iespējams, ka šis cilvēks iesaistīsies mūsu skolas lietiņās. Pēc viņa vērtējuma, mēs esam uzsākuši kaut ko tādu, ko nav līdz šim darījuši pat neviens no Dieva sūtņiem uz Zemes. Taču tas neko nenozīmē. Liekas, ka mēs vienojāmies, ka patreiz ir cits laiks un cilvēkam jāiemācas tas, uz ko agrāk bija spējīgi tikai Dieva sūtņi. Domās vēl kavēdamies pie šīs sarunas, es pēkšņi satieku Daini Staltu. Viņš sūta Tev sveicienus un sarunā kārtējo reizi pozitīvi novērtēja Tavu mērķtiecību. Runājām stundas divas.

Nākošā dienā no rīta es atkal palīdzēju Agnesei - viņa negāja uz skolu sakarā ar vijolnieku ansambļu koncertu mūzikas skolā. Pēc tam man bija stunda gara saruna ar Līgu (no "Viedas vēstīm") par pasaules duālisma tēmu. Pēc tam bija vēl citas darīšanas. Starp citu nopirku speciālu papīru Tevis atsūtītā darbiņa kopēšanai - jāpamēģina varbūt sanāk. Ja sanāks un Tu man citu variantu neatsūtīsi (man gribētos redzēt Tavu "līdzsvaru"). Lūdzu uz visām bildēm atbilstošu informāciju un parakstus), tad izmantošu to Ziemassvētku apsveikumu izgatavošanai.

Pēcpusdienā piedalījos jaunas asociācijas dibināšanā - tā apvienos visus, kurus interesē bērna veiksmīga attīstība grūtniecības laikā. Tas sakrīt arī ar mūsu iecerēm. Mūsu jaunā skolotāja tieši ar to gribēja nodarboties, klāt, protams, pieliekot arī ieņemšanu un vispār visus noteicošos faktorus pat pirms akta. Par šo saietu mani noinformēja iepriekšējā dienā Ziemelis. Mēs bijām vienīgi vīrieši. Viņš lasīja lekciju par pirmsdzemdību laika aprakstu ezotēriskajās mācībās. Starp citu viņš atnāca balstīdamies uz kruķiem - skrejot pa kāpnēm, paklupis un salauzis kaut kādu tur kauliņu pēdā un nu jau mēnesi ir

klībs - tikko noņemts ģipsis. Ar asociāciju jau izveidojās lietišķi sakari - daži apsoltīja janvārī atbraukt uz tautskoliņu ar lekcijām.

Bet nedēļas svarīgo notikumu virkne beidzās ar Tavas vēstules un fotogrāfijas saņemšanu. ...

1996.11.24.

Pagājušas jau divas nedēļas, kopš Tev rakstīju. Pa starpām gan nosūtīju pāris vēstuļu ar dažiem materiāliem, kuri Tevi varētu interesēt.

Kā ir gājis? Labi. Darbs darās. Ir jauni paziņas. Par vienu man īpaši liels prieks - tas ir zintnieks no Smiltenes. Ar viņu runāt man sanāca tikai minūtes desmit, jo tajā brīdī biju aizņemts ar ko citu. Bet jau tās minūtes liecināja, ka viņš varētu būt ļoti labs palīgs. Viņa specializācija - gaišredzība. Viņš redz enerģētiskos laukus un daudz ko tādu, ko parasti cilvēks neredz. Un ne jau tikai redzēšanas dēļ, bet arī tāpēc, ka esam arī galvenajā dombiedri (paspēju dažus jautājumus uzdot). Aizsūtīju viņam bildes: Tautskolas dibināšanas norises Piltiņkalnā un Jānīškalnā, kā arī mūsu pagalma ugunskura vietu. Sa-zvanījāmieš un viņš teica, ka gribot atbraukt un apskatīt šīs vietas, jo viņš saskatījis kaut ko dīvainu. Gribētos jau līdz Ziemassvētkiem, t.i., nākošo svētdienu.

Skolā intensīvi gatavojamies Ziemassvētkiem. Daudz dziedam, ejam rotaļās, runājam. Starp citu, vai Tu man "brīvā laikā" ne-sastādītu tādu, kā programmiņu, kas man un kā būtu jāstrādā ar ma-zajiem tēlotājmākslā - pēc savas dzīves pieredzes un vienkārši pēc Tavām domām, jo tā programma, ko piedāvā izgl. ministrija ir, ma-nuprāt, nepieņemama.

Tūlīt sāksies Ziemas brīvlaiks, varēšu kaut ko izdarīt naudas lietās - tās patreiz nekustās.

Beidzot likvidējām visas aitas. No pēdējām, maigi izsakoties, bija tā skumīgi šķirties. Sevišķi tas asi atklājās, kad buks brīvprātīgi - bez vilkšanas, stiepšanas, bet uzticīgi blakus soļodams, aizgāja uz savu nāves vietu. Toties suņiem un visām apkārtnes žagatām, kraukļiem bija svētki. Tā nu tas tai pasaulē iekārtots.

Dore ir daudz kuplāks, platāku muguru, lielāku galvu nekā Lācis. Viņš ir smuks ar savām smailajām ausīm, smalko vilnu, melno muguru.

Rucis ir nobarojies lauku peles ķerdams un pienu klāt pierderdams. Murrā un glaužas klāt, lai nu šo mīļo - kā apsēdies, tā klēpī iekšā, bet kad atgulies, tad uz krūtīm grib uzrāpties.

Pagājušo svētdien divatā ar tēvu zāģējām malku. Brīnos par viņa izturību - kaut kur deviņos sākām un vakarā tikai piecos beidzām. Es jau vairākas reizes ierosināju beigt, bet viņš tikai, ka jāturpina, jo nevarot zināt kāds būšot laiks. Un laiks tiešām jau nākošajā dienā sagriezās pavisam nejauks - sāka puteņot un nu jau vairākas dienas snidzis un putinājis. Ja vēl vienu dienu tā snigs, tad es vairs ar mašīnu ārā netikšu - šodien jau gāja līču loču.

Sācies Ziemassvētku apsveikumu sūtīšanas laiks. Arī pasta pakalpojumu tarifi ir zemāki. Izmantoju to, bet vēl tā īsti apsveikumu kampaņu neesmu uzsācis, jo ceru no Tevis saņemt kādu klišeju nolikumiem.

Ar mammu sarunājām, ka viņa uztaisīs apsveikumu arī Tev. Es domāju, ka līdz Ziemassvētkiem paspēšu vēl kādu vēstuli Tev aizrakstīt. Ziemassvētkus svinēsim laikam skoliņā - te būs smuka eglīte un viss cits noskaņojumam, bet varbūt aizbraucam pie Dzerkaļiem? Viņi ir Tavu vēstuli uz Martiņiem saņēmuši.

Saņēmu arī vienu bēda vēsti - nomiris tas vīrs, kurš mums rūpēja sūtījumus no Minsteres. Šodien sagatavošu līdzjūtības vēstuli - Kārlis man to iztulkoja, jo viņa sieva ir vāciete. Varēja vēl dzīvot - 71 g.v.

Pagājušo nakti sapņos biju Amerikā. It kā kādas iepriekšējās inkarnācijas laikā. Sapazīstos ar cilvēku, kura man liekas pazīstams. Jā, tas ir Dainis Ozoliņš no šīs dzīves. Beidzās ar to, ka sēdēju pie galda kādā ēdnīcā vai restorānā, kur aizsākās saruna ar vēl vienu cilvēku, kurš teicās esam pa pusei ungārs, pa daļai vēl kaut kas un arī ar Vidzemi tam esot sakars.

1996.12.16.

... šodien mēs ar Agnesi darām darbus Tautskoliņā - viņa man palīdz izgatavot dažus mācīblīdzekļus. Viens no darbiem, kas jāizdara ir vēstule Tev. Pareizāki būtu teikts - paciņa. Nosūtu to videomateriālu, kuru solīju. Stāvēju Uldim klāt, līdz ierakstīja. Viņš ļoti darbīgs un traki aizņemts ar visādiem darbiņiem, tāpēc jau arī kavējās. Vēl nosūtu Tev vienu audiokaseti, kurā, manuprāt, ir ļoti labs mēģinājums instrumentālai (dabīgie instrumenti) meditāīvai mūzikai. To nopirku īsi pirms ziemassvētkiem Pieaugušo apvienības pasākumā.

Tur satiku Andu. Man viņu kādreiz ieteica Reizniece kā skolotāju. Toreiz tās pašas naudiņas dēļ viņa nepārcēlās. Un vēl ieliekam Tev kādu saldumiņu Jaunā gada uzsākšanai.

Tavas dāvanas saņēmām un esam visi Tev ļoti pateicīgi. Vēl iepriekšējā dienā es staigāju pa kabinetu nesaprazdams, kur iespraust kvēpekli un te pēkšņi no Tevis turēklis. Fantastiski, kā domas lido! Arī kalendārs ļoti skaists - kā kalni, tā Mēnesis. Tavu bildi ierāmēšu un tepat kabinetā izlikšu. Par visu vēlreiz liels paldies, vēl jo vairāk tāpēc, ka mūsu sūtījumam nav to nezūdamo vērtību, kāds ir Tavā, caur Taviem darbiem.

Ielikšu arī vienu bildīti ar sunīšiem. Es nezinu, vai tā jau Tev nav? Tas interesantākais šajā attēlā ir baltais "ciemiņš". Es to nebiju ievērojis. Patiesībā klāt bijuši divi "ciemiņi", bet tas otrs redzams tikai negatīvā, jo atrodas pašā malā (kreisajā malā). Kad ievēroju balto pleķīti, nodomāju, ka attīstot defekts, bet izpētot negatīvu, konstatēju, ka tie ir nofotografēti. "Ciemiņi" ir ļoti līdzīgi tiem, kurus man savās bildēs rādīja Rozīte. ..

Ziemassvētkus nosvinējām Tautskoliņā. Bijām trijātā. Cepām piparkūkas, dedzinājām svečītes. Droši vien ka arī Jaungadu sagaidīsim šeit.

Mums te liels sals - pie -30° . Guļamistabā mums ir "ekvators" tur no rītiem $+13^{\circ}\text{C}$, bet virtuvē mums ir ziemeļi - tur $+6^{\circ}$. Visu dienu kurinot, virtuvē pacēlām temperatūru līdz $+12^{\circ}$, bet istabā līdz $+18^{\circ}\text{C}$. No rīta, ap pieciem laidu visus suņus izkārtoties. Bija jāsauc Lācis - lielajā salā viss bija tā sastindzis, ka skaņa atgriezās dzidri atbalsojoties, ka no blīvas sienas.

Lūk tā pie mums ziemeļos!

... sagadījās tā, ka es Rīgā nevarēju iedarbināt autiņu un Drustos ierados tikai ap diviem dienā, kad "egle" sākās desmitos no rīta. Nabaga Ingai vajadzēja vienai visu uz saviem pleciem iznest. Mums bija divi iestudējumi, dziesmas, rotaļas un viss, kas cits. Varu iedomāties to jezgu. Kad atbraucu, redzēju, ka Inga ir pārgurusi. ...

Joprojām neesmu nevienu apsveikumu aizsūtījis, jo līdz pēdējam gaidīju no Tevis kādu paraugu. Nu būs jāapsveic ar Jauno gadu. Mēģināšu Tavu zīmējumu skoliņai samazināt - varbūt kaut kas sanāks. Es nevaru ciest tos "tukšos", pliekanos nopērkamos apsveikumus. Kaut ko labu nopirkt nav pa kabatai.

Ļoti interesanta izskatās Tava saskarsme ar "ēnu" pasauli. Mēģini savas sajūtas laiku pa laikam piefiksēt uz papīra - tas var noderēt. Var saukt kā grib, patiesībā tās ir vienas un tās pašas astrālās pasaules ar dažādām iespējām tajās iekļūt. Un domāju, ka šo nianšu ir tik pat daudz, cik ir cilvēku - katram savi, kā saka, vārti. No fizikas ir zināms fakts, ka, jo smalkākas norises gribam izpētīt, jo grūtāk tās nodalīt no aparatūras t.i., ļoti liela ir aparatūras ietekme. Tās mijiedarbību ar to ir tik spēcīga, ka nevar pateikt ko attiecināt uz aparātu, ko uz smalko parādību, kuru pētām. Garīgā pasaule ir šī smalkā lieta, bet aparatūra esam mēs. Tāpēc ir muļķīgi noliegt vai apšaubīt to, ko viens garīgās pasaules pētnieks ir atklājis - katram šī atklāšanās var būt stipri atšķirīga, jo "aparāti" ir stipri atšķirīgi. Bezbaillīgi turpini! Padoms par katru nākamo soli Tev atnāks pats no sevis, ja tikai pati darīsi - Dievs palīdz tam, kurš pats cenšas, protams, ja ir tam gatavs.

Paldies par jaukajiem, siltajiem, mīļajiem vārdiņiem. Tā jau ir, ka ikdienās piepildītajā steigā mēs skrienam viens otram garām. Un tāpēc man patīk attālums, patīk pabūt vienam, jo tad tikai īsti saproti, izjūti, ko katrs mēs viens otram nozīmējam.

... Es Tevī redzu to piepildījumu, ko pats nespēju realizēt, bet, kas man ļoti, ļoti vajadzīgs. Es pat nevaru iedomāties to, ka Tu man nebūtu - tas nozīmētu, ka arī daļa no manis nebūtu.
1996.12.26.

Šodien saņēmu Tavu vēstuli. Lasu ar interesi. Tā ir tā, kurā Tu apraksti dīvaino sapni. Nemāku to komentēt. Domāju, ka zināmu skaidrību par tā nozīmi agrāk vai vēlāk Tu gūsi. Varbūt Tev palīdzēs tā grāmatiņa, kuru Tev nosūtīju. Kā redzi, šis sūtījums nav nejaušs. Vai Tu saņēmi to vēstuli, kurā bija materiāli par Pokaiņiem?

Par grāmatiņu. Es nedomāju, ka tur aprakstīto var salīdzināt ar kaut ko līdzīgu narkomānijai vai cenšanos aiziet no pasaules problēmām. Ievēro, pirmkārt, pat viņai šie apzinīgie sapņi ir visai reti. Tie prasa milzīgus enerģijas krājumus. Otrkārt, esmu lasījis par šādu iespēju iekļūt astrālajā un citās pasaulēs Aurobindo, Dalai -Lamu u.c. Protams, ka tvērumi ir individuāli, bet ir kopīgas pazīmes. Neatceros vai Tev rakstīju, bet nesen arī man bija interesants redzējums (redzējumu naktī, esot nomodā) ļoti spilgtu krāsu pasauli, kurā iezīmējās vispirms līnijas un pēc tam māju sienas tādas kā caurspīdīgas, katrā ziņā - ļoti plānas. Centos redzējumā neiejaukties. Ir lasīts par iespē-

jām astrālajā telpā ar domu veidot savu vidi un nu man likās, ka tagad zinu, kāda tā ir. Lai cik krāšņas un spilgtas nebija krāsas, tā nebija tik skaista kā mūsu fiziskā pasaule.

Pagājušo nedēļu biju Viļņā uz starptautisku konferenci, kuru sponsorēja kaut kāds pasaules izglītības fonds. Ļoti interesanta. Tika likta priekšā jauna izglītības koncepcija. Jāsaka, ka tā par 75% ļoti līdzīga mūsu idejām. Nodevu mūsu skoliņas bukletīņu par bērnu izglītošanu (angļu val.). Domāju rakstīt vēstuli šim fondam - varbūt palīdz. Sapazinot ar daudziem interesantiem garīgi orientētiem cilvēkiem. Uzkāpu arī Ģedemīna pilskalnā un papriecājos par Viļņu ar skatījumu no augšas.

Šodien pie mums beidzot bija iebraucis Jaunperlu pusīpašnieks. Otra puse dzīvo Amerikā. Manas bažas izrādījās veltīgas - domāju, ka nu prasīs tūkstošus. Kāda būs vienošanās vēl nezinu, bet liekas, ka tā būs. Ļoti interesanti, ka Jaunperlas iepriekšējās paauzdes mantinieki ir domājuši par skolas iekārošanu Jaunperlās. Tā kā domas turpat vien līdinās, jo viss jau ir ieprogrammēts un dažreiz izdodas kaut ko uztvert priekšlaicīgi.

Esmu sācis intensīvi, ar draugu palīdzību darboties pa mežu, lai gādātu kokmateriālus. Šo svētdien talkā bija Ozoliņu Dainis (pagājušo bija Jānis Ziemeļis).

Par to viesnīcu kūtī. Es pat nedomāju par viesnīcu, kā tādu, bet par iespējām rīkot īpašas nometnes. Bet tās nevarēs bez guļamtelpām. Protams, ka šad tad varētu telpas izmantot arī naudiņas pelnīšanai, ja rastos pēc tās nepieciešamība. Bez domām par naudas pelnīšanu arī nevar, jo aitu vairs nav, viss paliek arvien dārgāks un tas trakākais, ka pēc gada gatavojas likvidēt rajonu pašvaldības (arī Cēsīm), bet tā ir tā, kas man patreiz maksā algu, nokārto sociālos maksājumus. Tātad pēc gada joki būs mazi, ja nepaspēšu kaut ko noorganizēt naudas pelnīšanas jautājumā. Kāds ir Tavš padoms?

Aizvakar abi ar mammu bijām palīgā Smilteniešiem folkloras ansambļu skatē. Tie bija ļoti priecīgi par mūsu palīdzību, jo tāda tik tiešām viņiem bija vajadzīga. ...

Pagājušo svētdien nosvinējām Meteņus. No Rīgas un Rūjienas bija atbraukuši ap piecpadsmit cilvēku (arī Dainis Īvāns bija starp viņiem). Nevienam neaicināju, bet pieteicās paši. Šķiet, ka viņiem patīka. Visi aktīvi dziedātāji un ķekatotāji. Meteņus beidzām ar pēršanasos pirtī, kas ļoti noderēja - laiks bija drēgns, nepatīkams.

Tā lūk īsuma gandrīz visi galvenie notikumi - dažus nepieminēju, bet kad būs kaut kāda jēga, kāds pozitīvs rezultāts no pārējiem, tad pastāstīšu arī par citiem.

Tu neko neraksti par darbiem mākslās. Vai neko patreiz nedari? Vai sameklēji bibliotēkā kaut ko no tā par ko rakstīju?

1997.02.02.

Tikko biju saņēmis vienu Tavu vēstuli, ka pēkšņi klāt jau nākošā. Nu Tu raksti par draudzenes problēmām un taujā pēc padoma. Nezinu ko teikt. Protams, ka bērns jāpasargā no uzbrukumiem jau mātes miesās un vēl kādu laiciņu pēc dzemdībām, parasti tas ir līdz krustabām. Pēc tradīcijās tām jānotiek 9 -tajā dienā pēc piedzimšanas. Krustabām bērna veselības, rakstura utt. iedibināšanai krustabās ir izšķiroša loma, ja tās pareizi un īstā laikā veic. Krustabās bērns it kā noskaņojas noteiktai attīstībai un pēc tam jau iejaukties ir visai grūti. Tāpēc varbūt nevajadzētu stāstīt nelabvēļiem par gaidāmo bērnu pirms tā piedzimšanas.

Dievs mums ir devis rīcībai izvēles brīvību, bet tieši tas arī ir pamats cēloņsakarībām un nevaram izvairīties no "putras izstrēbšanas", lai kad tā arī nebūtu savārita. Ko es gribu teikt. Lai gan notikumi brīžam šķiet sakārtojas nejauši, tomēr visam ir kaut kāds pamats, kaut kāds rosinājums, iemesls. Cilvēks atrodas ļoti sarežģītā mijiedarbībā ar tuvāko un tālāko apkārtni un ja ne tieši viņš notikumam realizācijai svara kausos ielicis to lielāko smagumu, tad tas nenozīmē, ka tam nav nekāda sakara ar notiekošo. Mani pēdējā laikā nespēj īpaši nekas satraukt, jo cenšos uz lietām raudzīties tieši no šī redzes punkta - viss notiekas tur, tad un ar tevi, ja situācija notikumam ir nobriedusi. Tas attiecināms ne tikai uz mums pašiem, bet arī uz citiem (mēs parasti redzam tikai sevi), tajā skaitā ar bērnu, kurš nāks pasaulē. Es varbūt pārspīlēju, jo mani šīs lietas, droši vien, satrauktu vairāk, ja tas notiktu ar Tevi. Es pieļauju, ka izņēmumi var būt, bet zīnot, ka laulības, kuras dibinātas uz dvēseļu radniecību (tātad uz īstas dievišķas mīlestības pamata) ir ļoti reta parādība, esmu par apdomīgāku soli - vismaz uzlikt jūtām laika pārbaudījumu. Par to šoreiz lieki runāt, jo fakts ir noticis - atliek dzīvot dzīvi un vērot, ko tas viss nozīmē. Šobrīd galvenais ir tas, ka viņa nav viena un nevajag viņai neko ne pārnest, ne aizrādīt, viss jāuzņem ar izpratni un maksimāli jācenšas atbalstīt, ko Tu šķiet arī dari, lai nerastos cilvēkam vientuļības, pamestības sajūtas (tas atspoguļotos arī bērņā). Labi ir arī tas,

ka vīrietis viņu nepamet un šķiet, ka arī viņa ģimene ir draudzīgi noskaņota. Ir svarīgi, lai bērna tuvākā apkārtnē ir harmoniska. Bet meitenes mātei es iesaku neteikt, līdz bērns nebūs nācis pasaulē. Ja viņas attieksme ir tāda, kādu Tu man aprakstīji, tad viņa to būs pelnījusi un varbūt tieši tas viņai ļaus pārvērtēt kaut ko savā dzīvē, savā attieksmē.

Paldies par darba fotogrāfiju (beidzot kaut ko redzu). Darbs ir interesants, ar pozitīvu starojumu. Divi, divi, kas tie divi?... Tas ir jautājums, kuram man gribētos rast atbildi. Pirms dažiem gadiem man likās (es pat biju par to dziļi pārliecināts), ka Dievs man devis iespēju tuvoties šī jautājuma atrisinājumam. Taču, šķiet, ka vēl nav pienācis īstais laiks. Ja tas atrisināsies, cilvēcei tiks dota ar šobrīd ne ar ko nesalīdzināms spēks, enerģija (cilvēkam parādīsies vēl divi enerģētiski mezgli - jaunas čakras). Notiks kaut kas līdzīgs enerģijas lēcienam, kad mikro daļiņas apvienojas kodolā (šo enerģiju izmanto atomenerģētikā). Man ļoti gribējās to atklāt un likt lietā. Laikam jau visu nevar gribēt. Interesanti, ka arī Tev, lai arī savdabīgi, šis jautājums aktualizējies. Acīmredzot, kaut kur gaisā viņš ir un cenšas pievērst sev cilvēkus. Domāju, ka, ja piepildīsies Smiltenes gaišreģa prognozes, tad jau nākošā gadsimta vidū mēs piedzīvosim brīnumainus notikumus - "brīnumainus" no šodienas skatījuma.

Ja vari, atsūti vēl kāda darbiņa bildi....

Sācies lielais atkusnis. Visas pļavas pārvērtušās par ezeriem. Tas trakākais, ka baļķus no meža es nedabāju ārā. Kaut kā viss notika pārāk strauji un negaidīti - tikai retumis vēl kur redzams sniegs.

Turies, palīdzi un atbalsti!

1997.02.05.

Dažas dienas atpakaļ redzēju dīvainu sapni: eju it kā ciemos pie Sabiles vecāsmātes un pēkšņi ieraugu tur Tevi. Esmu bezgala priecīgs, bet Tu man saki, ka esi atbraukusi tikai uz īsu laiciņu. Paņemšot suni un savu dēlu, un braukšot atpakaļ - es tai brīdī gan sapratu, ka tas nav uz visiem laikiem, bet uz Tavu mācību laiku. Jāsaka, ka sapnis man ne visai patīka un tūlīt zvanīju uz Rīgu, vai nav kāda ziņa no Tevis. Kā Tev iet? Vai nav kas atgadījies? - pastāsti!

Un, tad sekoja vēl viens ļoti interesants gadījums. Ozoliņa Dainis mani brīdināja, ka mani grib satikt viens 16 gadus vecs jau-

neklis. Viņš mani drīz sazvanīja un sarunājām ar tikties. Viņš gribēja atbraukt uz Drustiem un tad tā arī palika. Drīz viņš piezvanīja otru reizi un norunājām 8. februāri. Neko sīkāk par viņu es nezināju. Tas interesantākais sākās jau sestdien viņu gaidot - es posu māju it kā gaidīdams nez kādu lielu viesi un, tad vēl tāds dīvains satraukums, kurš pamazām pārvērtās pārliecībā, ka puisis sūta "melnie". Gribēju pat ugunsroku iekurt, pajautāt saviem aizbildņiem, bet nesanāca laika. Es negribēju viņu mūsu mājās izguldīt un prātoju, ka vedīšu viņu uz skolu. Bet tad nodomāju, ka varbūt manas bažas ir liekas un kad viņu ieraudzīšu, gan visu sapratīšu. Tas ievadam. Viņš atbrauca. Varbūt mazliet lielāks par mani, bet noteikti daudz pilnīgāks miesās, tumšiem matiem, brūnām, pētošām un koncentrētu skatienu acīm. Saruna sākās nekavējoties. Jautāju, kas viņu tik tālu un negantā laikā atsūtījis, kādi apsvērumi, nodomi. Un viņš sāka stāstīt, ka gribot nodibināt templi, radīt vai nu jaunu ticību, vai sapludināt dievturību ar austrumu reliģijām. Pajautāju, kas tad viņam liekas tik simpātisks austrumu reliģijās. Vārdu sakot, mēģināju noskaidrot, cik labi viņš pārzina vienu vai otru mācību, lai būtu nonācis pie tik fundamentāliem slēdzieniem jau 16 gadu vecumā. Sarunas gaitā, kas ilga 7 stundas noskaidrojās, ka par visām šīm lietām viņš sācis interesēties nesen un līdz ar to viņam, varētu teikt, ir vairāk intuitīva nojauta, bet ne zināšanām pamatota (tas jau nemaz nav slikti) vēlme. Un tad viņš man visai sīki izstāsta, kā saderējis Sātanam un par savu cīņu ar viņu un atteikšanos kalpot. Es sīki nestāstīšu, bet teikšu, ka to, ko zinu no okultās literatūras un paša pieredzītes, darbojoties garīgajos laukos, apļiecinu viņa stāsta patiesīgumu. Pat vēl vairāk - es, diemžēl, neredzu auras un enerģijas tik skaidri, kā gribētos un tāpēc nevaru teikt par enerģētiku, bet man radās tāda pārliecība, ka lietas ir vēl trakākas - velns ir viņā - to es jutu un redzēju viņa acīs (un kur nu manas pārsteidzoši precīzās nojautas viņu gaidot). Taču, liekas, ka viņa nodomi ir gaiši un cīņa tik tiešām notiek. Viņš ir pārliecināts, ka to uzveiks tikai tad, kad izdarīs kaut ko lielu un ļoti svarīgu gaismai. Viņš man pastāstīja ne tikai par cīņu ar Sātanu, ar sarunām ar viņu, bet arī to, ka viņam kaut kādi spēki palīdz un cenšas pasargāt ļoti konkrētās izpausmēs. Tā lūk īsumā viss. Jā, viņš kā neviens līdz šim bija izstudējis Statūtus, Ētikas kodeksu un viņam bija kaudze jautājumu. Tovaikar gulēt neaizgājām un no rīta viņš aizbrauca teikdams, ka viss viņam ir jāpārdomā. Viņš vēl mācās - 10. klasē Kurzemes ģimnāzijā.

Uzzinājis par mums caur savu vēstures skolotāju un caur Daini. Lai arī šobrīd viņš ir cieši sasaistījies ar "tumšajiem" spēkiem, viņā ir ļoti liels garīgais potenciāls un viņš varētu nākotnē tapt par garīgu līderi. Arī to es sajutu. Kāda būs sadarbe ar viņu uz priekšu? - redzēsim.

Tās ir tās galvenās lietas, par kurām gribēju Tev pastāstīt. Nosūtu Tev arī kopsavilkumu par pirmo tautskoliešu saietu, lai Tu būtu lietas kursā par notiekošo ap skoliņu.

11.02.97., 9:20

Šobrīd mans laiks ir tā piesātināts ar visvisādiem darbiem, ka ar vēstuli Tev es kavējos. Es saņēmu ļoti skaistu bildīti no Tevis - Golfa laukumi un arī vēstule bija interesanta - par manām spējām jeb, pareizāk sakot, nespējām uzturēt draudzību. Netaisnošos, jo viss jau tā ir kā raksti, bet es cenšos laboties, lai nu pacenšas arī citi. Cenšos pats īstenot visus tos apsvērumus par attiecībām, kuri parādījušies pēdējā laikā visos tautskolas papīros - Tu jau tos esi ievērojuši. Tas ir ļoti grūti. Un tā pilnīgi to varēs ievērot tikai dzīvojot un strādājot dombiedru kompānijā, kurā katrs pret sevi izvirza noteiktas prasības un cenšas tās realizēt. Bez tam ir iegājies to savu viedokli ar visu varīti pataisīt par visaugstāko patiesību. Arī es sevi bieži pieķeru pie tā. Par agrākiem laikiem nemaz nerunāsim, bet tas ir noiets etaps un tad man pat prāta nebija doma, ka varētu būt arī citādi. Vispār jau jābūt diezgan elastīgam un tomēr pat tur, kur gāž, varētu teikt, absolūtās muļķības, nav jēgas kādu par kaut ko pārliecināt, ja nu vienīgi izteikt savu viedokli, jo vai nu tas tiek darīts apzināti, vai arī konkrētais cilvēks ir vienkārši muļķis un tad arī nav nekādas jēgas ar tādu runāt.

Rīt Meteņi Drustos (citur jau bija). Esam aizkavējušies, jo pie mums sataisījušies braukt pulks ciemiņu un mēs pieskaņojāmies viņiem. Atkal rūpes par viņu uzņemšanu. Bet tāda tipa rūpēm ar laiku būtu jāpaliek par ikdienu - te brauc cilvēki, jo kaut kas viņus te saista - varbūt "Tibetas" gaiss par kuru runāja Rasma. Mums jārada iespēja to "elpot" visiem, kas vien izjūt pēc tā vajadzību. Šie cilvēki (daži) ar laiku varētu pat šeit nometināties. Parādījusies tāda visai aktīva iezīme kustībai uz to - parādās cilvēki, runā par darbu, dzīvi utt. To Tu droši vien jūti pēc manām vēstulēm. Katrā ziņā man ir pārlicība, ka jāsāk organizēt tādas kā nometnītes, kurās kaut arī uz neilgu laiku,

bet nolasās brīvdomātāji, runā un kaut ko arī dara lietas labā. Un faktiski rīcībā esošie līdzekļi jāievirza šīs idejas realizēšanā.

Ar Celma projektu patreiz iet visai grūti. Piespiedu sevi stāgāt pa organizācijām un meklēt naudu (man tas ļoti nepatīk, jo patreiz atgādina lūgšanos- nav gadījies gandrīz neviens, kas saskatītu mūsu priekšlikumā kaut ko vērtīgu. Bieži ir tā, ka pat nepaskatās, kas tiek piedāvāts. Pat "Jaunrades fonda" vadība izrīkojās līdzīgi. Tur to vada Tava sunīša vārda māsa. Bet vienā vietā es to izvērtēju, kā mūsu pašu vainu - neesam pietiekami labi tautu skolojuši). Otrs moments, kāpēc neiet tā kā vajadzētu ir tas, ka pārāk ātri gribam, jeb pārāk vēlu esam sākuši - naudu šim projektam vajadzēja sākt meklēt gadu atpakaļ. Es cerību neesmu pametis, jo faktiski esam tikai meklēšanas ceļa sākumā.

Par bebrīšiem. Tie ir zem ledus. Atkušņu laikā dzirdu rūcam dambi. Esmu uzsācis arī zāģēšanu mežā - tas patreiz ir viens no steidzīgākiem darbiem, jo jāpadara kamēr ir sniegs, lai var izvilkt baļķus no meža. No iegūtiem kokmateriāliem ir iecerēts uztaisīt arī bebru novērošanas tornīšus, kā arī dažas koka laivas, lai varētu aizkļūt arī līdz citām bebru "pilsētām".

Sunīši to vien grib, lai dodu ēst. Tas Dore tāds jocīgs padevies - kājas ir neproporcionāli īsas viņa lielajam augumam un galvai. Diemžēl man nav laika ar viņu noņemties, lai padresētu. No viņa varētu iznākt lietaskoks, jo apķērības tam netrūkst.

Pagājušo ceturtdienu biju Valmierā. Tur biju muzeja aicināts pastāstīt par tautskoliņu. Organizētāja viena lietuviete pēc tautības, bet, kurai sirds stāv pie garīgām lietām. Viņa organizē Valmierā interesantas tikšanās un cenšas izglītēt tautu. Bija sanākuši patiesi interesenti. Tas noskaidrojās drīz vien, jo esmu pasācis tikšanās organizēt pēc vienas shēmas - to aprakstīju tautskoliešu saietā kopsavilkumā. Tas ļauj atklāt katra interesi, izpratni vēl pirms pats sāki ko stāstīt. Iepazinos ar dažiem ļoti interesantiem, darbīgiem cilvēkiem. Ceru, ka, neraugoties uz manu lielo slodzi, kontakti nezudīs.

Vai esi saņēmusi grāmatiņu par ceļošanu sapņos? ...
1997.02.21.

Tikko saņēmu Tavu vēstuli, kurā Tu raksti par drūmām pārdomām. Saki, no kā Tu pret nesavtību saņem nelabvēlību kā vienaldzību, nežēlību? Vai pasauli kā tādu, sabiedrību vai konkrētu cilvē-

ku? Nezinot man ir grūti kaut ko teikt. Ja domāta vispārība, tad es Tevi saprotu, jo man kādreiz bijušas ļoti līdzīgas sajūtas. Ar gadiem esmu, es teiktu nevis notrulinājies pret visu to, bet sapratis, ka jāprot sevi ieraudzīt jeb novērtēt uz pārējo ļaužu fona. Ja to nedara un redz visos sev līdzvērtīgos, tad rodas iekšējs diskomforts, jo kā tad tā - tu to labāko, bet viņš tev pretī to sliktāko. Nezinu vai tas Tev līdzēs, bet varu Tev īsi pastāstīt kādas ir manas pamatnostādnes šodien un kurās, vismaz šobrīd vēl nav pievīlušas. Es nestāstīšu par ceļu līdz šīm atziņām, par pamatojumu tām, bet tikai par atziņām kā tādām.

1. Ļaudis visi (tiem bieži nezina, neapzinoties) ir hierarhizēti jeb salikti "pa plauktiņiem". Jācenšas sameklēt savu plauktiņu, saskatīt blakus esošos, jo tas ir optimālais tavš darbošanās lauciņš. Tie būs tavi dombiedri, tie būs tie, kuri tevi sapratīs un kurus tu sapratīsi. Ir jāpriecājas par katru gadījumu, kas saistīts ar kontaktu augstākos plauktiņos. Arī tie tevi sapratīs, palīdzēs, atbalstīs, tajā skaitā uz visaugstāko plauktiņu esošais Dievs. Tādu vidi, kura veidotos līdz ar to uz pavisam citādākām attiecībām starp cilvēkiem, kuras esmu mēģinājis aprakstīt Tautskoliešu saietu dokumentos, mēģināsim veidot šeit Drustos.

Protams, ka mums jāredz, tie kuri atrodas uz zemākiem plauktiņiem, jāredz tie, kuri cenšas pacelties pa hierarhijas kāpnēm un jāpalīdz, jāredz arī tāpēc, ka dažs labs savas neattīstības dēļ centīsies likt tavu ratu spieķos sprunguļus un darīt citas nejaucības. Ar visu to jārēķinās un jācenšas izsargāties, bet nekad neņemt pie sirds, jo tas ko viņi liek pretī, nav adekvāts tam, ko dod tu. Viņi jāaplūko kā mazi bērni vai nu neprašas, vai nerātneļi, vai nelieši. Priecājies par katru izpratni no viņu puses, bet nekad nedusmojies, nenervozē par to, ka kaut ko viņi nav mācējuši novērtēt, vai nav rīkojušies atbilstoši tavai izpratnei par labo, sliktu. Beigu beigās tas ir viens no mūsu darba lauciņiem (es rakstu "tu" ar mazo, jo attiecinu uz sevi).

2. Paši esam tālu no pilnības. Mūsu galvenais uzdevums pilnīgotsies. Beigu beigās tas realizējas hierarhijā. Hierarhijas galvenā jēga - saskanīgi iekļauties to mērķu realizēšanā, kurus izstrādājuši, es teiktu Viedie (ne jau tie, kuri pulcējas ap "Viedu" un sevi par tādām dēvē) - dievības un Dievs. Pamatvirzība ir nepārtraukta pilnīgošanās, jo tikai zinošāks, protošāks, mīlošāks var veikt ar vien komplikētākus, grūtākus, svarīgākus uzdevumus. No šejienes -

3. katram savs uzdevums. Sākumā uzdevums ir vienkāršs: mācīties paklausīt, izdarīt pēc noteikta priekšraksta, godīgi dzīvot, saskaņot ceļu zem kājām un izdarīt pareizu izvēli - ievirzīt savu gribu pozitīvā gultnē. Vēlāk, kad mācēšana, sapratne augusi, kad esi sajutis (varbūt apjautis to) mīlestību, tev uztic vienkāršus uzdevumus, kuri prasa jau no tevis patstāvīgu darbu. Respektīvi ar katru soli, ja tu strādā pie sevis pilnīgošanās, tu topi arvien brīvāks. Tevi vairs tā nepieskata, arvien brīvāks tu kļūsti no augstāko spēku veidotiem likteņu tīkliem, jo tev uzticas (esi to pierādījis ar saviem darbiem, savu mīlestību). Tu pats, kā saka, tik tiešām vistiešākā veidā veido savu nākotni, pie kam labvēlīgu radošam darbam, priekam, laimei, mīlestībai. Jo tev nav vairs likteņparādi, tevī nav nekas tāds riebīgs, kas prasa pēc nežēlīgas mācības nejaukos apstākļos. Es mazliet idealizēju. Jo faktiski mūsu likteņi vēl ir cieši saistīti ar tautas likteni, planētas cilvēces likteni. Nu jāstrādā, lai arī tas taptu līdzīgs tavam individuālam! Tā tad - savs uzdevums. Lūk, kas ir jānoskaidro! Man jau licies, ka Tev neviltotajā, vides vēl neizkropļotajā bērnības gaisotnē bija atklājies Tavs uzdevums jeb vismaz metode, līdzeklis. Un tā ir tēlotājmāksla. Katrā ziņā sirdsbalss te nekļūdīgi palīdzēs. Ja sirds ir tajā, ko dari - viss kārtībā.

4. Jācenšas vērtējot sevi, pasauli ne tikai sevi nenovērtēt, bet arī nepārvērtēt. Tas nozīmē, ka katram savs laiks un vieta. Ja viss nerealizējas pēc tavām iecerēm, tad tas nenozīmē, ka tu to nevari, drīzāk, ja visādi citādi esi tam gatavs, nav vēl laiks. Varbūt veidosies kāda daudz optimālāka situācija, daudz vajadzīgāka un tamlīdzīgi, lai realizētos tava iecere. Iekšēja konflikta cēlonis varētu būt arī šī nemācēšana sajūst laiku un vietu. Šeit vietā pieminēt tādu lietu, kā cenšanos aizsteigties notikumiem priekšā. Cilvēks ir cilvēks un viņam gan fizioloģiski, gan intelektuāli ir jāiziet dzīvē visas tam piederīgās pakāpes, attīstības. Katra nevēlēšanās to darīt rada konfliktu, nevajadzīgu spēka patēriņu un beigu beigās Augstākie spēki tavu spītību ietērs noteiktā izskata liktenī, tā norādot tavu īsto vietu. Priekš kam ir vajadzīga dzīve, pēc dzīves, lai tikai darītu visu laiku vienu un to pašu?! Iznāk tāda mīņāšanās uz vietas. Un viena lieta, kas, manuprāt, Tev trūkst Tavai dabīgai attīstībai ir ģimene ar visām nepieciešamām rūpēm. Es domāju pašai savu ģimeni...

Jā, vēl par savu vietu un laiku runājot, no teiktā vēl izriet nepieciešamība dzīvot saskaņā ar to, kādi esam paši un apkārtējie -

Pasauli jāpieņem tāda kāda tā ir, protams, neatmetot domu, darbošanos tās uzlabošanā.

5. Vislabākais paraugs mūsu un citu darbības izvērtēšanai ir Dievs. Un nav grūti, ieskatoties viņa veidotajā pasaulē, atrast, atklāt Viņu. Minēšu dažus piemērus. Mierīgums, skaistums, bezgalība - zvaigžņotās debesīs.

Pacietība - tūkstošiem reizes atkārtojot vienu un to pašu, veidojot cilvēku: Saules rīts - gadskārtas, cilvēka mūža rīti, Mēness rīts, dienakts maiņas rīts un tā tālāk.

Nesavtība - Sevis atdošana neprasot novērtējumu, Savu darbu un Sevis slavināšanu - paliekot ēnā, paliekot neredzams, nedzirdams Dievs vienkārši dara darbus, par kuriem brīnāmies mēs (Mums vajag autortiesības, mums vajag, lai katram darbam blakus būtu mūsu vārds, lai mūs slavinātu, godinātu, lielītu, neaizmirstu vēsturnieki utt. Faktiski šī vēlme liek mūs Pasaules centrā, izstumjot no tās Dievu). Dažkārt ir dzirdēts, ka ar šo sevis centrēšanu, atklājoties mūsu aplēptā vēlme būt labiem un derīgiem. Var jau būt?

Mīlestība - tā parādās ne tikai kā iepriekš minēto īpašību izpausme, bet arī kā saplūsmes laimes sajūta. Tas ir kaut kas līdzīgs tam, ko jūtam cilvēku savstarpējā mīlestībā, tikai daudz mierīgāks, plašāks, bezgalīgāks, kurā jaucas prieks un laime kādu sajūtam vērojot Dieva pasaulīti, laimi, kad izjūtam pār sevi nesavtīgu rūpi no saviem vecākiem (šeit esmu ļoti grēkojis attiecībā pret Tevi un pēdējā laikā rīta un vakara meditācijās es lūdzu no jums visiem - mūsu ģimenes locekļiem, piedošanu), laimes izjūta par labi padarītu darbu, un tā tālāk.

6. *Kopdarbs*. Ir mūsu dzīvē garāki vai īsāki posmi darbam ar sevi, sev. Es varu būt šinī ziņā pilnīgi apmierināts un protu novērtēt tā absolūto nepieciešamību. Taču tas vajadzīgs sevis skaidrošanai, savu individuālo spēju attīstīšanai tikai vienam - kopdarbam. Es varos teikt "es", jo zinu, ka jebkura doma, darbs, lai ne bez paša piepūlēšanās, tomēr ir kopdarba rezultāts. Es bieži nezinu no kurienes domas atskrien skaidras, sakārtotas, tīras. Kas to veicina? Vai tās ir zvaigznes pie debesīm, vai vakara saulriets (te patreiz ir fantastiski krāsaini saulrieti), vai Tavās vēstulēs rodamais, vai kaķis ar savu mīlestības apliecinājumu, vai suns, uzticību starodams, vai akmens, ugunskurs pagalmā, vai mans skolotājs, vai kāda ceļabiedre dievība, vai pats Dieviņš? Mēs visi kopā! Un jo lielāks ir uzdevums, jo lielāks

kopdarbs ir nepieciešams (tā nav pretruna neatkarībai). Bet šajā kopdarbā pulcējas nevis saaģītētie, brīnumu saintriģētie, bet savējie. Nav rīts, nav vakars, kad ar pateicību es nevēršos pret šiem savējiem. Kopdarba prieks ne ar ko nav salīdzināms - tā ir savstarpēja saplūšana: mēs esam viens otrā, mēs esam kā viens vesels, kā kaut kas tāds, kuram ne tikai neviens uzdevums nav par grūtu, bet kuram pretim neviens nopietnus šķēršļus nespēj likt. Es bez šī kopdarba nespēju iedomāties Tautskolas, kā garīguma centra izveidi.

7. Varētu rakstīt vēl par 7.,8. un vēl citām atziņām, bet varbūt šoreiz pietiks, jo šķiet, ka galvenās esmu minējis. Un no tām var atvasināt vēl un vēl. Es ceru, ka neesmu Tevi nogurdinājis. Ar laiku Tev izveidosies savu atziņu kopa un šīs, es ceru, palīdzēs Tev tādas veidot. Metodiski Tu esi nesalīdzināmi labākā stāvoklī nekā es - Tev ir Tava varēšanā mākslā. Es mākslas ļaudīs (neviltotos), kā jau reiz teicu, saskatu nākotnes pasaules veidotājus. Viņiem Dievs devis iespēju atklāt un, es teiktu arī, radīt pasauli visā savā daudzveidībā. Un nākotnes sabiedrību es redzu tieši šādu - pasaules atklājēju un radītāju sabiedrību. Radīt var tikai ar spēcīgi izteiktām dievišķības pazīmēm. Tāpēc var pārfrāzēt un teikt - dievišķo sabiedrību. Šķiet fantastiski, vai ne? Bet tā būs!

Nolaižoties uz zemes. Lielā Gaujas pļava jau gandrīz sausa - pa nedēļu aiztecēja visi palu ūdeņi. Pie mājas sparīgi laužas sniegpulkstenīšu asni. Domāju, ka nākošā vēstulē dažus sveicienam varēšu aizsūtīt. Un vispār mums iet jau tri visiem pieciem - kaķim, Lācim, Džemai, Dorei un man. Viņi man aizejot sarīko skaistus atvadu koncertus - skan visa apkaimē no viņu gaudošanas. Mamma ar Agnesi taisās pie manis tikai brīvdienās.

Pavisam maz palicis mežā sadedzināmu zaru - vēl divi vakari un prāts būs mierīgāks. Tad varēs sākt domāt par baļķu izvilkšanu. Lūk tā pamazām arī Tautskoliņu uzbūvēsim. Domāju, ka mūsu mežā patreiz ir pietiekami daudz labu koku būvēšanai. Tāpēc esmu nolēmis nākošo naudiņu ielikt īpašuma tiesību iegūšanai uz zemi un mežu, lai varētu straujāk virzīt tautskolas celtniecības ideju.

Vēlēšanās "mūsu partija" zaudēja. Mani tas īpaši nesatrauc, lai gan redzēju, uzvaras gadījumā labas iespējas Tautskoliņas attīstībai. Domāju, ka tas man labi atgādina to cīņu ar vējdzirnavām, kuru reiz izcīnīju ar Drustu skolu...

12.03.97.

Vakar saņēmu Tavu priekpilno, optimisma starojošo vēstuli un steidzu atbildi. Man prieks par Tevi un Tavu likteni. Vai Tavs galvenais mērķis šajā ceļojumā uz Ameriku nebija šī saskarsme ar kopieni, kuru Tu apraksti? Notikumiem vajadzēja ievirzīties tieši tā, lai tas notiktu. Bez tam sakrita Tavs depresīvais stāvoklis, mana vēstule.

Rakstu atkal uz datora, jo nepieciešamība atgriezties pie reiz uzrakstītā ir pārāk liela. Bez tam Tev tiek raksfītas lietas par kurām parasti nerunāju un šķiet, ka nākotnē tas var noderēt.

Tu man jautā par skolotāju. Pirmais kas man iekrita acīs raugoties uz Tevis atsūtīto kopienas dibinātāja foto bija viņa acis-šim cilvēkam var uzticēties viņš ir bez viltus, skaidrs, tīrs, mīlošs. Draugs, mans skolotājs arī ir skaidrs, tīrs un mīlošs. To, ko Tev pastāstīšu var likties neticami, bet es jūtu, ka pamazām Tu briesti tam, lai to pieņemtu. Bija laiks, kad es domāju par to, kāpēc man nerodas skolotājs. Tad es nezināju, ka viņš man jau ir. Man ir divi skolotāji, bet abi nav cilvēki. Abas ir garīgas būtnes. Viena ir tā, ar kuru mēs saprotam skolotāju, kā tādu. Un viņa uzdevums ir mani vadināt uz pareizu rīcību. Netiek nekas pateikts priekšā. Vēl viņa uzdevumos ir rūpēties par manu enerģētiku. Otrs skolotājs uzdodas par Dievu. Viņš apgalvo, ka ir tas, ko cilvēki lūdz. Viņa pārziņā jeb aprūpē ir Saules sistēma - Viņš ir Saules sistēmas Dievs. Viņš labprāt ar mani sarunājas un neuzskata to par laika kavēkli. Viņš neiebilda arī tam, ka stāstu par saviem skolotājiem Tev. Viņš arī ir savā ziņā draugs, mans skolotājs, jo galvenais kontakts man ir ar Viņu. Kontakti ar Skolotājiem notiek vairākos veidos. Par tiem sīkāk kādreiz pastāstīšu. Teikšu tikai, ka tie var būt naktī sapnī. Pēdējā laikā man katru nakti ir kāds zīmīgs sapnis, kas man ko atklāj, parāda. Piemēram, dienas trīs atpakaļ mācība bija tāda, ka sajūtās tika dotas mīlestības izjūtas kalpojot. Tagad es zinu kādas tās ir un varu sevī tās meklēt. Pamācība atnāk, kā pēkšņa sapratne, zināšana. Esmu pēdējā laikā sevi pieķēris pie brīnumainas lietas - es diskusijā spēju skaidri, zinoši, sakārtoti izteikties par lietām, par kurām neesmu līdz tam pat domājis - es vienkārši zinu un vārdi it kā paši par sevi birst. Ir arī saruna. Šobrīd es ne vienmēr pareizi saprotu man teikto, bet pamazām es iemācos saprast. Un ir absolūts labāks kontakts. Lūk tādi īsumā ir mani kontakti ar Skolotājiem. Kādi Viņi izskatās nemāku pateikt. ...

1997.04.08.

Tu laikam esi ceļa jutīs, jo neviens no mums nesaņem vēstules. Kā aizlidoja sniegpulkstenīši, vai viņi kaut cik izskatījās pēc tiem? Vai saņēmi manu vēstuli par Skolotājiem? Vai Tev būs iespējams tikties ar kopienas dibinātāju? Tas būtu ļoti interesanti. Vai Tev mana pēdējā vēstule nelikās tāda dīvaina? Patiesībā jau lietas ir vēl "trakākas" un nerunāju par tām, lai nedomātu, kas esmu jucis. ... Tā kā es nebrīnītos, ka, ja atklātu visu, mani ietupinātu trako namā. Viss ir tik nepierasts un parastam cilvēkam tik nepieņemams, ka arī pašam laiku pa laikam uzrodas šaubas. Taču tās nedrīkst būt. Nedrīkst ne par ko šaubīties, ir viss jādara ar pārliecību, ka tas ko dari, ka tas ko uztveri ir patiess un īstens, ka tā nav iedomā jeb vīzija. Katrā gadījumā, es patreiz gaidu ko īpašu, kas varētu kalpot par zināmu pierādījumu citiem (arī pašam), ka tik tiešām viss notiekas. Patreiz esmu, kā saka, pilnmēness dežūrās. Katru vakaru kurinu ugunsroku un veicu savu darbu līdz divpadsmitiem nakti. Es vienmēr konsultējos ar savu Skolotāju un caur viņu uzzinu kad un cik ilgi man strādāt. Par tām trim badošanās diennaktīm es izdomāju pats, jo jutu, ka kaut kas īpašs ir jādara, nezināju īsti kas. Bet Skolotājs, draugs mans dārgais Skolotājs (te ir atkal joki), man nelika trīs diennaktis gavēt, bet kurināt pa divām stundām ugunsroku un pastrādāt. Starp citu, man ir kļuvis stingrāks veģetārisms. Katru dienu konsultējos. Ir pilnīgi noliegta ola. Piena produktus tikai dienas pirmajā pusē. Krējumu vispār ne. Dažreiz atļauta zivs un skābie gurķi. Pārējiem produktiem lieguma nav (par gaļu jau nerunāsim). Mana patreizējā kalpošana saistās ar trim "atslēdzinām". Divas esmu jau ieguvis. Šīs "atslēdzināšanas" ir ļoti svarīgas. Vienvakar jautāju: vai drīkstu skatīties filmu? Atbilde dīvainā kārtā to neliedza - nobrīnījās un tā kā ilgojos pēc relaksācijas, nolēmu skatīties. Vēlāk izrādījās, ka tas ar nolūku, ne filmas dēļ, bet laika dēļ - man meditēt iznāca daudz vēlāk un atklājās kaut kas tāds, ko nekad agrāk nebiju sajutis. Tev tas varbūt liksies dīvaini. Viens ko sajutu - savējos (garīgas būtnes). Savējie aiz sienas. Viņi gaida, kad es tikšu galā ar savu darbu sienas plānināšanā, lai beigu beigās mēs varētu satīties un apkamties kā seni draugi. Es viņus ļoti labi sajutu, es sajutu viņu gaidas, satraukumu, jo teju, teju tam būtu jānotiek. Tas bija viens mirklis un ne par tādu biju domājis, ne tādu gaidījis - tas atnāca pats par sevi. Man ir jāstrādā te starp cilvēkiem, jāpilda man uzticēts uzdevums, bet es neesmu pamests "likteņa varā", manai rīcībai seko

un gaida mirkli, kad būšu izcīnījis uzvaru, lai man palīdzētu aktīvi un tieši. Otra sajūta tajā pat vakarā bija tāda, ka ar visiem, ko redzēju sev apkārt: kokus, suņus, mežu utt. es biju attiecībās uz "Tu". Es nemāku citādi to noformulēt. Vārda tiešā nozīmē uz "Tu". Es it kā sajutu meža u.c. personificējumu. Un tie saprata šo "tu". Tai brīdī stāvēju pie ozola. Man pieglaudās Džemma un mīlestība, ko izjutu caur šo "Tu", mani tā aizkustināja, ka noraudāju prieka asaras. Nav aprakstāmas jūtas - es skatos uz kokiem, un redzu it kā dzīvus veidojumus, pie kam katru savādāku.

Starp citu bija atbraucis zintnieks no Smiltenes. Un runāja par enerģētiskiem draudiem, kurus apzināti veido organizēta melnā maģija. Aicināja mani piebiedroties, lai kaut vai nelielu teritoriju pasargātu no viņu ietekmes. Es protam, piekritu, vēl jo vairāk tāpēc, ka par tādu kā "sētnieku", jau kalpoju sen.

Nākošo sestdienu, svētdienu organizēju Drustos Piltiņkalna sakopšanas talku. Pareizāk sakot, nometnīti. Mēģināšu kaut ko līdzīgi, kā tas bija Findhornā. Dienas kārtība jau ir izstrādāta un priekšstatam arī to nosūtu Tev.

... Biju Rūjienā uz vienu saietu un tikām iepazīstināti ar viena mākslinieka darbiem. Vēl ir dzīvs - pāri par 90. Ne ko tādu man nav nācies latviešu glezniecībā redzēt. Kaut kas Rēriham radniecisks, tikai ainavas vēl iespaidīgākas, krāsas siltākas, košas, sulīgas. Fantastiski toņi, plašas upju ielejas, gludas oranžas jūras, klintis - kaut kāda ne Zemes pasaule.

1997.04.21.

Atkal nedēļa aizgājusi. Tā paskrien dienas. Tikai darbi ir liecinieki tam, ka aiz tevis ir tecējis laiks, pēc tiem vari spriest cik esi nodzīvojis. Noslinkotais laiks vai nevienam nevajadzīgais darbs ir nelaiks - var uzskatīt, ka tajos brīžos tu neeksistē, neesi. Tāds tu neesi vajadzīgs, esi kā trans, esi tikai tērētājs enerģijas ēdājs. Mani pašu šī problēma īpaši neskar. Vienīgi par ko esmu nemierā ir tas, ka ne vienmēr māku izvēlēties optimālos ceļus, variantus. Un līdz ar to dažreiz esi strādājis nenasniegdams vēlamo rezultātu. Te es jūtu vajadzību pēc padoma. Dievs, ka jau Tev rakstīju agrāk, "pieaugušam" cilvēkam nepalīdz tādos sīkumos, viņš paplašinājis neatkarību, devis lielāku rīcības un izvēles brīvību, kas faktiski arī ir skola. Zinu, jau zinu to, bet nevaru samierināties ar lieki notērēto laiku. Tas laikam no

tā, ka pats vēl tā ļoti dziļi neizjūtu mūžību, bezgalību - gribas steigties tāpat kā visiem citiem, kamēr esi vēl šajā Saulē, šajā saprašanā. Reiz gan, pavisam nesen, stāvot pie ozola un raugoties zvaigznēs izjutu tās, kā savas vienaudzes. Tā bija dīvainā, satraucoša, bet reizē arī patīkama, taču absolūti bez kaut kādas augstprātības, izjūta. Es nākoša rītā, zvanot Ozoliņam Dainim, nenocietos neizstāstīdams savu atklājumu, pārdzīvojumu.

Vakar un aizvakar talkojām, kā tika plānots. Notika arī garīgi-intelektuālas nodarbības, pie kam, manuprāt, visai augstā līmenī. Piemēram, par cilvēka un zvaigžņu attiecībām runāja viens no labākajiem astrologiem no Žaklinas astrologu centra - ļoti patīkams, ziņošs cilvēks. Iespējams, ka būs kopdarbs. Liekas, ka visi bija apmierināti - ik vakaru gulēt devāmies tikai pēc plkst. pusdiviem no rīta. Patika arī ekskursija pa bebru vietām. Izdarījām visās jomās ļoti daudz, pat vairāk nekā tika plānots - atradām blakus Piltiņkalnam avotiņu un daļēji to atrakām. Ozoliņš pat noziedoja divdesmit latus, lai sarunāju racējus (Varbūt ekskavatoru), jo tur ir biezs melnzemes slānis, kas visu laiku skalojas iekšā. Nu kalns ir ar grābeklīšiem "nolaizīts" - varam sēt zālīti. Izrakām pakājē bedri atejai. No Vizbuļa dabūju materiālus tā uzbūvēšanai. Būs viena labierīcība.

Nākošo svētdien domāju uzsākt darbus īpašas takas izveidei pa mūsu mežiem. Ar mērķi radīt iespēju padziļinātai saplūšanai ar dabas norisēm, ar Dabas spēkiem, Aizbildņiem. Un, pirmkārt, tās būs divas lietas: bebru sadzīves novērošanas tornītis un īpašas meditācijas vietas izveide mežā. Nezinu vai dabūšu palīgus. ... Vispār no drustēniešiem talkā bija tikai Zeiboldu pāris no Gatartas.

Tikko aicina visus uz aplīti, tāpēc pārtraukšu rakstīšanu

Ilgī nesaņemu no Tevis vēstules. Bet mani nomierināja Tavs zvans uz mājām - zinu, ka viss ir kārtībā. Man ir prieks par Taviem panākumiem izstādītēs un reizē arī par to, ka drīz atkal būsi mājās. Kādi ir Tavi nākotnes nodomi? Ko Tu domā darīt pēc atgriešanās?

Jā, gandrīz aizmirsu, bija mums skoliņas akreditācija. Netika pateikts neviens slikts vārds - tikai slavas "dziesmas": tādu skolu Cēsu rajonā vajadzētu vēl kādas desmit. Bet es priecāšos patiesi tikai pēc tam, kad būs saņemti atbilstoši akreditācijas dokumenti. Tad rīkosim īpašas svinības ar draugu un dombiedru piedalīšanos.

Tā tūsmā ir pagājusi nedēļa. Varbūt vēl tikai par dažus vārdus par pilnmēness "dežūrām". Tās beidzās bez kaut kādiem īpa-

šiem notikumiem. Pie "dimanta atslēdzīņas" vēl netiku. Un vispār laikam jau vēl tāls ceļš priekšā.

1997.04.28.

Vakar beidzot saņēmu no Tevis vēstuli. Vispār pēdējā laikā neviens neraksta.

Izrēķināju, ka Tu varētu saņemt manu vēstuli pirms izbraukšanas un tāpēc rakstu.

Kā mums Te iet? Vispirms jau ilgojamies pēc Tevis un priecājamies par katru Tavu veiksmi un atzinību. Nabaga Džemmīte droši vien Tevi nemaz nepazīs. Suņam ir garlaicīgi, jo, salīdzinot ar Rīgu, kur blakus viņam visu laiku ir cilvēks, te tas parādās tikai vakaros un arī tad viņam nav laika ar suņukiem noņemties.

Pagājušo svētdien biju aizbraucis ļoti tālu no Drustiem - aiz Dobeles, Pokaiņu mežu. Tas ir tāds pasaku mežs, liekas ka Tev aizsūtīju Zinaīdas Andersones spriedumus par tur rodamo. Iespaidis tiešām neapprakstāms. Pirmkārt, jau pati teritorija 400 ha liela un grūtu aptverama. Tas, ka tur ir kaut kas bijis ļoti tālā senatnē, šaubas nerada. Pat tad, ja visu to veikusi daba, cilvēks, šai ļoti īpatnējai vietai, nevarēja paiet garām vienkārši tā. Pat mums šodienas cilvēkiem tas saistās ar grūti izskaidrojamām lietām. Pirmkārt, jau pats reljefs ļoti sarežģīts: miniatūri kalniņi ar stāvām nogāzēm un mazām virsotnītēm, dziļām gravām ar sīkiem ezeriņiem centrā, neskaitāmiem akmens krāvumiem (akmens čupas, sienas), šķiet ka visa teritorija nobruģēta un kur tad vēl lielle akmens bluķi. Viss tas pārklājies ar sūnām, zemi un entuziastu pulciņš strādā pie rakšanas un tīrīšanas. Enerģijas tur pulsē uz katra soļa, noslēpumi aiz katra koka un brīnumiem saistīti atgadījumi. Rozīte ir pārliecināta, ka šī vieta saistīta ar ļoti senu, aizvēsturisku civilizāciju pirms miljons gadiem. Esot no kosmosa pētīti enerģiju lauki un nekur Eiropā nav tik spēcīgi starojumi, kā tie atklājas virs Pokaiņiem. Rasma ir pārliecināta, ka te ir bijis šīs senās civilizācijas garīgais centrs. Tā tas tiešām varētu arī būt. Es neatceros, vai kaut kur no lasītā esmu guvis iespaidus, bet man redzētais asociējās ar kaut kur redzētiem akmeņu laukiem, pakalniem uz kuriem retumis aug kāds koks, bet kur ik uz soļa var sastapt milzīgas kokā grebtas galvas - kaut ko līdzīgu, kā tas ir Lieldienu salās ar akmens tēliem. Kad atbrauksi, mums tur būtu jāaizkļūst un jāpastaiģājas.

Citā nekā jauna nav. Šovakar atkal sākšu pilnmēness dežūras. Es vienmēr lieku kaut kādas cerības uz tām, jo kaut kad taču gaidu ilgu satraukumam ir jārod atrisinājums, ir ar kaut ko jāpiepildās.

Patreiz ir atkal iestājies auksts un vējains laiks. Saulīte gan spīd, bet ir ar "zobiem". Zied ķirši, plūmes, pienenes, narcises, tulpes, raisās ābeles. Patreiz pasaulīte ir ļoti krāšņa un skaista. Nākošo svētdien stādīsim kartupeļus. Gaidu dažus talciniekus. Nākošā mēneša sākumā ciemosies tie, no Vācijas, kuri man deva naudu un nu raizes par to vai viņi būs apmierināti. Patreiz man nekas vēl taustāms nav, bet nauda gandrīz iztērēta.

1997.05.20.

Nedēļas sākumā saņēmu Tavu vēstuli. Gaidīju to vai katru dienu. Šķiet, ka Tev neiet slikti. Interesanti, ka arī Tev tāpat kā man no stažēšanās ārzemēs par materiālu piemiņu būs fotoaparāts. Domāju, ka tas ir labs pirkums. Pie mums nekad tik lēti Tu netiktu pie šīm lietām. Tagad tikai fotogrāfē un sūti bildītes.

Es joprojām ar Valdi (Celmu) cenšos "Zīmju" projektu novest tādā daudz maz gatavā stāvoklī. Tas būs pirmais nopietnais tautskoliešu projekts, kurā tiks realizētas idejas, par kurām ir tikai runāts - zīmju izmantošana šodien. Tautskoliešu saietā Celms novadīja meditāciju uz zīmēm - katrs varēja izvēlēties no deviņām savu un tajā raugoties iegrimt pārdomās. Arī tas bija reāls zīmju pielietojums šodien. Rezultāts parādījās nekavējoties - gaiss bija kā elektrizēts, piesātināts ar tādu, kā spriedzi. Domāju, ka telpa sakārtojās atbilstoši šiem simboliem. Sekas, šādai regulārai meditācijai, grūti paredzēt, bet tas nedrīkst baidīt. Vispār baidīties nedrīkst. Protams, ka nepātraukti jāseko visam līdzī un jāmekā apstāties, piebremzēt. Šajā sakarā es Tev nosūtu vienu grāmatiņu. Es tūlīt beigšu viņu lasīt (Tev sūtu citu eksemplāru). Tur ir ļoti daudz interesantu lietu, secinājumu. Pie vairākiem arī es patstāvīgi esmu nonācis. Galvenā grāmatas vērtība priekš manis ir tā, ka tā īsti ļauj nojaust (tikai nojaust - bet arī tas ir daudz) pasaules neaptveramo daudzveidību. Vēl var pieminēt arī to, ka nu redzu sapņus savādākā gaismā.

Saiets bija interesants ar to, ka bija sabraukuši jauni intereseanti. - pat 3 cilvēki no Liepājas, 2 no Jelgavas, viens no Kuldīgas un citi. Galvenais, ka sāk veidoties darba grupas. Rosināju darbu grupās organizēt tā, lai rezultātā būtu projekts darba rezultātu iemieso-

šanai, lai nepaliktu tikai uz papīra, lai sanākšanas nepārvērstos par vispārējas izglītības pasākumiem. Par to, kādas darba grupiņas veidosies, rakstīšu citreiz.

Tā solītā naudiņa no Vācijas beidzot ir klāt. Tā simtprocentīgi vēl nezinu kur to ieguldīšu, taču nosveros uz nesadrumstalošanu. Ļoti gribētos ieguldīt tur, kur nāk tūlīt arī atpakaļ. Viena tāda vieta ir ar to tūrismu saistīta, kā arī ar iespēju veidot vasaras nometnes Tautskolas ietvaros. Reāli tā varētu būt naktsmītņu iekārtošana. Viena ideja ir tāda, ka mūsu lielo aitu kūti pārtaisīt par kaut ko līdzīgu viesnīcai. Tautskolieši ir ar mieru braukt talkās uz mežu un citos darbos. Tad vēl iekārtot pārgājiena un nobrauciena maršrutus (nopērkot dažas laivas) gar bebru dambjiem (ierīkojot skatu tornīšus). Lai vai kā, bet jāsāk arī ļoti aktīvi šajā lauciņā darboties. Man uzradies viens jauns cilvēks angļu val. speciālists, kuru arī varētu likt pie darba - viņš ir izteicis vēlēšanos iejūgties tautskoliņas darbā. Pie tūristu lietas piesaistu vienu drustēnieti, kura patreiz mācās "lauku tūrismu". Ja šie palīgi izrādīsies lietas koki, tad ir cerības ar visu tikt galā.

... To vācu naudiņu ielieku arī skatu filmā par Drustiem. Solīja gatavu jau šonedēļ. 1997.07.02.

Sveika, meitiņ! (Agnese)

Tu pie manis nebrauc, bet es patreiz, kamēr neieradīšu jaunajā situācijā - divu skolu vadīšanā, droši vien, tik drīz Rīgā netikšu. Tāpēc arī nolēmu Tev uzrakstīt.

Šodien ar mammu ņēmām kartupeļus. Palika darbs tieši vienai dienai. Atpūtas brīdī ēdām ābolus un spriedām, ka ja tu ar mūsu būtu varējušas atbraukt, darbu būtu veikuši vienā dienā. Šogad kartupeļi auguši labāk nekā pagājušā gadā. Agrie ir izauguši tik lieli kā vēl nekad. Vēlie padevušies sliktāk, bet domāju ka pietiks mums visiem, suņus ieskaitot.

Pirms pāris dienām atrādu vēl 4 olplūmes. Dažas bija jau iesprāgušas - pārgatavojušās. Tātad arī plūmju šogad takas malā bija vairāk nekā citus gadus - uz pirkstiem tās bija saskaitāmas, bet tomēr. Katru dienu eju lasīt nokritušos ābolus. Siltumnīcā vēl ir gurķi un tomāti. Mamma droši vien nākošo nedēļu visus novāks. Šobrīd viņa sēž un lupina llutas atvestās pupiņas. Tas ir visai grūti, jo pākstis ir cietas.

Jaunajā amatā jūtos labi - tā it kā visu mūžu to vien būtu darīji, kā strādājis par direktoru. Sākuma mani uzņēma rezervēti, bet nu, šķiet, ka sāk aprast.

Tautskolā nodarbības sāksim tikai oktobrī. Tas ir labi, jo ceru, ka paspēšu iešūpoties jaunajā vietā. Vakar biju uzaicinājis jaunos skolotājus uz tautskolu un stāstīju kopā ar Ingu, kā mēs strādājam, lai rosinātu skolotājus domāt un darboties.

Vāciešu viesus saņēmām labi, šķiet, ka viņi bija apmierināti. Uzdāvināju linu dvieli ar tamborējumiem. Staigājām pa mūsu taku - tie viņiem bija baigie brīnumi. Esmu sameistarojis arī laivu piestātņi. Gribētos vēl šoruden ar jauno laivu nobraukt izmēģinājuma braucienā pa Gauju. Uzsāku arī sagatavošanās darbus viesu mājiņas būvei. Ceru to jau šoruden dabūt zem jumta, lai pa ziemu varētu mierīgi strādāt pa iekšu.

Kā iet Tev? Vai tavi klases biedri izauguši un kļuvuši prātīgāki? Varbūt Tu gribi nākt tagad uz manu skolu - tur ir devītā klase. Tas nu tā. Kā Tev klājas mūzikas skolā. Dienas trīs atpakaļ aizrakstīju vēstuli Ilgai Reizniecei - Ilģu vadītājam ar aicinājumu pārdomāt mūzikas radīšanu meditācijas brīdī ar tūlītēju audio un video ierakstu. Tā būtu tāda mūzika, kādu te neviens nav radījis. Tai jārada īpašs pozitīvs efekts - jāpalīdz saslēgties klausītājam ar to, ar ko ieraksta brīdī ir bijis saslēdzies muzikants - ar mežu, jūru, debesīm, Sauli, Dievu vai tamlīdzīgi.

Es centīšos mammai rīt nopirkt vienu grāmatu, lai izglītotu mammu, jo viņa no mums visiem atpalek Dievizpratnes un izjūtas jautājumos. Atrod arī Tu laiku tās izlasīšanai. Es to esmu lasījis daudzus gadus atpakaļ un man toreiz likās tā ļoti interesanta. Tur nebūs gandrīz nekas pa Dievu, bet atklātas daudzas cilvēka spējas. Cilvēks nav nekāds nieka knislītis, bet ļoti varošs. Protams, ka ne jau katrs, bet ja labi pacenšas tad var atklāties brīnumainas lietas. Neatceros, vai Tev stāstīju to, ko man teica viens kristiešu mācītājs. Ka, par to, kas ir cilvēks vislabāk stāsta Latviešu dainas - Cilvēks ir Dieva dēls, Saules meitas. To no kristieša mutes dzirdēt man bija liels pārsteigums, jo kristietībā cilvēks faktiski ir zemes pīslis - no zemes nācis un par zemi jāpaliek. Domāju, ka dziļākie kristiešu domātāji arī saskata cilvēkā daudz lielāku varēšanu, bet tos viņi sauc par Dieva izredzētajiem un piešķir pēc nāves svēto nosaukumus.

1997.09.21.

Es vēl vasarā izlasīju māsas grāmatu: "Skaņas mistika". Jau toreiz man gribējās kaut ko iztulkot priekš Tevis, bet kaut kā nesanāca. Šobrīd, man tā šķiet, kaut kas varētu palīdzēt noskaidrot Tev savas domas un bez tam nu man pašam ir šī grāmata - Jānis uzdāvināja skoliņai. Kad tagad meklēju ko piemērotāku Tev, es vēlreiz pārliecinos, ka šī grāmata ir kolosāla. Žēl, ka tu nelasi krieviski, bet varbūt ir vērts pamēģināt - padomā. Tur ir iekšā viss, kas būtu jāzina pareizi organizējot savu dzīvi - ne tikai par skaņu un mūziku. Un vai tad tas šobrīd Tev nav vajadzīgs visvairāk!?

Tālāk sekos dažu rindkopu tulkojums no nodaļas "Garīgā attīstība ar mūzikas palīdzību" bez pēdiņām. Šoreiz galvenokārt par mūziku.

Nesim, piemēram, blīvumu. Lūk akmens, jūs gribat no viņa izdabūt skaņu, bet tas nerezonē un neatsaucas jūsu vēlmei izvilināt skaņu. Un pretēji, stīga atsaucas jums un rada skaņu - jūs uzstīsiet tām un tās atbildēs. Tātad eksistē lietas, kuras rezonē tad, kad gribat iegūt skaņu. Tāpat ir ar cilvēka dabu - vieni ir smagi un glupi: jūs runājat ar viņiem, bet viņi jūs nedzird. Viņi neatsaucas uz mūziku, uz skaistumu vai mākslu. Kas tas ir? Tas ir blīvums. Lūk cits cilvēks ir gatavs cienīt un saprast mūziku vai dzeju, vai cienīt skaistumu jebkurās izpausmes formās. Tas norāda uz šī cilvēka uzmodušos dvēseli, sirds dzīvo stāvokli. Tieši tas arī ir reāls garīgs sasniegums. Garīgais sasniegums dara dvēseli dzīvu, tā top apzinīga (te domāta apzinīga dvēsele ne prāts, kas ir augstāks sasniegums -mans O.R.). Kad cilvēks neapzinās dvēseli un garu, bet tikai materiālo dzīvi, viņš ir blīvs; viņš ir ļoti tālu no gara.

... Skaistums rodas no harmonijas. Kas ir harmonija? Harmonija - tas ir pareizas attiecības, proporcijas, citiem vārdiem, pareizs ritms. Bet kas ir dzīve? Dzīve ir harmonijas rezultāts. Aiz visa radītā stāv harmonija un radīšanas noslēpums rodams harmonijā (latviski varētu teikt saskaņā). Intelekt (prāts) cenšas sasniegt pilnību harmonijā, kaut vai cenšoties tikai pēc laicīgām lietām.

...Neviens, lai kāda arī nebūtu viņa vieta dzīvē, nevēlas disharmoniju, jo visas ciešanas, sāpes, uztraukumi ir harmonijas trūkuma izpausmes. Iegūt garīgumu nozīmē apjaust, ka viss Visums ir viena simfonija; tajā katra individualitāte ir nots, bet viņa laime ir tajā, cik viņš pilnīgi (precīzi) noskaņots Visuma harmonijās (saskaņās). Cilvēku garīgu

padara ne tas, kādām reliģijām tas seko, cik fanātiski viņš pieķēries kādai idejai, ne tas cik labs viņš grib būt šajā dzīvē. Ir ļoti daudzi labi cilvēki, kuri pat nesaprot kas ir garīgums. Pamatvērtība ir pati harmonija...dabīga sirds noskaņošanās Visuma ritmos.

...Mūzika ir Visuma miniatūra harmonija, jo Visuma harmonija ir pati dzīve, bet cilvēks esot pats miniatūrs visums demonstrē harmoniskus un neharmoniskus akordus savas sirds pulsā, sirds sitienos, vibrācijās, ritmā un tonī. Viņa veselība un slimība, viņa prieks un neveiklība, - viss runā par mūzikas esamību vai neesamību viņa dzīvē. Bet ko mūzika māca mums? Mūzika palīdz mums trenēties harmonijās un tieši tā arī ir mūzikas maģija vai noslēpums. Kad jūs klausāties mūziku, kura jums patīk, jūs noskaņojieties harmonijā ar dzīvi.

...Daudzi saka, ka viņi nemīl mūziku, ka viņiem nevajag mūziku, bet patiesībā viņi to nav dzirdējuši (viņi ir tik truli)Bez tam mūzika atbilsta cilvēkā tādas spējas, ar kuru palīdzību cilvēks iemācas cienīt visu, kas ir labs, skaists mākslās, zinātnes, dzejā - jebkurā formā cilvēks māk cienīt skaistumu. Kas ir tas, kas cilvēkam liedz ieraudzīt skaistumu ap sevi - tas ir viņa ķermeņa smagums, sirds smagums. Viņu velk pie zemes un tāpēc, tas top ierobežots. Viss labais, skaistais nāk no dvēseles, sirds, ķermeņa viegluma.

...Kas ir skaists mūzikā? Tas, ka tā palīdz viņam koncentrēties vai meditēt neatkarīgi no domas un tāpēc mūzika ir tilts starp formu un neformīgo. Mūzika ir bezformīga. Dzeja, līnija, krāsa iedveš formu, bet mūzika nenorāda ne uz kādu formu. Viņa arī rada rezonansi, kura vibrē visā būtnē, ceļot domu virs matērijas blīvuma; viņa gandrīz matēriju pārvērš garā - tās sākotnējā stāvoklī - ar harmonijas vibrācijām, kuras aizskar visā cilvēka būtnē katru atomu. Skaista līnija, krāsa var aizvirzīties ļoti tālu, bet ne tālāk par formu; smaržas radītais prieks vēl mazliet tālāk, bet mūzika skar pašus dziļākos mūsu iekšējā būtībā un tādejādi dod jaunu dzīvi, - dzīvi, kura rada visas būtnes sajūsmu, paceļot to līdz pilnībai, norādot tai dzīves patieso jēgu.....

Šoreiz pietiks, vai ne? Vai nenogurdināja, vai kaut ko saprata? Ja gribi, varu iztulkot citas interesantas vietas. Tev tikai jāpasaka. 1998.02.02.

Labdien, Solvita!

Pēc sarunas ar Valdi un Tevi vajadzēja kādu brīdi visu apsvērt, lai saprastu kas ir kas un izdarīt secinājumus.

To ir vairāki. Bet galvenais būtu lūk kas.

Beidzot es tā īsti pārliecinājos (ne tikai sarunā ar Valdi), ka nedrīkstu būt naivs bērns, kurš priecājoties par katru jaunatklājumu pasaulē, to tūlīt pat cenšas izteikt pieaugušajiem. Esmu jau daudzkārt mēģinājis sevi noturēt pie svārku stērbeles, bet ne vienmēr esmu mācējis sevi savaldīt. Rezultātā sanācis pavisam nejauki - mani draugi sākuši domāt, ka esmu uzņēmies tādu kā dzīvot pamācītāja lomu vai pat, kā tas dažiem šķiet - tēloju garīgo skolotāju. Jāmāk, izrādās, turēt mēli aiz zobiem, lai nesāk uzskatīt par jocīgu (maigi izsakoties). Man pašām daudzas lietas likušās un liekas arī šobrīd neticamas, kaut kas pasakai līdzīgs un tomēr es zinu, es to pilnīgi noteikti ik mirkli izjūtu - to apliecina "augstākā" svētlaimīga klātesamības izjūta, domas pārliecinoša skaidrība, ka viss notiekošais ir īstenība. Vainīga ir mana nepacietība, steiga - vēlēšanās jau šodien redzēt, dzirdēt, just un runāt bez aizspriedumiem gan pret sevi, gan pret citiem un to pašu sagaidīt no saviem biedriem.

Otrs galvenais secinājums - runāt otram pieņemamā valodā. Jā es bieži pieminu vārdu "Dievs" un uz Viņu bieži atsaucos. Runāju arī par citām lietām, arī par savām izjūtām utt. Tas, es jūtu, bieži citiem nepatīk. Domāju, ka dažus pat kaitina. Kaitina...Tu vienu brīdi ierunājies par skaudību (kad stāstīju par to, ka esmu rosinājis stāstīt katram par savām izjūtām meditācijā). Laikam jau tā patiesībā arī ir tā, kura izsauc šo kaitinājumu arī citās lietās. Šķiet, ka to neizjūt lasot grāmatas, bet attiecības ar saviem līdzcilvēkiem - kā tas var būt: viņš var un es nevaru!?

Esmu pats pārdzīvojis šo "skaušanas" periodu un saprotu cilvēkus. Taču domāju, ka esmu kaut kur aizkavējies un visi ir mani apsteiguši. Un tagad, kad jūtos esmu panācis pārējos, izrādās, ka viņi sākuši skaut mani. Vienmēr esmu izvairījies runāt pārliecinoši par lietām, kuras esmu atradis tikai rakstu avotos. Arī šobrīd to daru. Un ja bieži, piemēram, pieminu "Dievu", tad tas nozīmē tikai to, ka šajos mirkļos esmu ar Viņu - ne mazāk, ne vairāk. Respektīvi šim vārdam vienmēr ir jūtu saturs. Pārmest var tikai tas, kuram, faktiski tā nav. Vienīgi kas - šo vārdu, tāpat kā citas lietas, nedrīkstu lietot, nosaukt sarunās ar tiem, kuriem patiesībā viss tas ir pasvešs. Nu labi, pietiks šo pārdomu (man te Drustos, patiesībā vientuļnieka dzīvi dzīvojot, gribās ar kādu dalīties pārdomās).

Tādas ir manas izjūtas gadu uzsākot. Tās šķietami neviēš optimismu, taču tā nav - savā optimismā es varu dalīties ar visu pasauli. Tās man ir pāri pārēm! Es nemaz neiedrošinos runāt par visu to, ko devis iepriekšējais gads, bet tāda manā mūžā nav bijis un viss pamats domāt, ka arī šis būs tāds pats. Un domāju, ka vienu "dāvanu" esmu jau saņēmis, - tā ir iepazīšanās ar Tevi. Nepazīstu Tevi, bet man ir tāda iekšēja pārliecība, ka esi uz augsta pakāpiena. Un vai tā jau nav laime!? - ar tādu cilvēku sapazīties un runāt. Tu neņem ļaunā, ka lieku Tevi uz kaut kāda pakāpiena. Es jau nesaku kas tās par trepēm.

Ar Valdi toreiz, kā atceries, runājām arī par skolotāju kursu saturu, tēmām, potenciāliem cilvēkiem, kuri varētuursos vadīt nodarbības. Valdis rosina par galveno izvēlēties latvisko pasaules ainu un strādāt visu balstot uz to. Viņam ir liela taisnība, jo nav mazsvarīgi veidot kopīgu platformu, jo mēs, latvieši, esam pielipuši visvisādām kustībām, reliģijām utt., bet šī dažādība mūs nevieno - tā drīzāk šķir. Esmu vienmēr bijis par to, ka ausīm un acīm jābūt atvērtām - jāredz visa pasaule. Tā ir, bet jāredz arī sava vieta šajā pasaulē, savs uzdevums savā tautā dzīvojot. Mēs (izglītotāju grupiņa) visi jau faktiski vienojāmies (šķiet), ka tā varētu būt mūsu kopīgā platforma. Var jau būt, ka atkal gribu aizsteigties kaut kur laikam priekšā, bet man bail, ka kursi nepārtop par parastiem vispārīzglītojošiem kursiem, kādu ir kaudžu, kaudzēm. Varbūt, lūdzu padomā par to, kas bija vajadzīgs Tev pašai, kādi bija pirmie soļi un kā Tu pati virzījies, ko darījī, par ko interesējies, kas Tevi stimulēja, rosināja, līdz Tu iznāci uz Ceļa.

Es mēģinu atcerēties sevi. Un nerodu pakāpenību dziņai - es vienkārši pēkšņi atskārtu, ka gribu būt Dievam līdzīgs un viss. Un atbilstoši šai vēlmei jeb dziņai visu laiku esmu darbojies un zinu, ka gadsimti priekšā. Ja mums jārunā ar šādiem skolotājiem, tad šķiet problēmas nebūtu un vai vispār tad būtu jārunā, jo viņi paši būtu jau pietiekami "gudri". Mūsu auditorija, droši vien būs tāda, kuriem ir neskaidra vēlme būt labiem ar cenšanos šo "labo domu" sēt. Tas nozīmē to, ka mūsu pirmais uzdevums, būtu "griestu" pacelšana. To var tikai tad, kad palīdzam noskaidrot daudz maz savu vietu pasaulē, pat savu būtību (vispārīgā nozīmē). Jāņem pie rokas un jāuzved uz kaut kādas takas (ja ne ceļa) un tad jāļauj iet pašam. Taču viss tas saistās ar telpas un laika bezgalības izjūtu - ja šīs izjūtas nav, es nevaru iedomāties sevi saskatām, atrodam vienībā, nevaru iedomāties saska-

tām (daudz maz skaidri un pārliecinoši) sava darba, dzīves vietu, jēgu.

Droši vien, ka tam varētu būt vismaz divi ceļi. Pirmais - integrālais - mācam tvert pasauli nedalīti, kā vienu veselu. Veidi, metodes: dabas veseluma uztveres mācīšana; izmantojot mākslu, kā izziņas avotu; jūtu attīstīšana - piekļūšana jūtzināšanām; kāda Skolotāja mācības iepazīšana, izmantošana, piemēram, Šri Aurobindo.

Otrais - diferencētais - aplūkojot atsevišķi dažādas nozares: folkloru, valodu, vēsturi, filozofijas utt. Šis otrais ir mums vispazīstamākais un visa izglītība faktiski uz to šodien balstās, bet mēs jau zinām, kur tāds veids ir novedis.

Vai tomēr nevajadzētu, lai arī kautrīgi un tomēr mēģināt ar pirmo. Varbūt neabsolutizējot un izmantojot arī to, ko spēj dot diferencētā pasaules izziņāšana. Man pašam nav liela pieredze un tā pati ir saistīta tikai ar manas pašas personību. Varbūt Tu zini cilvēkus, kuriem ir lielāka pieredze. Ja arī neatrastos, domāju, ka tas nedrīkst mūs nobaidīt - mēs mācot paši mācīsimies.

Vēl mani nodarbina lūk kas. Es neesmu ideāls un neesmu arī tādus sastapis - ir vienīgi cits par citu labāks. Betursos kā nodarbību vadītājus vajadzētu tomēr tādus, kuri ir maksimāli "tīri". Ir daži paņēmieni, bet es zinu, ka mūs visus tie nepārliecina, tāpēc var izvēlēties tādus, kurus viegli var saskatīt ar "neapbruņotu aci". Piemēram: savtīgums, neiecietība, necieņa, nelaipnība, iedomība utt. Es ceru, ka saprati ko es domāju. Atceries, kad es skeptiski atsaucos uz dažu labu tieši šādā skatījumā, man Valda sieva uzreiz aizrādīja par paša starojuma trūkumu. Mani tas satrauc tikai tik daudz, ka redzu priekšā daudz darba pašam ar sevi, bet vai tas nozīmē to ka nedrīkstam savas sapratnes un izjūtu robežās tiekties uz labāko?! Mums vajadzētu panākt to, ka kursu laikā piesaistās augstākie spēki - ir vajadzīgas smalkas vibrācijas. Protams, ka ideāli mēs uzreiz neko neveiksīm, bet maksimāli mūsu varēšanas un izpratnes robežās ir jādara viss. Šī piesaiste ir ļoti svarīga, jo Tie kalpos par galvenajiem garīgajiem rosinātājiem, rūpēsies par telpas, domas sakārtotību, skaidrību, rosinās sirdsizjūtas - kas, manuprāt, ir pats galvenais.

Noteikti būtu jāmāca meditēt. Vai tu zini, kādu, kurš šo lietu varētu mācīt? Bez mākas koncentrēties nav jēgas vispār ko uzsākt - absolūtā bezcerība! Vai Tu pati to nevarētu?

Šoreiz beigšu. Gaidīšu no Tevis kādu ziņu.

Sirsnīgs sveiciens! Ojārs, 1998.01.01.

Labrīt, Solvita!

Vakar saņēmu Tavu vēstuli. Izlasīju to ar lielu interesi un nu steidzu atbildēt. Steidzu tāpēc, ka atbilde tapa jau vēstuli lasot.

Vai nav tā, ka rakstnieks raksta, mākslinieks glezno un ne viens no viņiem nedomā par krāsām, valodas likumiem - viss nāk kā dabīgā, mierīgā vai trauksmainā plūdumā, viss izliktais rindojas un kārtojas it kā pats no sevis un rezultātā top pilnība, harmonija. Ir arī pa starpām grabažas, bet tās rodas tieši tad, kad sākam analizēt ko katra krāsa nozīmē, kāda ir teikuma gramatika un tā tālāk. Šādi rīkojoties mēs radām robežas, mēs sākam dalīties - par kādu dievišķumu vairs var būt runa. Manuprāt, Šri Aurobindo vēlējums jeb mācība, caur viņa sekotājiem ir pazaudējusi tieši šo dievišķumu, ko Aurobindo, kā īsts "mākslinieks" deva cilvēcei. Varbūt es alojos - es runāju par savām izjūtām. Lūk dažas šo izjūtu, ja tā varētu teikt, ārējās pazīmes. VIŅŠ, pirmkārt, jau pats attīstījās, kā Dieva, Dabas bērns - brīvi, nesamāksloti, iziedams cauri visām attīstības pakāpēm, nu tā kā VIŅŠ pirmsākumos raksta par savu jogu - tā ir dabas joga - tajā saglabājas tā dabīgā norišu secība, kāda reāli noris dabā. VIŅŠ aicina (to pamatodams) cilvēkus, izmantojot savas dievišķās potences, par pussolīti iet Dabai pa priekšu. Jā viņš, atraidīja, varbūt pat daudzus, skoloties gribētājus - iemesls viņu negatavība. Tā, piemēram, ļoti svarīgi ir attīstīt intelektu. Intelektā lomu pašapziņas veidošanā nevar noliegt. Jo pretējā gadījumā laime, ir tāda idiota laime, kurai evolūcijas procesos gandrīz nav nekādas jēgas. Tās nozīmi nedrīkst noliegt spējā aprakstīt pētījumus. Protams, kā raksta Aurobindo, cilvēcei bija nepieciešami vientuļnieki, celmlauži, lai faktiski sevi upurējot, atklāja ceļus uz garīgo pasauli, uz saplūšanu ar to. Tie rīkojās līdziģi ārstiem, kuri sevi upurējot, pārbaudīja ārstniecības paņēmienus. Šodien nav vairs vajadzīgi ne vieni ne otri, šodien tā vairs nav spēka pazīmē, bet vājuma. Arī pats Aurobindo, viņa līdzstrādniece Māte, kā neviens varbūt cits līdzīga ceļa gājējiem, bez intelekta attīstīšanas) nespētu savus pētījumus, cilvēkiem saprotamā valodā, atklāt un nodot - VIŅU veikumam, ja tā varētu teikt, ir ne tikai mākslinieciskās vērtības, bet tas ir arī zinātnisks gan metodoloģiski, gan aprakstoši. Jā, ko tad es šajā rindkopā gribēju teikt; arī mums ir jācenšas būt māksliniekiem - zinātniekiem (pētniekiem) un bezbailīgi mesties vēl

nezināmos un neizpētītos laukos. Šodien cilvēkam atklājusies jauna varēšana, kurai nav pieredzes agrākos laikos un neder vairs vecie paņēmieni, tie tikai bremzē.

Man tagad laikam jāsaka, tāpat kā Tu to raksti: Tu jau to droši vien visu zini. Vai ne? Jā, es tik tiešām daudz esmu lasījis, bet mīļš paldies Tev, jo tieši Tavai vēstulei bija jābūt, tam dabīgā kārtā bija jānotiek.

Faktiski jau ir tā, ka es neko īpaši nezinu, pat to kā norit mana veidošanas tagadēja inkarnācijā, jo redzu tikai rezultātu un arī tikai tā spēcīgākās izpausmes. Ja mirklī mēģinu vizualizēt vienlaicīgi visu ap sevi, tad gaužam maz man tur ir ko redzēt, taču es pilnīgi noteikti redzu tos plašos apgabalus, kas ir ap apjausto un skaidri jūtu, ka tajās slēpjas vēl neatklātas milzīgas potences - visapkārt ir krēsla, ir tikai daži gaiši punkti.

Atbildi steidzu rakstīt vēl arī tāpēc, ka esmu noilgojies ar kādu aprunāties - mani dzīve ir izmācījusi neatklāties, bet pret Tevi es jūtu uzticību, sapratni.

Tagad ļoti īsi pastāstīšu par to, ko esmu saskatījis savā ceļā un kā esmu veidojies. Pirmā līnija ir skaidra - dabīgums, es neesmu varējis neko ātrāk paveikt, kā tikai to, kam pienācis brīdis realizēties. Tas ir ļoti spilgtā veidā izpaudies, kad viss raiti darās it kā pats no sevis un arī tik pat noteikti tiek ieslēgtas *bremzes*. Pie kam šī savlaicīguma līnija atrodas blakus sajūtai, ka norisēs piedalās virkne neredzamu palīgu. Sākotnēji man nebija skaidrības par šo palīgu dabu un nodomiem, esmu viņus dažādi pārbaudījis - gan ar loģiku, gan ar paveiktā analīzi, gan ar to, ka maksimāli cenšos norobežoties no man svešā astrālā plāna (to iesaka Aurobindo), gan lūdzot palīdzību no citiem cilvēkiem utt. Otra līnija - man nav fiziska garīgā skolotāja un es nejutu arī pēc tā vajadzības. Tā nav augstprātība. Ja atceries tad, Aurobindo savu jogu veidoja tieši tādu, kura var tikt apgūta bez skolotāja - tā ir viena no galvenajām atšķirības pazīmēm salīdzinājumā ar citām jogām. Tikko es biju izlasījis pirmo grāmatiņu, es tūlīt ķēros pie mēģinājumiem darīt tā kā VIŅŠ to ieteica. Jāsaka, ka diezgan ilgi nekas īpašs nenotika. Tad tādi vārgi momentīni - vārgumu es skaidroju ar sodu, kas man uzlikts vai liegumu: pirms vairākiem gadiem es savas nelielās okultās spējas mēģināju izmantot kaitējot savam naidniekam - no tā brīža man spējas pazuda un tā īsti nav atgriezušas vēl šodien, kaut arī esmu patiesi izdarīto nožēlojis. Lai kā tur būtu, bet

būdams visai slinks, es nevarēju sevi vienmēr piespiest pietiekami koncentrēties un ceru, ka tas ir galvenais iemesls manai lēnai virzībai, taču, lai arī lēni, bet pamazām eju cauri visām Aurobindo aprakstītām stadijām. Pirmā nav beigusies vēl šodien - brīva enerģiju uzņemšana. Es zinu, ka vēl manī daudz netīrību, es pamazām tās atklāju un cenšos atbrīvoties, sākotnēji, enerģijas ieplūšana fiziski bija ļoti nepatīkama: ļoti ilgi cietu no galvas sāpēm - tās nebija pat sāpes, bet ne visai patīkams spiediens, nu tas etaps ir sen aiz muguras - ir palikusi pret enerģijām jūtīga galvas virsma un skaņas ausis - apmēram tādas, kādas ir aprakstītas - sīki zvaniņi, sienāzīši. Vispār, kad tās sadzirdēju, es uzreiz sapratu no kurienes latviešu ziemassvētku dziesmā :....visi sīki žagariņi kaladū, kaladū, sidrabiņu vizināja kaladū, kaladū...

Ar vārdu sakot, man nav bijis pašam ne no kā īpaši jābaidās - Dievs it kā sargāja un man likās, ka katrs var tā rīkoties nebaudoties sajukt prāta vai būt apsēstam. Viss ko Tu stāsi par vēlmēm, par to, ko vajag, kas traucē, kas ir bīstams ceļa sākējam - man gāja secen, nebija pat īpaši jādomā ko un kā darīt - vienkārši, pilnīgi burtiski, no rīta pamodies man bija skaidrs, ka nedrīkstu no šī brīža darīt to un to. Nekas cits arī neatlika, kā paklausīt šai zināšanai, bez tam viss tas norisinājās lēni, bet dabīgi, ka no manis neprastja nekādu īpašu uzupurēšanos, drīzāk otrādi - esmu šad tad pārkāpis nolikto tikai tāpēc, ka neesmu gribējis sāpināt nesaprotošus prātus. Piemēram, ar ēšanu tas iznāca nesasteigti un ļoti pakāpeniski, jo sasaistījās ar garīgo darbu, kuru veicu - kontrolēdams tās gaidu, es jutu, kas man konkrēti traucē - no tā, tad arī atteicos. Man šis ceļš liekas skaists un patīkams.

Mazliet par garīgo darbu jeb savdabīgo uzdevumu. Arī to es veicu bez sevis speciālas piespiešanas. Pēdējais ļoti nopietns darba laika posms, kurā biju augstāko spēku iesaistīts (es neprotu citādi to skaidrot, jo paveiktais nav iedomājams, kā cilvēka darbs) ilga apmēram piecus, sešus mēnešus un nupat bija jānotiek, varētu teikt, *radībām* (februārī). Nekas īpaši tomēr nav noticis, vismaz neko neredzu - varbūt pārmaiņas ir ļoti lēnas. Vēl es zinu, ka nepieciešama ir sievišķā elementa klātbūtne kā arī viņas darbs. Ausos pēc šī sievišķā jau gadus divus pat nezinādams kādam konkrēti mērķim, bet Dievs nevienu nav atsūtījis, laikam jau nebija vēl laiks. Zīmīga bija Tava at-

braukšana pie manis (tas ir tikai minējums) un vai tas nebija februārī? Kas tas ir, kam jāpiedzimst - to pastāstīšu tad, kad beigsies Tava skolotāja liegums aktīvi kaut kur iesaistīties un tad, kas to zina, varbūt Dievs būs lēmis kopā ko paveikt.

Mazliet no savas pieredzes par uguns ritu un telpas tīrīšanu. Tā arī uztveri, katram sava pieredze ir tā pareizākā, lai gan katrs būs muļķis, ja saskatījis cita pieredzē ko loģiski piederīgu, to nepārbaudītu, neizmantotu savā praksē. No teiktā es ne uz vienu uguns ritu, lai kas to veiktu, neskatos kā uz kaut ko nepareizu vai aplamu - tiem, kas to veic, tas ir tas pareizākais (jautājums tikai - vai tam ir kādas jēgas). Pirmkārt, uguns ritu, attīrošu, sasaistošu var veikt cilvēks, kurš tam ir nobriedis - tas ir tad, ja grib sasniegt atbilstošu rezultātu, nevis niekoties. Tā, piemēram, ja man būtu padomā veikt uguns ritu, es no Tevis nosauktiem cilvēkiem tajā iesaistītu tikai Tevi, Celmu, Garklāvu un varbūt vēl Zani Šmiti (viņas es nepazīstu, tāpēc saku *varbūt*). Īpaši Tu pati. Pie kam es lūkotu to, kāda ir šo cilvēku enerģētiskā polarizācija - no tā ir atkarīga viņu kustība, pārvietošanās attiecībā pret citiem - pretējie pārvietojas pretēji (daudzas pazīmes redzamas tautas dejās). Man ir jādzird dažreiz pārmetumi par cilvēku šķirošanu. Bet elementārs vērojums jau parāda, ka neesam visi vienādi un nevar noliegt iespēju paskatīties vēl dziļāk, paskatīties arī ne visiem redzamajā.

Ja man būtu liels spēks un (Tev tāds ir), tad vadot rituālu, es varētu ļaut tajā iesaistīties arī citiem. Bet ieteicams izvairīties no ziņkārīgiem un netaisītiem viņiem teātri, par kādu tie to var uztvert - tas ļoti traucē, labāk visu veikt vienatnē. Un tad, kad darbs paveikts, lai nāk kas vēlas - attīrītā telpa palīdzēs viņiem attīrīties - tā tāpat kā putekļu sūcējs nosūks netīrumus (ja tikai paši gribēs tos laist vaļā).

Es parasti neko neziedoju - vai tad patiesi ir kaut kas mans, ko es varu no sevis ziedot? Manuprāt, ja kaut ko liek ugunī, tad nevajadzētu to saukt par ziedošanu, jo jēga jau ir tikai tam tā, ka līdzīgais piesaista līdzīgo. Piemēram, ja *ziedo* maizi, vārpu, tad piesaista tās garīgās būtnes, kuras ar konkrētām būtībām šajās lietās ir saistītas. Tā saucamajam ziedojumam ir vēl otra nozīme: ja tiek ziedota lieta, kurā tu esi kaut ko ielikusi no sevis, tad rituāla laikā var vieglāk piesaistīties tie spēki pret kuriem vērsamies un trešā maģiskā jēga *ziedojumam* ir tā (ja ziedojums nesadeg, bet paliek svētā vietā), ka ilgstoši enerģētiski tiekam sasaistīti ar rituāla vietu.

Katrā rindiņā man gribas rakstīt, ka tas ko saku, nebūt nav jāpieņem par baltu patiesību.

Paldies, ka uzklausīji! Sirsnīgi sveicinu, Ojārs,
1998.03.14.

p. Esmu saņēmis patiesi mīļas vēstules no potenciālajiem kursantiem. Cenšos tūlīt arī atbildēt. Cilvēki ir ļoti atklāti - gandrīz kā pie bikts. Jūtu, ka esam pareizi rīkojušies kaut vai šo dažu cilvēku dēļ. Esam izsūtījuši visiem rajonu un centrālajiem laikrakstiem, kā arī visām skolu valdēm. O.R.

Labvakar, Solvīta!

Tavu vēstuli saņēmu pirms pāris dienām. Jau lasot, rakstīju Tev atbildi, bet reāli to daru tikai šodien.

Tās dažādās lietas, par kurām Tu runā, šobrīd mana saprātne apmēram ir šādas. Vispirms, manuprāt, mēs pirmo kļūdu pielaižam, tad, kad visu ko zinām no ezotēriskām mācībām (jeb to, kas pašiem atnāk) vienādi attiecinām uz visiem cilvēkiem.

Runājot par pieķeršanos, es nedomāju kādiem konkrētiem priekšmetiem un piekrītu Tev, ka runa var būt tikai par nospiedumiem dvēselē. Taču šie nospiedumi var tikt modulēti ar noteiktās vietas jeb arī saskarsmes vibrācijām. Tu jautā vai nebūtu garlaicīgi visu laiku piedzimt un strādāt Drustos. Vai brīvam garam, pēc būtības, nav vienalga kur? Vai tad viņš nav bezrobežu? Galvenais pildīt savus pienākumus. Arī ar to brīvības saņemšanu jau nav tā, ka katrs nu to saņems. Gribēšana nāk, bet vai tā ir mūsu Es griba. Varbūt kādam arī ir, bet, manuprāt, koks ir iestādīts un tas aug, ja man gadās būt zieda pumpura aizmetnim, tad vai nu es gribu vai nē, man jābriest, jāizplaukst, jātop auglī, bet ja es esmu lapas pumpurs, tad mana gribēšana ir būt lapai. Es šobrīd nezinu, kas būšu un īpaši par to arī neuztraucos, jo esmu laimīgs par to, kas esmu - es nebeidzu pateikties Dievam un citām augstākām būtnēm par to, ka esmu šeit un šajā laikā, un šajos cilvēkos, un, ka man veicams tas, ko daru. Lūk mana pieķeršanās. Piekrītu, ka jāpieķeras Dievam. Un tā jau tas ir, tikai ārēji vērojot, var likties, ka viņš pieķēries saules rietam vai tai zilgmei debesīs, kas vērojama šajos platuma grādos vai darbam ko viņš veic (nevispārinu), vai vēl kaut kam. Fizisko var aplūkot, kā garīgā projekciju un tie, manuprāt, viens no otra nav atraujami. Es tikai caur sajūtām tveru Dievu, es citādi neprotu - izjūtu viņa klātbūtni neaprstā-

mā priekā un gavilēs. Es netveru tos mirkļus, kad manī ienāk apskaidrība vai zināšana - tas ir tik nemanāmi smalki: tā pēkšņi ir un viss. Katrā ziņā, ja Tev ir tā Aurobindo grāmata par psihisko būtņi, Tu varētu man to uz laiciņu aizdot. Vēl mazliet par mērķi: atbrīvi un realizāciju. Faktiski gribu turpināt koka ideju. Mēs tātad esam katrs savā vietīnā. Pat tad, ja esam abi ziedpumpuri, mēs katrs savā laikā varam plaukt. Man patreiz rādās aizraujošs darbs gadsimtu garumā, varbūt es maldos, bet man ir tāda sajūta, ka kamēr to neveikšu nav ko sapņot par nākošo darba cēlienu. Tev varbūt ir cits pienākums šajā dzīvības evolūcijas kokā, bet, kā redzams vismaz kādu brīdi mūsu ceļi ir vienojušies.

Protams, ka pieredzi var vislabāk uzkrāt "ceļojot", bet, kad esi izceļojies un ieguvis visu ko var iegūt ceļojot, negribas vairs nekur doties un nav jau arī vajadzības jau minētās iegūtas atvērtības dēļ. Vismaz tā izskatās vērojot Tibetiešu lamu meklēšanu. Nav cerību atrast "zaļo" dvēselīšu iemiesojumus, bet tikai tādu, kurām jau dota relatīva brīvība. Kāds ir motīvs dvēselei iemiesojoties vienā un tai pašā tautā? Var minēt pēc tā, ar ko raksturīga ir Tibetiešu metodika. Esmu to izmēģinājis, ietverot gandrīz visus soļus, meklējot savu iepriekšējo iemiesojumu. Jāsaka, ka pēc pāris gadu darba (ar pārtraukumiem) man izdevās kaut ko atrast. Pēc visām pazīmēm tas ir kaut kas vienreizēji tuvs salīdzinājumā ar citiem variantiem. Esmu 100% pārliecināts, ka atrastais iemiesojums ir īstais, bet, šķiet, ka metodi var izmantot. Bez tam darba gaitā atklājās vairāki jauni pavedieni, jauni atklājumi tālākiem meklējumiem (ne mana iemiesojuma). Viens šķiet īpaši interesants: tagadnes un pagātnes it kā saplūšana caur to, ka mūsu atstātie "nospiedumi" pagātnē piesaista jeb atspoguļo arī tagadnes stāvokli. Droši vien, zināmā mērā, to varētu izskaidrot ar līdzības likumu. Mans optimisms inkarnācijas meklējumos pamatojas uz to, ka šajā darbā man bija ieslēgta "zaļā gaisma" un ne tikai: laiku pa laikam tieku pat uz to stimulēts ar pasviestām idejām, pat konkrētām materiālām lietām, notikumiem, kuri nešaubīgi saistāmi tikai ar šo jautājumu. Darbs gaida turpinājumu, bet īpaši nesteidzos, jo zinu, ka tā iet savu gaitu un, gan jau situācijas jaunais briedums prasīs ielēkšanu tajā.

Man patīk Tavs teiciens (vēstulē): vērosim, kas būs tālāk!

Par semināru. Pieņemu Tavu versiju par atplūdiem. Droši vien, varētu minēt vēl citus iemeslus. Bet neskumsim: vai viss neiet

savu gaitu? Un tomēr jāpiekrīt Tev, ka mūsu grupa jāmobilizē efektīvākam kopdarbam. Esmu vainīgs, bet negribu taisnoties - kāda jēga minēt iemeslus. Jālabojas un viss. Varbūt sāksim ar to, ka katram jāuzņemas "mājas darbs" savas versijas izstrādāšanai nākošam saietam jau Jāņos. Es piekrītu visam tam, ko Tu raksti par svētku svinēšanu - pats pēc visa tā tiecos un vēl vairāk: esmu sapratis, ka te arī vajadzīgs kopdarbs. Kāpēc toreiz it kā sacēlos? Mazliet paskaidrošu, lai Tu saprastu, ka ne jau stājos pretī būtiskajam. Mani vienmēr satrauc tas, (varbūt šoreiz pat nebija iemesls) ka mēģinām aizsteigties gan laikam, gan savai varēšanai pa priekšu. Bet vai mēs īsti zinām katra varēšanu. Uz Tevi es paļaujos visvairāk, Tev uzticos. Drīzāk jau ne sev. Pastāstīšu, kā mēs sākām darboties ap Jāņiem. Pirms gadiem 16, 17 noorganizējās vairāku cilvēku grupa, kas pētīja Jāņu norisi. Arī es biju šajā grupā. To organizēja Viktors Grāvītis - "Dabas un Vēstures kalendāra" dibinātājs. Vācām no teicējiem vēl nesavākto, izrakstījām visu jau savākto, grupējām, likām pa plauktiņiem utt. Beigu beigās tapa manuskripts, kurā Jāņu norise tika sadalīta apmēram 150 soļos, jeb izdarībās. Katrai tika meklēts pamatojums, sīkāks apraksts, dziesma, ticējums utt. Tieši pirms 15 gadiem pirmo reizi Drustos mēģinājām norises realizēt. Sākuma tīri mehāniski. Atklājās, ka daudzas lietas vairs neiederas - kaut kā likās samākslotas. Tās atmirā pašas par sevi. Piemēram, tā pati apdziedāšanās vairs nav, vienīgi palikusi sadziedāšanās, sasveicinoties ejot pa mājām un laba vēlējumi. Palikusi pirts, visi sagatavošanās darbi, ielīgošana zem ozola - Dieva dēla sveikšana, svētku mielasts, māju (dažreiz arī dārzu, lauku) aplīgošana, saules pavadīšana, uguns aizdegšana saulrietā, pusnakts rīts ar uguns rituālu (gaisma pret tumsu): jaunu ugunskuru iedegšanu, lapu aizdegšanu, ugunsrata laišanu, lāpu skrējiens, "saulītes" iedegšanu un laišanu ezerā (plosts ar ugunskuru), abu dzimumu peldēšanās (ūdens, auglības rīts), saules sagaidīšanas rīts, rasas rīts, atvadīšanās no Dieva dēla. Visos rītos ir iedziedājušās dziesmas. Varu mēģināt katru ritu pamatot, bet vai vajag. Droši vien neraugoties uz pamatojumu, arī šie rīti laika gaitā noteikti mainīsies vai pat atkritīs un radīsies jauni - par to esmu pārliecināts. Jau tagad prasās jaunas dziesmas, jauni vārdi, nerunājot nemaz par to, ka nepieciešams apzināts kopīgs vibrējums.

Par tīrību. Pievienojos Tev. Nevar nepiekrīt. Tīrības pakāpe ir nosacījums dievišķajam katrā. Mēs patiesi veidojam ap sevi tikai to

kārtību jeb to apziņu, kas patiesi ir mums katrā un nekad neko labāku nespēsīm veikt, kā tikai to, kas atbilst mūsu tīrības pakāpei. To un citas lietas esmu vairākkārt mudinājis apzināties un atbilstoši arī rīkoties. Taču jābūt ļoti uzmanīgiem, jo bieži vērojama ļaužu augstprātība: viņiem liekas, ka paši jau ir pilnīgi. Uztver šos aicinājumus, kā pretenzijas būt nepelnīti skolotājam. Runājot par sevi, varu teikt, ka labi apzinos un redzu sevī kaudzēm "gružu", zinu, ka tie man bieži traucē. Un paldies Tev, ka palīdzi tikt no tiem vaļā. Jā, jā! Tavs harmoniskais starojums pat no vēstules noteikti palīdz attīrīties. Es to visu varu Tev teikt, jo zinu, ka nepaliksi iedomīga.

Dzejā Tu esi ietvērusi tos vārdus, kurus es katru rītu un vakaru izsaku kā vēlējumu. Fantastiski, vai ne!?

Un beigās vēlreiz gribu apliecināt atbalstu Tavām idejām par apzinātu nospiedumu veidošanu dvēselē - tā ir kolosāla ideja! Tas noteikti var būt viens no soļiem inkarnācijas problēmas risinājumā.

Šī sarakste man liekas ļoti auglīga. Dzīvā sarunā mēs tik ātri viens otru nesaprustu.

Ar cieņu un apbrīnu, Ojārs, 1998.05.04.

Labakar, Solīta!

Šodien saņēmu Tavu vēstuli. Paldies par plašo materiālu pārdomām. Droši vien, viss ir tā kā Tu saki un tas tikai nozīmē vienu: darbu, darbu un vēlreiz darbu. Vispār pēdējā laikā es jutu sevī tādu kā slinkumu, nogurumu. Pamazām sāku no šī stāvokļa līst laukā. Lai kam jau par daudz dažādu aizsāktu darbiņu, kuri neviens līdz galam nav pabeigti un sācis esmu jau jaunus: izsludinājam bērnu uzņemšanu internāta grupā, gatavojam gultiņas, meklējam mēbeles utt., bez tam Zosēnu skolā esmu aizsācis visai prāvus pārbūves darbus. No mazām istabiņām veidoju lielākas. Rīt nāks santehniķi, mūrnieki - katru dienu esmu arī tur. Turpinu eksperimentēt ar telpu. Patreiz nekur tālāk neesmu ticis, bet, ir tāda sajūta, ka process, lai arī gaužām lēni, taču rit. Telpa, telpa - esmu pārņemts ar šo ideju - īpaši harmoniski sakārtotas telpas radīšanu, jo tieši tajā redzu efektīvu Tautskolas ideju realizēšanos. Interesanti, ka Tavs darbības lauciņš vairāk saistīts ar cilvēkiem. Nesaku, ka man tie ir mazsvarīgi, bet patreiz, daru tikai tik daudz, lai rastos kaut vai dažī biedri: kaut vai viens, bet ar pilnu atdevi. Tu runā par smagām enerģijām. Var jau

būt. Taču kaut kas tomēr notiek: tik daudz cilvēku vēl nekad nav kaut vai grozījušies ap tautskolu. Vēl divus gadus atpakaļ biju viens ar savu palīgu Ingu un dažiem, kas skrēja garām. Es negaidu simtus, pat negribu, jo zinu, ka gatavi ir tikai daži. Pirms gadiem trim, četriem, ja arī noprātu, kā var vienot gatavos, pats nebiju gatavs. Nu jūtos vairāk nobriedis, jo lietas ienāk skaidri, pašsaprotami un attiecības veidojas it kā pašas no sevis. Mani tas pilnīgi apmierina. Jūtams patiesīgums savējo starpā. Varbūt Tev liksies dīvaini, bet es neskumstu, ja kas arī nav izdevies tā kā bija iecerēts: visu taču nosaka paša gatavība (nemācēšana, nezināšana, nevarēšana utt.) vai laicīgums u.c. lietas - droši vien, kāda no tām trūkusi, galvenais ticēt darbam ko dari un viss notiksies. Vai ne tā? Vismaz man pašam liekas, ka es neesmu pārāk iedomīgs jeb sevi iedomājies nezin par ko. Zinu skaidri, ka tautskolas ideālus iespējams realizēt tikai nepārtraukti strādājot vispirms ar sevi un mudinot to darīt arī citus. Darba rezultāti, jau arī parāda gatavību - ir padarīts tikai tik daudz, lai varētu vispār sākt ko darīt. Tā kā patiesībā vēl nekas nav padarīts salīdzinājumā ar darāmo: kas ir cilvēka viena fiziskā mūža mirklis (un pat ne viss mūžs) pret laika bezgalību, kura stāv mums priekšā?

Par to puisī. Tavs viņa raksturojums neprasa komentārus - viņš tiešām ir melno apsēsts. Mēģināju visai nežēlīgā veidā norādīt uz dažām pazīmēm - nedomāju, ka viņš tās saprata. Drīzāk jau es viņam likos neatīstīts, kas vienkārši neko nesaprot no tā, ko viņš man stāstīja. Viņš nav bīstams, jo pats tieši nav apveltīts okultiem spēkiem - nejutu no viņa starojam ko nepatīkamu. Kad bija runa par ekonomiku, par dažādām biznesa lietām, datoriem, tad man viņš likās visai saprātīgs un es jau nopriecājos, ka būs cilvēks, kurš ienesīs šajās lietās skaidrību.

Par nometni. Sīkāku plānu aizsūtīšu nākošnedēļ. Galvenais ir iecerēts darbs pie tautskolas domformas, tās uzlikšanas uz papīra, izteikšanas. Ceru, ka nobeiguma fāzē, kad tiks reprezentētas ieceres, sapņi, būs klāt arī projekta realizētāji. Paredzētas arī nodarbības dabā un ar sevi. Man ir lūgums Tev iekustināt iecerētās "koncentrācijas nodarbības". Iaved savu "kaziņu"! Arī Māras dienu es atstāju Tavā ziņā. No savas puses apsolu sarunāt atļauju darboties pie ezera un kalnā. Varbūt vajadzētu iecerēt arī kādu talku - kas zina varbūt izdosies sarunāt uz Māras dienu nolaist ezerā ūdeni līdz kādreizējai atzīmei un akmeņi taps redzami. Grāvītis ielicis rakstu par ezeru pē-

dējā "Lauku Dzīvē". Vispār nokopēju un Tev aizsūtīšu. Esmu aicinājis dažus dombiedrus, kā arī nometnes ļaudis. Iespējama arī pirts manā mājā un, ja paspēju iztīrīt skursteni, tad arī maizes krāsni palaidīšu. Mēs tajā, dažus gadus atpakaļ, regulāri cepām maizi un tā bija ļoti laba. Vispār jau nebūtu slikti, ja Tu varētu šajā sakarā atbraukt, apstaigāt svētvietu.

Tu daudz esi braukājusi, daudz redzējusi un ir interesanti dzirdēt Tevi stāstam par iespaidiem. Esmu viensēdis. Pabiju Rīgā, lai iesniegtu projektu un tas viss. Kad to lasīja viens no rekomendētājiem, radās daudz jautājumi un sapratu, ka tas ir visai "zaļš", bet tā kā laika vairs nebija, iesniedzu to pašu. Taču nevaru žēloties, par to ka nesatiekos ar cilvēkiem. Dažus Tu varbūt pazīsti: Māri no "visarioniešiem". Man nav ticības šim Visarionam. Šī personība enerģētiski ir nesakārtota vai arī stipri noekranēta, vai arī manas metodes cieš krahu. Nezinu, vai Tev jau stāstīju, ka par atskaiti pētījumos esmu pieņēmis Dalai Lamas enerģētiku (viņš staro, kā Saule). Tāpat staro arī Tavs skolotājs un arī vēl daudzi citi skolotāji arī Rainis, Pumpurs, Kr.Barons. Arī Tavs starojums ir līdzīgs un vēl Rasmai Rozītei. Ja staro cilvēks, tad staro viņa vārds, bilde, visi darbi un pat lietas, kurām tie pieskaras. Tāpēc arī viņu dāvinājumiem, bildēm utt. ir tik liela nozīme. Bet nevaru konstatēt šādu starojumu ne Visarionam, ne viņa darbiem (starp citu nestaro arī Bībele, bet staro visi sējumi kādā Tībetas klostera bibliotēkā, kuras bilde man ir, staro arī mūsu Dainas). Tas mani izbrīna, jo esmu viņu (Visarionu) gan dzirdējis, gan lasījis un daudzas lietas tur ir labas (izņemot dažas, kuras es domāju, ir tādas tāpēc, ka attiecināmas uz krievu tautai nepieciešamām) un ne tikai - paklausoties ko stāsta par notikumiem Sibīrijā, var saprast, ka Visarions tur ir lielā cieņā (pat Kristus godā), ir kā pievilksanas centrs. Ko Tu saki par to?

Šoreiz beigšu. Gaidīšu Tevi! Ar cienu, Ojārs, 1998.07.23.

"Buliņos"

Sveiks, brāli! (Pēteri)

Tieši tā man gribās Tevi uzrunāt, jo tā Tevi es izjūtu. Tas ir vienreizēji jauki - izjust *savējos*. Kā gribētos būt tikai ar *savējiem*! Vai vari iedomāties visu to, ko gan visi kopā esot mēs nepaveiktu! Mums

vajadzīga vienotība, lai izjustu patiesu mīlestību un tās gaismoti varētu radoši kalpot.

Tu zini, notika kaut kas tāds, kas agrāk nebija bijis: esmu kurinājis ugunsroku katru vakaru mēnešiem ilgi, bet nebija impulsa neļaut tam izdzist vairākas dienas no vietas. Tas notika februāra pēdējās dienās. Nezinu vēl to, kāpēc tas tā bija jādara, bet dažas lietas pēkšņi kļuva skaidras. Viena no tām tieši saistīta ar mūsu saietu. Tam jābūt kā Tautskolas (kā ezotēriskas skolas) pirmajam izlaidumam. Dīvaini, vai nē? - nebūs mācījušies un jau izlaidums. Izlaidums tādā nozīmē, ka visi apjēgsim savu vietu, apjēgsim sevi kā garīgos tautas vadītājus. Tas skan mūsu ausīm neparasti, jo nav pieredzes, taču, acīmredzot, pienācis brīdis, kad jāuzņemas drosme to atzīt un atbilstoši šai atziņai sevi realizēt. Tāpēc mums būtu jāpārrunā darbs tieši šajā līmenī, dotajā brīdī tas ir visaugstākais garīgais līmenis. Un te galvenais darbs, manuprāt, saistāms ar tīri garīgām lietām. Otrs jautājums, kas būtu pārrunājams - otrās sakārtotības līmeņa izveide (pirmajā būtu mēs un vēl reizinājums ar 10 patreiz neapzināto). Es domāju, ka otrajā mēs varētu iesaistīt cilvēkus, kuriem jau vērojama sakārtošanās un, kuri atgādina mazas uguniņas - ir jau starotājs. Jādomā par viņu funkcijām. Varētu pārspriest arī trešā sakārtotības līmeņa izveidi un viņu funkcijas - tie varētu būt stāvoši tuvu atmodai, varbūt ka intelektuāli spēcīgi un sirsnīgi cilvēki. Tieši sirsnīgumam jābūt kā kritērijam, veidojot trešo līmeni. Vispār, vērojot pēdējā laikā cilvēku aktivitātes, man radušies jautājumi. Piemēram, ir rodami cilvēki, kuri ļoti labi ir informēti par ezotēriskām lietām, bez tam izskatās, ka šī informētība nav no tā, ka viņi daudz lasījuši, studējuši - viņi vienkārši zina. It kā šādām zināšanām būtu jābūt tikai Dieva svētītiem, taču viņi tādi nav. Kas ir šie cilvēki? Es viņus sauktu par robotiem - mašīna ar zināšanām, bet bez dvēseles siltuma. Kas viņi un kādam mērķim viņi ir palaisti? Tas varētu palikt tikai tāds pieņēmums, ja pats nesadurtos ar tādiem. Pirms neilga laika, kad nācās tādus sastapt es nevarēju saprast, kāpēc man viņi nepatīk, kāpēc no viņiem nāk saltums. Es to izskaidroju ar cilvēku dažādību un visādi mēģinādams slāpēt savu nepatiku, centos viņus pieņemt tādus, kādi viņi ir, jo viņu lielās zināšanas, it kā liecināja par saiti ar garīgo plānu. Tagad manī briest pārliecība, ka, kamēr nenoskaidrosies šo cilvēciņu misija, jauturas no tiem pa gabalu. Galvenā šo cilvēku negatīvā pazīme, kā jau

teicu, ir sirsnības trūkums. Šķietami nesvarīgs moments - bet kā Tu domā?

Man šos novērojumus gribējās Tev pastāstīt, jo mums kopīgi jāmeklē iespējas, metodes, testi *savējo* tuvākās apkārtnes sakārtošanai.

Trešais jautājums, kuru gribētos pārrunāt, kā beidzot uzsākt darbu pie reālas ezotēriskās skolas izveides, kurā mēs sagatavotu savus nākamos "lomas" - tas arī ir mūsu līmeņa uzdevums. Tas saistāms ar metodes izstrādāšanu šo cilvēciņu sameklēšanā jau agrā bērnībā. Šķietami nereāls uzdevums, jo nav mums pieredzes, bet kas liedz paskatīties uz tiem pasaulē, kuriem šī pieredze jau ir?

Sazvanies ar Igo, Sirsnīgs sveiciens, Ojārs
Trešdiena, 1999.03.03.

Sveiks, Krišs!

Šodien saņēmu Tavu vēstuli un tūlīt pat rakstu. Tā mani iepriecināja. Jāsaka, ka arī man kādreiz gribējās padarīt labāku visu pasauli uzreiz, bet tāpat kā Tu pārliecinājos, ka, lai arī darbs nav bez zināma rezultāta, tomēr ir jāieliek tajā neadekvāta iegūtajam enerģija.

Sapratis to, es arvien vairāk sašaurināju darbības fizisko un cilvēktelpu. Vēl vairāk - es šobrīd darbojoties nelieku akcentu uz cilvēku, bet ar cilvēku t.i. meklēju dombiedrus, precīzāk ceļabiedrus, lai kopā realizētu kopīgo pārliecību. Es domāju, ka tā mēs jau šīs dzīves laikā varētu kaut ko no mūsu iecerēm reāli iemiesot un izbaudīt. Arī ceļabiedru meklēšana ir visai grūts darbs. Jāsaka, ka pagājušā gada rīkotajiem apziņas paplašināšanas kursiem, tas bija galvenais mērķis ar papilduzdevumu sākt apgūt jaunu metodiku, jaunu pieredzi šiem meklējumiem. Tagad sīki par to nestāstīšu, jo jūtu, ka Tu varētu būt viens no tiem, kurš piedalās nākošajos meklējumos un tad arī sīkāk uzzināsi un varēsi dalīties, kā viens jau atrastajiem. Rezultāts pat pārsteidza. Nebija svarīgi cik daudz piesakās un cik daudzi iziet cauri visām norisēm, bet tas, cik kvalitatīvs bija sastāvs. Vairāki cilvēki, bez tiem, kurus Tu redzēji, palika aiz kadra, bet galvenais: viņi bija sevi atklājuši. Nu tā. Kāpēc grūti?! Katrs, kurš piekrīt kādai tēzei vai pat visam, kas tiek piedāvāts, nebūt vēl nav ceļabiedrs, varbūt ir tikai dombiedrs. Ceļabiedrs var būt tikai tas, kas caurlaidis visu caur savu sirdi un lietām viņš piekrīt ne tāpēc, ka tās ir loģiskas vai smukas, bet

tāpēc, kā tās priekš viņa vienkārši savādākas būt nevar, tās tapušas par pašsaprotamām (aksiomām). Tas nozīmē, ka cilvēks ir kaut kādā veidā ieguvis lielu iekšēju sakārtotību, skaidrību, es pat teiktu: tīrību, jeb citiem vārdiem visu to kopā varētu nosaukt par apgarotību. Neatceros vai Tev stāstīju, bet reiz es rēķināju un toreiz man sanāca ka Latvijā šādu cilvēku varētu būt starp 200 un 400 (ap tautskolu no tiem pulcējas jeb ir atsaukušies, mazliet mazāk par vienu desmito daļu, konkrēti Drustos vien ir vismaz pieci - tas ir daudz, ja ņemam vērā šo cilvēku izkliedi pa visu valsti, jo tad, apmēram, tikai katrā desmitajā pagasta būtu kāds cilvēks). Iespējams, ka šis skaitlis valstī šobrīd ir lielāks, jo esmu atklājis vairākus tādus apgarotus, kuri pirms tam neuzrādīja atbilstošas pazīmes (starp citu, vērojama nokrāsošanās arī tumšos toņos). Izskatās, ka iestājies visai straujš diferencēšanās laiks un es pat šausminos, kad atklāju cilvēkus ar tumšām aurām, kas ietērpušies *baltās drānās*. Tas maldināšanai, un viņu mērķus, uzdevumus mēs varam tikai minēt. Brīžam man liekas, ka viņi paši nemaz neapjēdz, kam kalpo. Man negribās patreiz nosaukt nevienu konkrētu cilvēku, jo arī es esmu tikai cilvēks un varu kļūdīties. Starp citu, patreiz man ir zināms tikai viens mēģinājums no šo ļautiņu puses ienākt mūsu pulkā. Viņi atgrūžas no mums tāpat kā mēs no viņiem, viņu darba fronte: nenobriedušie.

Varbūt par to pietiks. Pacēlu šo jautājumu, jo tikko atrakstīja Solvita, kura, kā raksta nespēj starp mūziķiem atrast nevienu mūsējo un arī Tu faktiski kaut ko līdzīgu netieši konstatē savā vēstulē.

Ko darīt? Manuprāt, pats, pats svarīgākais ir strādāt ar sevi. Lai pareizi rīkotos, lai tiešām izveidotu ko nākotnei, pašiem jau jābūt šiem nākotnes cilvēkiem t.i. apveltītiem ar nākotnes cilvēku īpašībām un spējai tās realizēt. Es šobrīd neko labāku neredzu, kā pašattīstību. Ar savu tēvu vari parunāt un viņš Tev pastāstīs cik liela loma mikro pasaules pētījumos ir mēraparātam - bieži grūti atšķirt no kā efekts: mikrodaļiņas vai mēraparāta - fiziķi šo neskaidrību nodefinē par mērījumu kļūdu, kura var būt lielāka par simts procentiem. Tad, kad Tu ieej ap cilvēku esošos biolaukos, aurā, jau tad rodas problēmas tiešā to mērīšanā, bet ieejot vēl smalkākos plānos mēraparāts var būt tikai pats cilvēks. Ja gribi ko smalku mērīt, jātop smalkam jeb pareizāk sakot, jāizvēc visa draža, kas traucē.

Kāpēc nevar citādi? Var, bet neefektīvi, lēni, neiedarbīgi utt. Bez tam ieejot smalkajos laukos Tu tieši vari sadarboties ar ceļabied-

riem, garīgām būtnēm un citiem fantastiskiem spēkiem. Es visu to rakstu, it kā jau baudītu šīs privilēģijas. Man, tāpat kā vairumam, priekšā vēl ir ļoti tāls ceļš, bet esmu ar vienu kāju jau uz ceļa, ar vienu acs kaktiņu jau redzu un sirdi jūtu tik daudz, lai jau pārliecināti par visu to varētu runāt.

Protams, ka var darboties un vajag arī fiziskajā plānā, vajag fiziski čupoties un kopīgu darbu darīt - tā mēs vispirms stimulējam katra izaugsmi un, otrkārt, mūs priecēs, stimulēs padarītais.

Pagājušo gadu notika lēcieneidīgs to tautskoliešu pieaugums, kuri pārcēlās uz dzīvi šeit. It kā nav daudz. Taču, ja uz laika ass saliktu, tad bez tiem jaukajiem cilvēkiem, kuri jau te ir, pirms gadiem 10 ienāca viens (tas esmu es), pirms gadiem 7 vēl divi, tad pagājušā gadā uzreiz četri. Patreiz man labi zināms vēl viens nopietns nācējs. Galvenā problēma atnākušam nodrošināt maizes darbu. Lūk viena problēma par ko būtu jādomā. Mēs jau daudz šajā lietām esam sprieduši un kaut ko arī darījuši. Vispirms jau mēģinām viņus piesaistīt izglītībai gan valsts skolā, gan tautskolā -- palielinām audzēkņu skaitu, veidosim internātu, intensificēsim darbu ar pieaugušajiem; otra lieta: mums ir aizsākta amatnieku darbnīcu veidošana; trešā - esam sākuši darbu pie tā, lai varētu uzņemt vienlaicīgi izglītoties un atpūsties gribētājus (ar dažiem cilvēkiem, dažām grupām jau ir pieredze; ir pamazām jau savākts šāds tāds inventārs utt); ceturtā - ideja par ekoloģiski tīru lauksaimniecību, piektā - izdevniecības veidošana un vēl varētu būt tāda situācija, ka darba devējs atrodas ārpus Drustu teritorijas, piemēram, Rīgā, bet pats darbojas Drustos - tālmācībās organizēšana (kas ar Tavu tēvu ir pārrunāta), piedalīšanās dažādos projektos utt.

Par dzīvošanu. To var relatīvi vieglāk atrisināt. Sākotnēji irējot vai pat iepērkot (kas būtu vislabāk - tā jau ir teritorija!) saimniecības. Tas ir patreiz visai viegli.

Vairāk neko neteikšu, bet rosināšu Tevi pašam par visu padomāt un nākt ar konkrētiem priekšlikumiem. Orientējoši nākošā mēneša beigās taisīsim *revolucionārās padomes* (uztver šo apzīmējumu daļēji kā joku) sapulci. Mēģināšu sapulcināt tikai savējos. Pagaidām nevienam neko nesaki. Labāk ja uz to sanāk tikai daži darba darītāji nekā daudzi lieli runātāji. Es vēl Tev aizrakstīšu vai piezvanīšu.

Sirsnīgs sveiciens, Ojārs, 1999.gada 29.janvārī 19:19

“Buliņos”

Sveiks, Pēter!

Gaidu no Tevis rakstiskus priekšlikumus apkopošanai, lai mūsu saiets būtu konstruktīvs.

Lieku Tev priekšā dažas pārdomas *savējo* saieta gaidās.

Kādi varētu būt mūsu uzdevumi:

1. Nepārtraukti strādāt (tas notiek arī kalpojot) pie savas garīgi-intelektuālas pilnveidošanas pie reizes stiprinot un attīstot saiti ar Garīgo plānu;
2. Ļaut realizēties cilvēku brīvai izvēlei (īpaši nesatraukties, ja tā nesakrīt ar tavu - tik zini: vēl daudz darba), iepazīstinot tos ar alternatīvu, kuru Dievs tev iečukstējis;
3. Vērot notiekošo ar gara acīm, stimulēt gaismu, veicināt tās izplatīšanos (caur lietām, kurām pieskaries, caur jebkuriem darbiem, kurus Tu laid pasaulē);
4. Piedalīties klātienē un neklātienē dažādos saietos un ar savu klātbūtni, aktīvu meditāciju uzturēt gaismu;
5. Veidot ap sevi gaismas izplatīšanās kanālus - sev pakārtotu (ne katram tas ir jāzina, ka tas ir tā), organizētu struktūru;
6. Mūsu kopīgais uzdevums: veikt priekšdarbus reālas ezotēriskās skolas (kopienas) izveidei. Sākotnēji tās varētu būt tās struktūras, kuras nepieciešamas kopdarbam, piemēram, izdevniecības veidošana;
7. Brīdināt savējos un tuvējo apkārtni par briesmām, tādejādi amortizējot uzbrukumus, neitralizējot destruktīvisma perēkļus harmoniskajā;
8. Iepazīt tos, kuri apzināti vai neapzināti traucē ("jauc gaisu")!
- 8.1. Būt īpaši vērīgiem "robotcilvēku" (nezinu labāku apzīmējumu; visai bieži sastopami; tie fantastiski daudz zina - attīstīts intelekts, bet paši ir bez mazākām gaismas avota pazīmēm) aktivitātes vērojot, tos ir visai grūti atšķirt no parastiem patiesības "meklētājiem" un nav zināma viņu izcelsme un mērķi;
- 8.2. Ko darīt ar "melnajiem caurumiem" - tie ir spēcīgi gaismas absorbētāji? Viņu nav daudz, bet darbošanās efekts liels. To darbību var raksturot sekojoši:
 - a) aizstāv vecus paradumus, labas, bet savu laiku nokalpojušas lietas - tā "uzpērko" dogmatiskus, tradīciju aizstāvjus;
 - b) tiem ir laba, šķietami nevainojama loģika;
 - c) zina to, kas nav atrodams grāmatās, bet Tevī vai kādā citā;

- d) pieņēmušas dievišķo lietu ārējās izpausmēs viņiem vēl pieejamās formās, spēj iefiltrēties relatīvi gaišā vidē, kur uzrāda relatīvi lielu aktivitāti (nespēj noslēpt savu nepacietību, kas viņus arī nodod);
- e) nespēj ilgstoši uzturēties “mūsējo” vidū;
- f) lai gan šķietami aizstāv garīgas lietas, taču parasti aizstāvība ierobežojas tikai ar to ārējām izpausmēm (tas ir saprotami, jo smalkais plāns viņu raupjajām svārstībām ir liegts), piemēram, “zaļo kustības” ideju aizstāvji, svētvietu aizstāvji, aktivitātes kultūrā (ne jau sludinot atklātu naidu, vardarbību, seksu, bet novirzot cilvēku prātus un aktivitātes uz maz efektīvām, bieži pat nederīgām lietām. Ar smaidu pasniedz lietas, kas katram neredzamos garīgos laukos, veido gaismas uzsūcošas konstrukcijas, piemēram simbolus, zīmes, kā arī ar visu ko viņi paši tur rokās, caur sevi laiduši pasaulē: raksti, bildes, jebkuri mākslas darbi un tamlīdzīgi);
- g) spicākie no viņiem pēc skaistas runāšanas, pēkšņi piespēlē būtiskus grozījumus (un tā tas arī ir, tikai viņu ieteikumam “sēra smaka” - spēcīgs melnā cauruma efekts) gaismas starotājos, piemēram, oponē Svētiem - tas viņus nodod. Lielisks piemērs ir ar šķietami labu pamatojumu apgādātais piedāvājums mainīt Brīvības pieminekļa trīs zvaigžņu izvietojumu - šermuļi caur kauliem skrien! - Kārlis Zāle tāpat, kā Rainis ir mūsu Svētais;
- h) cenšas par varītēm iekļūt “runas vīros” potenciāli gaišos sabiedrīkos veidojumos;
- k) rada savas “gaišās” organizācijas, izdevumus un citus uz gaismu tiecošos cilvēku piesaistītājus.

Kā identificēt bez jau minētām pazīmēm?

1. Tici sirdij (- intuīcijai pat tad, kad negribās - vismaz esi kādu laiku rezervēts attieksmēs, sarunās)!
2. Skaties, vērtē darbus nevis skatoties uz augšu, bet vērojot no augšas (tieši Tu to vari);
3. Meklē loģiku (nekas nav neloģisks), salīdzini ar to, kā būtu Tu rīkojies;
4. Trenē savu gaismas sajūtu - tad skaidri sazīmēsi “melno caurumu” - tam ir nepatīkami uzsūcoša īpašība, kura rada, sākotnēji neskaidru, vēlmi nebūt blakus ne pašam “caurumam”, ne viņam darbam - viņa darbi, līdzīgi “gaismas starotāju” darbiem nes sevī līdzīgu autora īpašī-

bas (to nevar teikt par “robotu cilvēkiem”, vai parastiem cilvēkiem, kuri nav vēl paspējuši sakārtoties, lai starotu).

Priekšlikums:

Tā kā mēs paši esam tikai *ceļā* un varam kļūdīties identifikācijā, bet identificēt ir nepieciešams, jo jālemj kā rīkoties, tad pat *savējiem* atklāt konkrētu personu tikai tad, ja anonīmi balsojot (vairāk kā trīs norādījuši vienu un to pašu personu). Balsot drīkst tikai tad, ja pašam ir skaidrs un ne no viena nav noklausīts).

Tas pārdomām!

Sirsnīgs sveiciens, Ojārs, Pirmdien, 1999.03.08.

Sveiks, Krišs!

Šodien saņēmu Tavu vēstuli. Tā mani ne tikai iepriecināja, bet deva enerģijas porciju, kura šobrīd man bija ļoti vajadzīga.

Pagājušo nedēļu mēs, vietējie, vienojāties, ka sāksim intensīvu darbu Tautskolas tālākā attīstībā (kas arī būs nākošās *savējo* “republikas” kodols. Ideja ir pavisam vienkārša. Tā kā mēs esam skolīnā aizsoļojuši līdz pirmajam sākumskolas izlaidumam, tad ieejot pamatskolas pirmajā (5.) klasē sāksim specializāciju, kurai beigu beigās jānovēd pie mērķa: ezotēriskas skolas izveidošanas tautas garīgo līderu sagatavošanai visaugstākajā līmenī, kādu vien mēs spēsim dot. Viss tas nav iedomājams bez īpaši sakārtotas vides (atbilstošu mūsu filozofijai, pārliecībai) radīšanas.

Vispirms jau mums (*savējiem*) tik tiešām jāvienojas uz kāda pamata mēs savu ēku celsim: vai meklēsim tās pamatu kaut kur pasaulē, vai izmantosim to, kas mums ir rodams mūsu tautas tradicionālā kultūrā, mūsu tautas pasaules redzējumā, pieredzē. Man līdz iepriekšējai tikšanās reizei bija licies, ka par to esam jau vienojušies vismaz gadu atpakaļ un biju pārsteigts, ka mums vēl kaut kas vienam otram vēl jāpierāda. Taisnību sakot, esmu noguris no šīs “pierādīšanas” un nepavisam negribās tai tērēt ne laiku ne spēkus. Esmu pārliecināts, ka pamats meklējams mūsos pašos, mūsu tautas garamantās.

Tātad par Tautskolu. Iekšēji (skolā) veidot tai tādu saturu, radīt tajā tādus apstākļus, kādi nepieciešami tādu spēju izkopšanai audzēkņos, kas vajadzīgi tam, lai viņi paši gribētu un mācētu sevi nepārtraukti pilnveidot arī pēc mūsu skolas beigšanas, lai viņi stāvētu

uz cieta pamata un nesvārstoties ietu savu ceļu. Te varētu runāt par vairākiem mācību-audzinašanas darba blokiem:

1. Mākslas t.sk. arī mūzika un vārda māksla;
 2. Daba, kā Dieva mākslas darbs, tās ieiešana mūsos caur visiem dažādu plānu (augumu) "receptoriem";
 3. Vispārējā izglītība (vismaz valsts standarta līmenī);
 4. Praktiskām zināšanām, mācēšanām, piemēram, daiļamatniecība.
- Un tas viss, protams, ieliekams attiecīgā cilvēkvidē, attiecīgā garīgi un fiziski sagatavotā telpā.

Sākotnēji audzēkņu atlases kritēriji varētu nebūt garīga rakstura, bet noslieces uz mākslām. Ar laiku (bet varbūt paralēli), kad mums jau būs pieredze, sabiedrības atziņa (licence, akreditācija un citas lietas), mēs pakāpeniski varētu skolā iedibināt īpašu ezotērisku spārnu, kurā arī gatavotu nākamos maksimāli augsta līmeņa tautas garīgos vadītājus.

Lai to īstenotu mums ir reāls pamats. Pirmkārt, ir cilvēki, kas vismaz daļu jau varētu pavilk; otrkārt, top un pilnveidojas vide, tajā skaitā arī telpas; treškārt, juridiski nokārtoti divi statusi: sabiedriskas organizācijas un SIA; ceturtkārt, mums ir griba.

Par saimnieciskās vides veidošanu. Protams, ka vajadzīga saimnieciskā vide. Tā varētu veidoties (tas viss ir apspriežams) uz trim "vaļiem": lauksaimniecības, kā ekoloģiski tīras izejvielas un produkcijas ražotājas, tad uz amatniecību un daiļamatniecību (abas šīs lietas nepieciešamas kā vides veidošanai pašā "republikā", tā arī nepieciešamās nodarbes radošo spēju attīstīšanai jau skolas gados un uzturēšanai pēc tam. No šī bloka varētu īpaši izdalīt izdevniecību (ar savu tipogrāfiju), video un audio studiju. Trešais (varbūt pirmais) saimnieciskās darbības virziens varētu tikt saistīts ar viesu uzņemšanu, ar tādu viesu uzņemšanu, kuri vēlētos kaut ko iegūt no tā ko mācīsim, kuri vēlētos izmantot *mūsējo* "republikas" garīgi- intelektuālo potenciālu.

Jābūt kādam, kas varētu kaut ko parēķināt un uzvest kaut kādu iekšējo ekonomisko modeli. To var palasīt, kā tas ir izveidots Fidhornā - varbūt Tu to varētu paskatīties? Grāmata glabājas Pieaugušo izglītības centra bibliotēkā Merķeļa ielā. Man te arī ir daži apsvērumi, bet patreiz par to laikam pārāgri runāt. Manuprāt, šodien vispirms jāvienojas par principiem, un tad par to, kā mēs tos realizēsim.

Mēs te jau sākam sadalīt pienākumus. Būtu fantastiski, ja Tu pievienotos. Nav jāgaida 2.maijs vai kāds cits datums. Tiklīdz vari, atbrauc un kopā tad spriedīsim ko un kā. Vajadzētu jau šajā vasarā izdarīt liktenīgu pagrieziena - kāpēc gan nesam skaitli 99.

Solvita ir sarunājusi Saules dārzā tikšanās vietu, bet sīkāk par to nākamā vēstulē.

Sirsnīgs Tev sveiciens, Ojārs, 1999.04.08.

Labdien, (labvēlim Taipejas misijā)

Ķeršos, kā saka, uzreiz vērsim pie ragiem.

Šo vēstuli Tev rakstīt man spiež ļoti nopietna problēma. Tāpēc mazliet atgādināšu Tev to, ko jau esmu mūsu tikšanās reizē Tev izstāstījis.

Drīz pēc neatkarības iegūšanas nodibināju tautskolu - gribēju sevi veltīt tautizglītībai. Nu jau esam iegājuši piektajā darba gadā. Strādājam kā ar bērniem, tā ar pieaugušajiem. Bērni mums ir izauguši līdz piektajai klasei (mērot pēc pieņemtiem standartiem). Mācam viņus pēc speciālas programmas, ievērojot bērnu individuālās īpašības, spējas un dotības. Pieaugušajiem veidojam amatnieku darbnīcas. Ļoti laba mums ir izveidota aušanas darbnīca, patreiz top podniecības un kokapstrādes. Tajās var apgūt atbilstošas amatprasmes, kā arī sevi radoši izteikt. Pieaugušajiem regulāri organizējam nodarbības tautizglītībā t.i., dažādu interešu apmierināšanai par pasauli, vēsturi, filozofiju, mākslā, politikā, kā arī rīkojam kursus valodās, datorzinībās un tamlīdzīgi. Tautskolas nodarbības apmeklē ne tikai mūsu pagasta ļaudis – brauc no Jaunpiebalgas, Taurenas, Vecpiebalgas, Dzērbenes u.c. pagastiem.

Visus šos gadus irējām telpas vienā privātmājā (ap 250 m²), bet ar šo rudeni mums uzsmaidīja laime- pagasts ar mums noslēdza līgumu uz 25 gadiem par daudz piemērotāku telpu nomu. Tās ir krietni plašākas un dod mums jaunas iespējas ļaužu piesaistei, izglītošanai. Taču šis iespēju lēciens nes sev līdzī arī lēcienu materiālajās rūpēs.

Ēka, kurā strādājam patreiz, celta padomju varas gados kā bērnodārzs ar platību apmēram 1000 m². Ēka būvēta ne tikai nedomājot par enerģijas izlietojumu, bet arī pavirši un nu mēs nespējam sakurināt telpas - ir ļoti liela siltuma noplūde ir caur logiem, durvīm,

griestiem – tie ir jāpārstiklo, jānoblīvē, bet uz griestiem jānober akmens vate, jāpārbūvē siltummezgls. Šie darbi ļautu vairākkārtīgi samazināt attiecīgos ekspluatācijas izdevumus.

Ļoti taupīgi rīkojoties un pašiem strādājot, apkures katlu no maiņai un ēkas logu, durvju un griestu siltināšanai nepieciešams 8000Ls.

Kāpēc rakstu Tev?! Mana līdzšinējā pieredze ir tāda, ka palīdzību var saņemt tikai caur personīgiem kontaktiem, izņēmums ir reklamēties. Arī fondi atbalsta seminārus, komandējumus, mācības un tamlīdzīgas lietas un tikai izņēmuma gadījumā, piemēram ēkas siltumproblēmu risināšanai. Vārdu sakot, Tavā personā es ceru ieraudzīt šādu ieteicēju. Protams, ka vajadzības gadījumā varu iesniegt arī oficiālus ieteicējus.

Vai Tu neredzi kādu iespēju palīdzēt mūsu tautskolai? Ja pats nevari, tad varbūt caur kādu citu. Lūdzu palīdz! Mēs palīdzību pieņemtu jebkurā formā: naudā vai materiālos.

Paldies, ka uzklausīji, Ojārs, 1999.04.10.

Sveiks, Pēter!

Kur esi palicis! Kāpēc esi palicis tik paštaisns?! Kaut kas ir noticis - esi uzmanīgs! Kāds ir pamats Tavai neuzticībai. Mēs kopā varam iet tikai tad, kad vien otram uzticamies. Viss, Pēter, nav pasmeļams no grāmatām, vēl jo vairāk tāpēc, ka iestājies pa visam cits laiks (pats Tu to nepārtraukti visiem sludini) un mums ir dotas iespējas lietas saprast daudz citādāk, ja tikai mēs paši esam tam gatavi. Visi jaunāko laiku skolotāji aicinājuši un arī tagad aicina nekavēties pie vakardienas. Vakardiena ir tiem, kuri vakar dzīvoja (arī mūsu vecajai pieredzei) .

Par nacionālām lietām. Uz ko balstās mana nostāja, kura nebūt nav obligāta visiem. Uz pārliecību, ka Nācijai nav pasaules lāsts - tās ir bijušas un ilgi vēl būs kā nepieciešamība, jo tikai dažādībā rodama evolūcijas atslēga (Reiz izklāstīju savu pārliecību kādam latviešu biznesmenim, kuram nacionālās intereses bija nesaprotamas, viņš noklausījies, izstāstīja interesantu atgadījumu: Tikušas veiksmīgi selekcionētas labi, ātri nobarojamas un citādi līdzīgām īpašībām apveltītas vistas. Tās ātri vairojušās un drīz vien bijušas jau simtos tūkstošu. Pēkšņi kādai piemetusies nezināma kaite un dažās dienās vis-

as nosprāgušas) - ne cilvēks tās radījis savam priekam. Tāpat arī valodas, tradīcijas - tā ir skola, kurā Dievs mūs ir ielicis, lai darītu to, kas mums tur jādara, un jādara nevis izvairoties, noliedzot, bet mīlējot. Un nepavisam neizskatās, ka cilvēce šobrīd, pastāvot tautām, savas potences jau būtu izsmēlusi - cilvēki pat vēl nav iemācījušies tās izmantot - tie kašķējas, ķildojas, karo. Tā ir mūsu nevarība, kas liek jau šodien (es runāju par šodienu) aicināt iet vieglāko ceļu - tās noliegt! Katrs fiziķis Tev pateiks, ka ārkārtīgs enerģijas pieaugums sistēmā rodas tieši dažādības apvienojumā, kurā katrs apvienotais nezaudē savu individualitāti - tāda ir Dieva pasaule! Cilvēci ir iespējams vienot un mīlestība ir tā, kas kā vienojošais spēks neiedomājami palielinās mūsu "enerģētiskos resursus". Apvienošanās nenozīmē, ka jāzaudē sevišķais vai vīrišķais un jātop par pederastiem, lezbietēm vai jāzaudē vienas vai citas tautas īpatnības, bet, ka caur to notiek bagātināšanās - ja mēs būtu visi vienādi, mums vienkārši nebūtu ko otram dot. Mīlestība... Vai Tu stāvi tai pāri?

Taisnību sakot, biju ļoti pārsteigts par Tavu uzstāšanos, jo par to, ka savu "republiku" veidosim uz tautas tradīcijas pamatiem, mēs vienojāmies jau pagājušā gada vasarā. Pārdomājis visus Tavus argumentus es šobrīd joprojām neko labāku neredzu, jo zinu tikai to "valodu", kurā Dievs man līcis iedzimt. Es cienu un bijāju šo vidi. Esmu pārliecināts, ka tas, kur esmu, ir vislabākais, ko esmu varējis vēlēties. Par to esmu pateicīgs visiem mana likteņa veidotājiem - man nekad nav gribējies uz Viņiem rūkt, nekad neesmu žēlojies, bet allaž izteicis vēlmi kalpot un pēc iespējas labāk.

Ja tomēr redzi mūsos sava ceļa biedrus, mēs Tevi gaidām. Kā apliecinājumu tam es nosūtu Tev plānu, kā nokļūt Saules dārzā. Var braukt ar 9.autobusu līdz galam. Autobusa pietura ir pie dzelzceļa stacijas. Var braukt arī ar 11. tramvaju līdz Visbijas prospektam (pieturas nosaukums) un doties pa Pēterupes ielu uz Saules dārzu. Adrese: Ezermalas 14/26. Iespējams, ka par uzturēšanos tur mums būs pa latam jāsamet. Pasākuma sākums 2. maijā plkst. 11:00.

Nosūtu Tev (skati otro pusi) uzmetumu skolas mērķim, uzdevumiem un dažas idejas uz kurām skola būtu jābalsta, lai tā pastāvētu mūžīgi.

Sirsniņš sveiciens, Ojārs, Piekdiena, 1999.04.16.

p. Neaizmirsti noteikumu: nevienam neko neteikt un nevienu uz saietu līdzī neaicināt.

Sveika, Dzintra! (Beitāne)

Tavu vēstuli saņēmu un esmu pateicīgs par atklātu sarunu. Vēl jo vairāk tāpēc, ka zinu savu pieredzi, ka ne viss ir otram atklājams – jājūt vai tevi sapratīs, vai būs dzirdīgas ausis. Man Tevis rakstītais ir svarīgs un laiku pa laikam rodas nepieciešamība Tevis rakstītās vēstules pārlasīt.

Laikam jau nav tālu tas laiks, kad ne tikai mācēsīm koncentrēt savus spēkus, bet arī laiks, kad to darīt būs ļoti nepieciešams. Es jau tagad alkstu pēc spēku vienotības. Jau vairākus gadus esmu dažādiem veidiem mēģinājis vienot cilvēkus. Uz īsāku vai garāku laiku man tas ir izdevies, bet ne nopietnai kopdarbībai. Esmu domājis par to, - kāpēc? Var spriest dažādi. Domāju, ka tam ir vairāki iemesli. Pirmais – mēs neesam tam nobrieduši, mūsos vēl joprojām stiprs ego un katrs grib ar tikai savu apliecināt sevi. Arī man pašam ir šī kaite un nevaru novilkt stingru līniju, starp to, kas tiek darīts mana savtīgā es vārdā un kas vispārības jeb Dieva vārdā. Otrs iemesls varētu būt tas, ka nav izveidojies “gravitācijas centra” kodols ap kuru, jebkurā tad arī var notikt spēku koncentrācija. Par “gravitācijas centru” var kalpot kā atsevišķs, garīgi nobriedis cilvēks, tā arī cilvēku kopā vai pat īpaši (Dieva) sakārtota, harmonizēta vide. Trešais iemesls varētu būt tas, ka, lai gan visi gatavi jau stāvam izejas pozīcijās, tam nav īstais brīdis. Tu varbūt iebildīsi, teikdama, ka tā nav, ka nemākam vienoties. Jā, atsevišķos gadījumos un, manuprāt, otras šķiras lietās.

Galvenais kāpēc Tev rakstu, ir tas, ka gribu aicināt padomāt par iespējamo darbu mūsu tautskolā. Kaut ko jau Tu par tautskolu zini, zini par nodomiem. Runājot nākotnes valodā tai jābūt *Mīlestības* skolai, jau tagad veidojot fiziski-garīgu telpu ar *Gaismas sabiedrības* iedīgļa pazīmēm. Tikai tam es redzu jēgu. Līdz šim es neesmu to visu tā nosaucis (lai gan runājot, tieši to esmu domājis), jo man licies, ka cilvēki nodomās, ka pārāk augstās domās esmu par savu varēšanu. Te neiet runa par manas personas varēšanu, te iet runa par cilvēku, viņu garīgo skolotāju un Dieva kopdarbu. Tas nebūt nav darbs vienam konkrētam cilvēkam, darbs diviem, desmit gadiem, darbs vienā iemiesojumā – tas ir darbs gadsimtu garumā, bet mēs to sāksim (faktiski tas jau ir sācies neapbrēķināmi sen atpakaļ). Sāksim ar ielešanu jaunā apziņas fāzē (faktiski tas jau notiek). *Jauna fāze* nozī-

mē kvalitatīvu apziņas lēcienu - apziņas izraušanos no Zemes mērogiem, no fiziskā plāna izjūtām līdz zvaigžņu, Visuma, visa Dieva radītā aptveršanai. Tikai tā, manuprāt, ir iedomājama Mīlestības atklāšana un caur to sākums patiesai Radīšanai. Nu jau atkal aizraujos – droši vien, šīs runas ir liekas, jo gan jau Tu pati esi līdzīgās domās.

Priecīgus Ziemassvētkus! Ojārs, 1999.12.17., Tautskolā

P. Visai piemēroti datumi, kad Tu varētu atbraukt paciemoties ir 27.,28.decembris. Daži cilvēki jau 27.decembra vakarā pulcēsies Tautskolā, paliekot tajā arī 28.decembrī t.i. otrdien, kad vakaros iet autobuss uz Cēsīm, lai pēc tam nokļūtu līdz Rīgai. Tieši uz Rīgu autobuss iet katru dienu agri no rītiem 5:10 un no Rīgas uz šejieni katru vakaru 15:45. O.R.

Sveiks, Igo!

Prieks par Tavu vēstuli! Laikam esam vienā frekvencē, jo arī mani urdīja doma par vēstuli Tev.

Netieku ne uz kādiem kopsaietiem, jo vienlīdz ar visiem citiem pienākumiem veicu arī kurinātāja pienākumus. Kad ir siltāks, tad izlaižu krāsnis un šauju uz Rīgu vai citurieni, kur, kas palicis neizdarīts. Varbūt tas ir par iemeslu tam, ka netiekamies.

Laiks aizskrējis. Kaut ko par Tavām aktivitātēm Skrundas sakarā esmu apjautis no publikācijām presē un tamlīdzīgi. Viss ir Dieva rokās un mums ir tikai jāuzmin, kurā virzienā jāiet, kas būtu jādara, lai Viņa ziņa īstenotos. Manuprāt, kā to teiktu Tupesis Jānis: " Latvijā viss kārtībā!". Tik tiešām, lai ko mēs negribētu citādāk vai ātrāk, tā visa ir tikai mūsu pašu nepacietības pilnā cilvēku vēlme. Manis teiktais nav domāts ka kaut kādas nolemības absolutizēšana, bet gan tas, ka galvenos virzienos, galvenās norisēs viss tik tiešām ir determinēts. Pēdējo gadu laikā notikumu gaitas priekšizspēles atskārsmi es sajūtu arvien biežāk – tā ir noteikta un nepārprotama, man pat brīžam nepamet sajūta, ka pat sīkākās detaļās garīgajos plānos viss jau ir noticies, pat šī manis Tev rakstītā vēstule ar visām kļūdām, kuras tur atradīsi. Tas nu tā.

Arī es varu tikai pateikties augstākiem spēkiem par savu likteni šajā gadā un neraugoties uz šķietamo problēmu gūzmu, viss ir vislabākā kārtībā. Par konkrētiem darbiem negribās tagad runāt, bet gan jau kādreiz atbrauksi un tad arī gan redzēsi, gan arī dzirdēsi. Viena tāda reize varētu būt jau 27. decembrī. Šīs dienas vakarā sāks

pulcēties savējie, lai ievibrētu jaunajā laika lokā. Paliksim kopā vēl arī 28.decembrī, lai tīri praktiski ko darītu kopīgās lieta labā.

Mazliet par pārdomām, kuras rosināja jautājumi, kuriem piešķāries iepriekšējā vēstulē. Mēs esam ceļā, ceļā ar to pieredzes, zināšanu un prasmes bagāžu kāda mums katram ir. Tā faktiski veido mūsu mentālo čaulu, caur kuru izejam plašākos ūdeņos. Tas nozīmē arī to, ka arī pretējā virzienā nākošais iziet caur to pašu vidi un tāpēc konkrētas lietas uzreiz nedrīkstam vispārināt. Tās jāskatās lielāko, svarīgāko notikumu konteksta ne tikai personīgos pārdzīvojumos, bet mūs visus aptverošu norišu gaismā. Katrā ziņā, vismaz es, šo apsvērumu vadīts neuzņemos patiesības atklājēja lomu priekš citiem. Vienīgais ko varu darīt, ir pastāstīt par savām izjūtām, par pārlicēbām, kuras pēkšņi radušās un priecāties, ka vēl kāds ir kaut ko tamlīdzīgu konstatējis. Tālāk es varu pacietīgi strādājot gaidīt nojausmu, redzējumu īstenošanos. Un vēlreiz man gribās ko Skrundas sakarā teikt. Skatīsimies, kur notiek dabīga "gravitācijas centra" veidošanās. Mums ir zināmas pazīmes, pēc kurām par to varēsīm spriest un priecāsimies par to, lai kur tas nebūtu, palīdzēsīm. Es šobrīd nevaru skaidri pateikt, kur tas būs, jāausās, jāvēro. Manuprāt, šobrīd svarīgākais ir palikt katram savā vietā, darīt iesāktos darbus, nepārtraukti veicinot paša pilnīgošanos, sakārtošanos, attīrīšanos jeb Dieva pilnīgāku atklāšanos sevī. Un tad jau tālāk viss sakārtosies it kā pats no sevis.

Priecīgus Ziemassvētkus! Ojārs, 1999.12.18., Tautskola

Maritai

Vispirms atgādināšu tādas pavisam vispārīgas lietas.

Katram no mums jāamāk sevi enerģētiski uzturēt un līdzsvarot. Enerģētiski uzturēt nozīmē nodrošināt savu ķermeni ar nepieciešamo enerģiju. Pirmais ir ēdiens. Izsver pati ko tavš ķermenis grib, ko nē. Iesaku pievērsties veģetārai virtuvei. Otrais ir Zemes un Kosmiskās enerģijas – tās nodrošina tavu smalko augumu līdzsvaru un rezultātā normālu fizisko. Lielākā daļa cilvēku, trūkstot enerģijām, izjūt diskomfortu un neapzināti cenšas kaut kur enerģiju iegūt. Viņu diskomforts izpaužas neapmierinātībā ar dzīvi, „visi vainīgi”, daudz kaitinoša. Tie, kuri uztver šo cilvēku dusmas, neapmierinātību utt., atdot (neapzināti) savus krājumus. Izsīkst arī pretējā puse un arī tai parādās kaut kāda neapmierinātība, bažas, bailes, pretenzijas utt., un arī

sāk meklēt enerģijas avotus. Ideāli būtu, ja cilvēki paši mācētu savus krājumus atjaunot. Kā jau teicu viens no veidiem regulāra svētvietu apmeklēšana. Cits veids palūgt to no apkārtējās vides: no jūras, kokiem, avotiem, Saules utt. Vēl cits veids: veikt īpašas meditācijas, vingrinājumus, kas arī ir orientētas uz enerģijas avotiem.

Vēlreiz aprakstīšu tos variantus, kurus veicu es, bet kā jau teicu, katram ar laiku, mēģinot un domājot, uztverot, pētot jānonāk pie paša saviem. Tie, protams, daudz neatšķirsies no kaut kur jau aprakstītajiem, bet, tomēr, būs izgājuši caur Tevi.

Ir trīs svarīgas lietas: gaisma no Mīlestības avota, skābeklis un magnētiskais lauks. Pirmo var iedomāties sevi stāvam gaismas starā, kas nāk no Avota Visumā un, koncentrējot uzmanību uz savu ķermeni, izjust ko šī stāvēšana gaismas stabā izraisa un baudīt to. Skābeklis –veic dziļas elpas un izelpas vingrinājumus. Nevajag pārspīlēt – elpošanu var savietot (un to arī vajag) ar fiziska rakstura vingrinājumiem. Svarīgi nedrošināt sevi ar skābekli. Trešā lieta – magnētiskais lauks. Es jau Tev izstāstīju par Zemes magnētiskā lauka lomu. Lai ko tu nedarītu, uzrunā visus, kuri ir saistīti ar darbībām, pateicies. Uzrunā Zemes māti un lūdz, lai viņa palīdz nolīdzsvarot augumus, pēc tam pateicies. Sava ķermeņa šūnām skaļi paziņo savu lēmumu likt tām vibrēt vissmalkākās Visuma svārstībās, starot mīlestību un gaismu, noslēgties nāvei. Pēc vingrinājumiem apliecinu, ka viss jau ir noticis – „manas šūnas vibrē vissmalkākās Visuma svārstības, staro mīlestību un gaismu, un ir slēgtas nāvei” vai lietot vārdu „mēs vibrējam..., mēs starojam....” – veseluma ideja. Nekad neaizmirst uzrunāt savus sargeņģeļus un augstāko „es” – uzstājīgi lūdz viņu palīdzību, pateicies.

Savai garīgai praksei izvēlēties kādu noteiktu vietu dzīvoklī vai ārā. Ar laiku tā ievibrēsies, iztīrīsies un būs tava svētvietas sarunai ar Dievu un sevis transformēšanai. Nevajag aizmirst, ka arī svētu cilvēku bildes (veseluma ideja) staro sakārtotu enerģiju, to pašu var teikt par grāmatām. Tāpēc nav slikti, ka tev uz galda ir kāds svētais vai lasi svētas grāmatas. Iesaku lasīt Kraja grāmatas, kuras sarakstījis Lī Kerols. Tās var dabūt Rēriha grāmatnīcā, Marijas ielā. Tās ir krievu valodā. Šobrīd pārdošanā ir vairākas. Pavisam iznākušas septiņas. Tur ir norādes tiem, kuri vēlas būt Gaismas cilvēki un piedalīties Jaunā laikmeta veidošanā. Kraja ir Gaismas būtne, kura dod cilvēkiem mācību transformācijai. Manuprāt, tās ir tās, kura šobrīd ir

jālasa katru dienu, jātur uz galda, jāpatur kaut vai rokās. Aizmirsu vēl vienu svarīgu lietu – tīru ūdeni. Ir pietiekami daudz jālieto tīrs ūdens un nav jābaidās un daudzās skraidīšanas pa tualetēm.

Vēl ir viena prakse un tā saistīta ar tā saucamo harisko staru. Es jau laikam minēju par staru, kas savieno mūs ar Zemes centru un Dievu. Tam jābūt nevainojami taisnam. Ja vēlies es aizsūtīšu Tev la-paspušu kopijas no vienas grāmatas, ko sarakstījusi kāda Gaismas būtne (pēc izcelsmes amerikāniete). Grāmata ir iztulkota krievu valo-dā. Tas ir labāk nekā man pārstāstīt. Man tie vingrinājumi patīk, jo jūtu, ka tie strādā. Varu tikai pateikt, ka austrumu cīņas meistari skal-da ķieģeļus ar delnu, jo iemācījušies koncentrēties uz vienu no haris-kā stara centriem.

2000.01.01.

Sveika, Rudīte (Raudupe)!

Vēlos Tev pastāstīt, kā mēs, tautskolieši sagaidījām Jauno gadu un mazliet sīkāk par tikšanos ar Juri Dobeli.

Dobelis atbrauca 28.12., bet daļa tautskoliešu salasījās jau 27.12. vakarā. Ap 8:30 devāmies (9 cilvēciņi) svētceļojumā uz Piltiņkalnu, kur parasti svinam Jāņus un, kur pirms 3 gadiem notika Tautskolas dibināšanas pasākums. Pabiju tur jau dienā: meditēju un sa-gatavoju uguns-kura vietu, malku vakaram. Vakārā kalnā pavadījām vairākas stundas. Iededzinājām svecītes arī pie avotiņa kalna pakājē. Šī tikšanās nav nejaušība - mēs tiekamies apmēram reizi mēnesi jau no pavasara. Galvenais mūsu uzdevums šajās reizēs ir kopīgi meklēt iespēju iesaistīties garīgos procesos uz Zemes, sekmējot labā uz-varu.

Dobelis. Es viņu pazinu vēl pirms neatkarības atgūšanas. Viņš iesaistījās mūsu folkloras kopas (Budēļi) programmā par Strēlniekiem Pirmajā pasaules karā, kā runas vīrs. Tā bija tam laikam ļoti drosmīga programma ar diapozitīviem, dziesmām un muzicēšanu. Gājām pa Rīgas skolām uz komjauniešu Rīta sapulcēm (tādas toreiz bija) un bez čekas klātbūtnes (viņi tik agru nevarēja piecelties –ha!) stāstījām par strēlnieku pulku rašanos, par ideju nodibināt savu republiku. Stāstījumu papildinājām ar strēlnieku dziesmām un fotouzņēmumu demonstrēšanas no Pirmā pasaules kara ainām. Tās pārfotografējām no grāmatām Dobeļa mājas bibliotēkā. Čeka uzoda mūsu

darbošanos un iebruka Dobeļa dzīvoklī un iztīrīja to no tur esošām grāmatām. Pirmajā mirklī Dobelis slikti padomāja par mani, bet pēc tikšanās ar viņu, man par prieku, viņš savas domas mainīja, pretēji dažam labam, daži vēl šodien laikam domā sliktu, jo nav atvainojušies, viņi nevarēja saprast, kā varēja tik atklāti runāt par Latvijas neatkarību bez Čekas ziņas.

Es ceru, ka mums ar Dobeli arī turpmāk veidosies laba sadarbība. Viņš apsolīja jau četras lietas. Pirmā – materiālu palīdzību no Saeimas Saimniecības komisijas; Otrā – paņemt Pieaugušo izglītības apvienības sagatavoto likumprojektu par pieaugušo izglītību. Arī man bija tas gods piedalīties tā sākotnējā varianta izstrādē. Trešā – viņš jau nākamā dienā solīja izsaukt izglītības ministru uz pārrunām par tautskolām; ceturrtā – gada vidū būs valsts gada budžeta pārskatīšana – varbūt būs iespēja palīdzēt arī finansiāli.

Dobeļa ierašanās noskanēja pa pagastu un pa rajonu – bija ieradies pagasta vecis, rajona padomes izpilddirektors ar rajona padomes sekretāri un rajona korespondentiem – rezultāta tapa arī raksts avīzē.

Par palīdzības naudu no Tevis. To atļāvos tērēt sekojoši. Vispirms pa 15 Ls iedevu savām divām pamatskolotājām, ka apliecinājumu viņu pašizliedzīgā darba novērtējumam – tā bija pa šiem gadiem pirmā reize, kad kaut ko tādu varēju izdarīt. Tas bija ļoti nepieciešams! Biju nolēmis par katru dabūto naudiņu iegādāties kādu noderīgu un varbūt pat nopelnīt iespēju dodošu mantu. Patreiz ir divas vajadzības: skeneris un krāsu (sarkanās un zilās) toneri kopētājam. Bet, kad dabūju naudu uz rokas sāku rēķināt izdevumus par kurināmo, elektrību, ūri un tamlīdzīgi, sapratu, ka manis sapņi nav piepildāmi.

Par dažām idejām, ka pašiem pie turības tikt. Pati nozīmīgākā no tām ir it kā pavisam vienkārša: tapt par garīgu gravitācijas centru. Es ar to saprotu, kā paša garīgu atvēršanos Dievam un arī tuvākās fiziskās telpas harmonizēšanu, sakārtošanu līdzsvarojošiem, mīlestības piesātinātiem strāvojumiem. Pie šī vēl daudz jāstrādā. Citas piezemētākas, šaurākas idejas ir trīs: a) uzlabot individuālā darba metodes, metodisko un mācību līdzekļu bāzi, kā arī iegādāties vai izgatavot atbilstoši idejai atbilstošas darba vietas skolēniem, skolotājiem, popularizēt mūsu iespējas un varēšanu, panākot skolēnu pieplūdumu, b) vasarās uzņemt nometnes vai viesus; c) veidot peļņu ne-

sošas darbnīcas. Kas attiecas uz pirmo, tad te vispirms vajadzīgs jau finansējums. Kas attiecas uz otro, tad jāsaka, ka gandrīz esam gatavi divdesmit cilvēku uzņemšanai – trūkst tikai dažas segas, spilveni un matračī. Mums ir divdesmit viena dzelzs gulta, trauki, palagi. Vienīgā problēma ir normālas tualetes un dušas. Pēdējās it kā būtu, bet krievi tik slikti apdarinājuši telpas sienas, ka ūdens spiežas cauri sienām. Te nevajadzētu daudz: viens elektriskais sildītājs un sienā uzlīmēt kaut vai ūdens necaurlaidīgas tapetes. Trešā ideja - es papētīju piedāvājuma tirgū un konstatētu, ka tajā nav gandrīz nekā no mācību līdzekļiem. Šis robs ir tukšs un visai daudz sološs. Mēs paši esam izgatavojuši savām vajadzībām pāri par trīsdesmit mācību līdzekļiem. Ja tos sagatavotu labā un smuki vēl iesaiņotu, varētu pārdot. Mācību līdzekļus varētu iedalīt divās grupās: papīra un koka. Pirmajai mums jau ir pietiekami labi datori, kopējamā mašīna, laminētājs. Lai varētu uzsākt šīs grupas lietu gatavošanu trūkst vēl skeneris attēlu ieskanēšanai, kā arī krāsu toneri kopētājam (tagad Tu saproti, kāpēc gribu šīs mantas) un papīra caurumotāju (taisnstūru 10X25mm caurumu izpresēšanai) vēl nebūtu slikti labs lāzer printeris, kurš spētu aizvietot iespiedmašīnu nelieliem metieniem. No koka izgatavošanai būtu nepieciešami daži precīzi strādājoši darbagaldi (garinātājs, lentas zāģis figūrgriešanai un malošanai, biezumēvele, frēze, lentas slīpmašīna), daži rokas instrumenti un krāsošanas rīki. Otrai pozīcijai mums ir jau divas urbmašīnas, universāls darba galds ar zāģi un vienpusīgo ēveli, rokas figūrzāģis, vibrācijas slīpmašīna.

Kāpēc es to visu rakstu. Kaut kas ir jādara, lai man nākošo gadu nebūtu uz pilnu slodzi jāstrādā par kurinātāju un būtu mums daudz maz stabili ienākuma avoti. Varbūt uzrodas cilvēki, kuriem ir minētā manta? *Varbūt Tev ir kāds labs padoms? Gaidu Tavu izvērtējumu.*

Citas finanšu iegūšanas iespējas šajā gadā. Jau minētā iespējamā Dobeļa palīdzība; arī Jēzus kristus baznīca apsolīja (nākošnedēļ iesim viņiem pateikties); valsts finansējums vismaz pirmajā pusgadā samazināsies (bija 62Ls mēnešos), bet tas būs; otrajā pusgadā varbūt beidzot īstenosies izglītības likums un mēs saņemsim katram bērnam pienākošo; piedalīšanās projektos – esmu sācis pētīt, sameklējis literatūru, bet man pie patreizējās slodzes vienkārši nav laika, kad darbu turpināt un meklēt mecenātus.

Neraugoties uz ikdienas problēmu kaudzi, briest doma kardināli mainīt darbošanās akcentu. Ka biju Jaunā gada priekšvakarā jau minētajā kalnā es redzēju skaistu vīziju: saules gaismas pielietu apkārtni, laimīgu cilvēku sejas, Jaunā laikmeta apbūvi. Tā nāca reizē ar pārlicību, ka esam gatavi, lai uzsāktu darbu pie principiāli jaunas apbūves jeb telpas veidošanu, kurā cilvēks maksimāli ir ieskaņojies vidē, kur tā veicina cilvēkā visu pušu harmonisku attīstību, veicina cilvēkam spējas integrāli uztvert pasauli, veicina atvēršanos Dievissīkai mīlestībai un, kur pati vide piesaista augstākas kārtas enerģijas, augstākas kārtas garīgās būtnes, skolotājus. Tu zini, tas bija tāds kā Ziemassvētku brīnums! Bez tam tas nāca ar konkrētu rīcības plānu. Ja tas viss nav nebijis tikai mana iedomā, tad drīz būtu jāsapņo kāds reāls apliecinājums tam, ka tas tā nav. Jānogaida. . Kādas ir Tavas izjūtas?

Nu man jādodas pildīt kurinātāja pienākumu. Rīt pirmā skolas diena un jādabū skola pietiekami silta.
Sirsnīgs sveiciens, Ojārs, 2000.01.09. 13:46

Oldenburgas draudzei
Laimīgu Jauno gadu!

Lai Jums un Jūsu draudzei veselība, izturība labus darbus darot!

Mūsu Tautskolai pagājušā gada nogalē bija piecu gadu pastāvēšanas jubileja. Mēs bieži atceramies Jūs un Jūsu draudzes palīdzību mums – tā ir bijusi viena no lielākām un svarīgākām, jo to saņēmām, tad, kad tikko bijām sākuši darboties. Dzīvojam taupīgi un vēl tagad izmantojam jūsu sagādātās burtnīcas, pat dažā lodīšu pildspalva vēl kalpo. Lielākā daļa no velosipēdiem vasarās pelna mums kaut arī nelielu, bet ļoti vajadzīgu naudiņu.

Esam pārgājuši uz citām telpām. Tās ir plašākas, tajās ir kanalizācija un ūdens. Tas nozīmē, ka paveras iespēja nopietnāk piedāvāt naktsmītņu pakalpojumus. Un ne tikai. Esam izveidojuši vēl vienu darbnīcu: podnieku, top mākslas darbnīca. Lai gan jaunajās telpās iegājām tikai pagājušā gada augustā, mēs paspējām kādu trešo daļu no telpām izremontēt.

Pagājušā gadā saņēmām dāvinājumā no Amerikas tautiešiem divus labus datorus, bet tepat atradās mecenāti, kuri palīdzēja ar mēbelēm, elektrisko plīti virtuvei un saldētavu.

Ko esam iecerējuši? Faktiski trīs lietas, kuras palīdzētu mums pakāpeniski kļūt finansiāli neatkarīgiem. Pirmā: pilnveidot tautskolas metodisko un materiālo bāzi, lai vēl labāk varētu apmācīt bērnus. Tad pieaugtu skolēnu skaits mūsu tautskolā. Mūsu galvenā īpatnība ir individuāls darbs ar tiem. Tas prasa īpašu darba vietas iekārtojumu (īpašas mēbeles, inventāru), īpašus metodiskos materiālus. Šajā punktā iederas arī mūsu darbnīcu pilnīgošana. Gribam pakāpeniski veidot skolu ar mākslas novirzienu. Mums ir profesionāls pedagogs, ir jāiekārto tikai viņam darba vieta, jānodrošina ar nepieciešamiem materiāliem. Gribētāju nodarboties ar mākslām ir daudz, bet viņi nevar apmierināt šo vēlmi, jo prasām par mācībām 8 Ls mēnesī. Tas ir gaužām maz, bet patreiz cilvēku laukos arī to nevar samaksāt. Mēs labprāt neko neprasītu, bet kas uzturēs tautskolu?

Otrā lieta ko esam iecerējuši ir attīstīt viesu uzņemšanu. Ir divi varianti: nometņu organizēšana (pagājušā gadā vienu paspējām noorganizēt un tā deva iespēju nopirkt krāsas telpu remontam) un individuālo nakšņotāju uzņemšana. Abas var tikt pavadītas ar iespēju darboties mūsu darbnīcās un cita veida aktīviem atpūtas veidiem. Mums ir divdesmit viena dzelzs gultiņas. Trūkst tikai daži matračī, spilveni, segas. Švaki ir ar tualetēm un dušu. Bet tur sākumā nevajadzētu lielus kapitālieguldījumus: ierīkot elektrisko ūdens sildītāju un noklāt dušu telpas sienas ar ūdens necaurīdīgām tapetēm. Patreiz mums tam līdzekļu nav, bet tiklīdz kā parādīsies tā to izdarīsim. Mums relatīvi daudz šobrīd jātērē nauda komunāliem maksājumiem, elektrībai, apkurei jo kopplatība ir 1000m².

Trešā lieta uz kuru liekam cerības ir mācīblīdzekļu izgatavošanas darbnīcas izveidošanu. Te atrastos darbs vairākiem drustēniešiem. IZRādās, ka pārdošanā nav mācīblīdzekļi, kuri būtu piemēroti latviešu skolām un individuālam darbam. Mēs paši esam priekš sevis izgatavojuši ap 30 šādus mācīblīdzekļus un ir izdomāti vēl kādi pāris desmitu. Mācīblīdzekļi iedalāmi divās grupās "papīra" un "koka". Papīra mācīblīdzekļu izgatavošanai mums ir jau dažas iekārtas: relatīvi labi datori, kopējamā tehnika, laminētājs, papīra grieznes. Trūkst krāsu toneri (zilās un sarkanās krāsas), skeneris attēlu ieskanēšanai datorā un papīra caurumotājs (taisnstūra caurumiem 10X25mm). Ne-

raugoties uz šiem trūkumiem kaut ko jau var izgatavot jau tagad un nākošnedēļ braukšu skatīties iesaiņojamos materiālus.

Par koka mācībīdzekļu izgatavošanu arī esam jau domājuši: no Horoševska Kārļa mēs saņēmām dāvinājumā universālu kokapstrādes darba galdu un vibrācijas slīpmašīnu. Vēl mums ir divas elektriskās urbmašīnas. Taču, lai sekmīgi te uzsāktu darbu vēl nepieciešami vairāki precīzi darba galdi: abpusējā ēvele, garinātājs, lentas figūrzāģis, lentas slīpmašīna un krāsošanas rīki. Kā redzams te ieguldījums vajadzīgs vislielākais. Bet izveidojot šo kokapstrādes darbnīcu, mēs paši varētu izgatavot arī speciālās mēbeles skolēnu individuālai apmācībai. Un te es redzu arī iespēju ar laiku pat tās pārdot citiem mūsus mācībmetodes kopējiem.

Kā redzat ieceru ir daudz. Gaidīsim ciemos, lai varētu kaut ko atrādīt no jau realizētā, jo neba bez jūsu agrākiem ieguldījuma, palīdzības mēs varētu to darīt. Tāpēc nobeigumā vēlreiz paldies par visu, ko esat mūs labā darījuši. Lai Dievs ir ar Jums, labie cilvēki!

Tautskolas “ 99Baltie zirgi” kolektīva vārdā, Ojārs Rode, 2000.01.11.

Sveiks, Igo!

Tavu vēstuli saņēmu. Paldies par uzticēšanos!

Pats es neesmu vēl īsti gatavs, lai kaut ko tādu rakstītu. Manu brieduma pakāpi noteikti raksturo tas (ne no labās puses), ka vairākas lietas Tavā vēstījuma man ir neskaidras. Un ar to, ka man paskaidrosi tuvāk nebūs nekas līdzēts, jo zinu, ka tikai tās lietas, kas manī ir ienākušas ne caur prātu, bet sirdi, ir manējās t.i., kļuvušas par neapspriežamām, pašsaprotamām, kurām nepastāv ticības jautājums kā tāds vispār. Ir daudzas lietas, kuras mans prāts jau sen atzinis par labām, bet es tām nesekoju brīvi un patstāvīgi (tā kā tu elpo - man nav vajadzīga ticība tam vai tas notiek vai nē, jo tas ir tik redzami un pašsaprotami, ka neprasās pēc apspriešanas). Un tā ir ar manu mīlestību pret Visaugstāko, tā vienkārši ir un man nav vajadzīga ticība tam, ka ir Visaugstākais, ka ir garīgas būtnes, ka ir man skolotājs, aizbildnis utt., un mīlestība pret tiem. Varbūt kādam citam, kuram es to stāstu, ir vajadzīga kāda īpaša ticība (ticēšana). Manuprāt, ir vienkārši jādzīvo dzīve un nedomājot par to vai esmu, vai neesmu ticīgs. Otra lieta, pēc kā es šajā sava garīgā brieduma pozīcijā

esot vados, ir tas, ka nav *jālauž šķēpi* par to, kas ir bijis – svarīgi man tas, kas esmu šobrīd un kā redzu sevi rīt un ko daru, lai šo savu redzējumu īstenotu. Savā pieredzē esmu pārliecinājies, ka nesaskaņas rodas arī tad, ja vēlos savu pasaules redzējumu, kaut vai tad, kad to man (varbūt šķietami) atklājis pats Dieviņš, uzstiept citiem. Šobrīd domāju, ka galvenais ir visu pasniegt tikai kā informāciju un arī ne katram. Man ir svarīgi dzirdēt otra pieredzi, atklāsmes un salīdzināt ar savu. Kā pats saki, visām tām ir viens Avots un agri vai vēlu, ja arī ir atšķirības, notiks izlīdzināšanās - ir jābūt pacietīgiem un iecietīgiem. Atšķirības, manuprāt, nosaka mūsu katra gatavība, vai negatīvība. Un vēl viena lieta pēc kuras es šobrīd vados ir tā, ka es neredzu grēku pārdzimšanās vai lokos, kurus metam te uz mūsu mīļās Zemītes. Mēs, manuprāt, šai Zemītei esam vajadzīgi. Un cilvēce kopumā atrodas tādā attīstības pakāpē, ka visracionālāk to patreiz iesaistīt tieši darbos, kas ir saistīti ar šo Visuma fiziskā plāna nostūri. Un vēl kas, varētu teikt, ka mana paša negatīvība liek lūgt man Dievu, lai viņš pat pagarina manu uzkavēšanos uz Zemes šajā inkarnācijā, jo vēlos te atgriezties un šobrīd gribu sagatavot savu nākošas inkarnācijas vietu tā, lai tā tik tiešām notiktu te, Tautskolā. Es redzu ka arī šeit - Drustos, pastāv iespēja veidot Gaismas laikmeta iezīmēm raksturīgas attiecības un tās ir tādas, kādas Tu apraksti savās tēzēs. Vislielākā mana vēlme izveidot šai jaunajai sabiedrībai Mīlestības jeb Dievišķās Mīlestības skolu. Esmu gatavs te nākt gadsimtu pēc gadsimta, lai šo ideju īstenotu. Es negribu nirvanas, bet gribu palīdzēt Dieviņam Viņam atklāt pašam sevi, savu varēšanu caur tām īpašībām, kuras Viņš cilvēkiem deleģējis un īpaši caur vienu: spēju mīlestībā radīt.

Tas ir apmēram viss, ko gribēju Tavas vēstules rosināts teikt.

Tu, veco zēn, manā uztverē esi spēcīga personība un neviens cits, kā pats Dieviņš Tevi ir svētījis (nekādi cilvēku rituāli tam nespēj līdzināties) un Tu patiesi staro kā Saule, un katra lieta, kurai Tu pieskaries iegūst šo sakārtotības, harmonijas dievišķo starojumu. Tas reti kam ir dots un Dievs ir ar Tevi.! Lai Tev labi klājas!

Ar patiesu cieņu, Ojārs, 2000.02.11. 20:21

P. Esmu sācis veidot grupu, kura reāli ķersies *vērsim pie ragiem*. Ja vēlies iesaistīties, esi laipni aicināts. Pasaki tikai *jā* un saņēmsi ziņu

par tikšanās vietu un laiku. Tas varētu notikt jau šī mēneša beigās jeb nākamā sākumā. Starp citu Daiga atkal brauc pie Sai Babas.

Sveika, Dzintra!

Paldies par vēstuli – to gaidīju ar nepacietību.

Ja atdala ikdienišķās lietas no tām, kurās ir vispārības elementi, tad redzams, ka viss kārtojas noteiktā secībā. Viss notiek tik strauji, ka brīžam liekas, ka vēl nēsi gatavs šīm dižām un lielām lietām – gribās sagaidīt arvien jaunus un jaunus gatavības apliecinājumus. Tā tas ir ar manu pārliecību, ka pienācis laiks krasam pagriezienam tautskolas lietās. Tad, kad tā atnāca, biju spārnos un pilns pārliecības, ka to varēsim veikt, bet pārdomājot, iezagās šaubas. Par ko tad ir runa? Par to, ka jāuzsāk darbs pie Jaunam laikmetam atbilstošas teritorijas iegūšanas, sakārtošanas, par tās centrālā elementa - *Mīlestības* skolas radīšanas. Šāds skolas vai dzīvojamās teritorijas nosaukums, manuprāt, ir visprecīzākais un vislabāk raksturotu mūsu mērķus un centienus. Traki diži skan! Vai ne? Kopš Ziemassvētkiem gaidu pazīmes, kuras apstiprinātu to, ka tik tiešām jāķeras *vērsim pie rājiem*. Un tad pēkšņi trīs dienas pēc kārtas tika apstiprināts ceļa pareizums. Pirmajā dienā ar apliecinājumu un norādi par to, ka jāturpina tāpat, kā jau tiek darīts, *darbs ar sevis pilnveidošanu*; otrā dienā apliecinājums par *mīlestības svarīgumu* un kā būtu tā modināma, stiprināma; trešajā dienā faktiski tas, ka nav jāgaida norādes no Dieva, bet pašam jārikojas – Viņš priecājas par sevis atklāšanos arvien jaunās formās. Viņa *Plāns* ir ļoti vispārīgs ar virziena norādi, tā īpašību un noteikumu raksturojumu, bet mūsu ziņā, kā tas atklājas caur mums doto dievišķo īpašību: mūsu radīšanas spēju mīlestībā. Jā viss ir kā tiek dots, bet mani līdz šim bremsēja doma, ka manī pašā gatavībai jāparādās, ka kvalitatīvi strauja apziņas paplašināšanās, jo darba diženums ir kā to prasa. Un tad burtiski vakar tiek aizrādīts, ka Jaunais laikmets būs raksturīgs ar kolektīvās apziņas veidošanos, kas kopumā arī dod apziņas paplašinājumu, respektīvi jebkuram darbam vispārības labā ir nepieciešama cilvēku apvienošana grupās, kopās.

Var jau gaidīt arvien jaunas pazīmes, bet varbūt ir jāmēģina un tad jau redzēsim – ja izdosies izveidot grupu, tad tā jau būs ļoti laba pazīme, ka nav kļūdu uztverēs. Tāpēc nu es arī Tevi aicinu ie-

saistīties šādā Mīlestības skolas veidošanas, projektēšanas un realizēšanas grupā. Vari šo priekšlikumu izteikt, pēc savas ieskata, vēl kādam. Ja esi ar mieru, tad atraksti *jā* vārdiņu un tad informēšu par pirmo grupas saietu, kas, iespējams, būs šī mēneša otrajā pusē vai marta sākumā Cēsis. (Vai visa tā ir īstenība!?)

Par aicinājumu jau tagad kļūt par tautskolas skolotāju. Tas nebija domāts kāda vietā – lai sāktu īstenot jaunos personības veidošanas virzienus, tam vajadzīgi to griboši un varoši darīt cilvēki. Protams, ka pašas sirds pateiks kur jābūt un kas jādara. Un pareizākais, manuprāt, ir klausīt tieši tai. Pats esmu centies tā rīkoties, lai cik tas arī kādam nepatīktu vai pašam liktos neiespējami – sirds nemelo, prāts jāpakļauj sirdij. Tas sakāms arī par augstāk rakstīto un kuru tāpēc arī beidzu ar jautājuma teikumu. Ja klausīsim tikai prātu neuzsāksim. Prātam (tāpat kā mūsu rokām), jābūt ne ar likumdevēja varu, bet ar izpildvaru. Ko nu es Tev to stāstu!.....

Par viesošanos Tautskolā – nosauc tikai dienu un es to rezervēšu. Var pie mums pārgulēt. Patreiz gan telpas Tautskolā nav visai siltas, bet pats es guļu te katru nakti. Katrā ziņā, tas mūs iepriecinātu! Tajā reizē es uzaicinātu arī citus vietējos tautskoliešus.

Par to latviešu vīrieti no Visariona. Vai viņa vārds nav Māris? Ja tā, tad šo vīru es labi pazīstu. Viņš šādu vai tādu iemeslu dēļ šad un tad ierodas arī Drustos ar Visariona grāmatām, videolentēm vai vienkārši meklējot kādu pieredzi. Viņš nav slikts puisis, bet, kad vienmēr viņu ieraugu, uzdodu sev ar cerību jautājumu: Vai pazudušais dēls beidzot ir atgriezies mājās? – Esmu noskatījies kilometriem videolenšu, meklēdams atbildi uz jautājumu: kas ir Visarions? Tā īsti neesmu atbildi atradis, bet enerģētiski, pēc mana vērojuma, tā ir parasta neitrāla persona, kurai nav, piemēram, tibetiešu lamām (ne tikai) raksturīga auguma enerģētika. Un to papīru, ko atsūtīji, Tu bijī izvērtējusi pareizi – es tik tiešām to iesviedu krāsni, jo no tās plūda kaut kas pilnīgi mums nepieņemams. Saku mums, jo dīvainā kārtā mūsu kopīgo draugu un domubiedru lokam raksturīga cita enerģētiskā polaritāte. Es šo pretējo polaritāti attieksmē sajūtu kā izteiktu nepatiku; rakstu, bildi kā nevēlamu dokumentu, no kurā gribas tikt vaļā vai fiziskās jūtās kā nepatīkamas spriedzes parādīšanos ķermenī.

Sirsniņgs sveiciens Tev un *Antiņiem* no *Zirgiem!* Ojārs,
2000.02.14. p. Klausies, esi tik laba un noinformē mani par to, ko sa-

ņem Liāna, lai arī Tev tas šķiet ne visai nozīmīgi – mani interesē patreizējā situācija un norises. O.

Sveika, Daiga

Un tagad par vienu priekšlikumu. Ziemassvētku izskaņā, tur Jāņu kalnā, kur Tu toreiz nebiji, man pēkšņi kļuva ļoti skaidrs tas, ka jāieiet kvalitatīvi jaunā Tautskolas (kopienas) veidošanas lokā. Tad, kad atnāca šī skaidrība, biju kā spārnos un pilns pārliecības, ka varēsim to veikt, bet pārdomājot, iezagās šaubas. Kopš Ziemassvētkiem gaidīju pazīmes, kuras apstiprinātu to, ka tik tiešām jāķeras *vērsim pie ragiem*. Nu ir vairākas pazīmes parādījušās, bet spilgtākās ir tās, kuras pēkšņi nāca trīs dienas pēc kārtas kā apstiprinājums ceļa pareizumam un lielā mērā noņēma manas bažas un šaubas: pirmajā dienā ar apliecinājumu un norādi par to, ka jāturpina tāpat, kā jau tas tiek darīts - darbs sevis pilnveidošanā un pie kam tā, kā jau to daru; otrā dienā apliecinājums par mīlestības svarīgumu un kā būtu tā modināma, stiprināma; trešajā dienā faktiski tas, ka nav jāgaida norādes no Dieva, bet pašam jārikojas – Viņš priecājas par savu atklāšanos caur tevi. Viņa *Plāns* ir ļoti vispārīgs ar virziena norādi, tā īpašību un noteikumu raksturojumu, bet mūsu ziņā, kā tas realizējas materiālajā plānā caur mums doto dievišķo īpašību: mūsu radīšanas spēju mīlestībā. Jā, viss it kā tiek dots, un tomēr mani joprojām bremzēja doma, ka šī darba diženums prasa, lai mani paša gatavība parādītos kā kvalitatīvi strauja apziņas paplašināšanās. Un tad burtiski dažas dienas atpakaļ tiek aizrādīts, ka Jaunais laikmets būs raksturīgs ar kolektīvās apziņas veidošanos, kas kopumā arī dod apziņas paplašinājumu, respektīvi, darbam vispārības labā ir nepieciešama cilvēku apvienošana grupās, kopās.

Var jau gaidīt arvien jaunas pazīmes (arī Tava braukšana pie Sai Babas ir laba pazīme), bet varbūt ir jāmēģina un tad jau redzēsim – ja izdosies izveidot grupu, tad tā jau būs ļoti laba pazīme, ka nav kļūdu uztverēs. Tāpēc es Tevi aicinu iesaistīties šādā Mīlestības skolas (jauns nosaukums? Jā, bet saturs pēc būtības tas pats, tikai precīzāk ietērpts) veidošanas, projektēšanas un realizēšanas grupā. Vari šo priekšlikumu izteikt, pēc savas ieskata, vēl kādam. Ja esi ar mieru, tad atraksti *jā* vārdiņu un informēšu par pirmo grupas sietu,

kas, iespējams, būs jau martā, nu tad, kad atbrauksi. (Vai visa tā ir īstenība!?)

Sirsnīgs sveiciens, Ojārs, 2000.02.15.

Labdien, Rudīte!

Kā tu uztvēri manu rakstīšanas veidu ar tiem dubultiem burtiem un h ? Tu man pasaki kā Tev ir labāk un tā arī rakstīšu.

Neesmu saņēmis no Tevis izvērtējumu iecerēm un priekšlikumiem. Ne jau visu uzreiz, bet kaut kas ir jāmēģina darīt, jo ikdienas rūpēm ar laiku ir jātiek pašiem galā. Bez tam darbnīcu izveide sakrīt ar kopienas veidošanas ideju – darbvietu nodrošinājums tās ļaudīm.

Nupat (12.02.) pie mums viesojās Zviedru izglītotāji. Pirms tam piedalījies kopīgā seminārā. Viņi bija pārsteigti par šeit redzēto un izskatās, ka varētu nākotnē veidoties sadarbība.

Atceries, rakstīju, ka kristieši mūs atbalsta. Mēs ar meitu pēc Jaunā gada bijām pie viņiem pateikties – meita labi prot angliki. Paņēmām līdzi videolenti par tautskolu, bildītes un citus materiālus, kā arī mūsu austuvē uzaustu spilvendrānu dāvanai. Pastāstījām kur izmantojām viņu doto naudiņu. Viņi bija apmierināti par redzēto un dzirdēto un ir gatavai atkal jaunai palīdzībai – parīt braucu uz Rīgu – viņi mūs aicina, lai to paziņotu. Cita jauka ziņa šodien atlidoja no vienas firmas par printera dāvinājumu. Pirms tam banka Hansbanka nolēma ziedo 400 Ls, lai saslēgtu mūsu datorus vienotā tīklā. Pēdējais mums it kā nav tas aktuālākais, bet pieņemam šo dāvanu bez iebildumiem. Šai bankai ir divas skolas kurām viņa palīdz. Varbūt mēs varētu tapt par trešo?!

Par valsts finansējumu šim gadam neko vēl nezinu, jo Izglītības ministrija vēl nav izdarījusi to, kas tai jā dara, tā kā naudu par janvāri neesam saņēmuši. Tā ir ikdiena un tagad par neikdienišķām lietām. Pēdējā vēstulē es Tev rakstīju, ka jāgaida zīmes tam, ka esam gatavi jaunam pagriezienam, jaunas teritorijas apgūšanai. Un tas varētu izskatīties apmēram tā, kā daži to redzēja pirms diviem gadiem manās mājās, kad veselu nedēļu grupa dombiedru strādāja pie šī sapņa: ar sakrālu Mīlestības skolas celtni centrā, dārzu, saimniecības un fiziskās nodarbes, darbnīcu ēkām ap to, kā arī savrup izvietotām kopienas ļaužu un skolotāju mītnēm.

...

Un jautāju atkal pēc tavām izjūtām - Ko Tu par to saki?

Pirmās vēstules esmu jau izsūtījis. Ja grupa izveidosies, tad pirmo tās saietu organizēšu marta beigās.

Kā Tev iet? Kā ar veselību, darbiem? Ko esi iecerējusi vasarā? Sirsnīgs sveiciens, Ojārs, 2000.02.16.

Labdien, Solvita

Tavu vēstuli saņēmu šodien. Tikko aizgāja pēdējie tautskolnieši, Meteņa kņada ir noklususi, iestājies klusums, kurā dzirdu tikai mūziku ausīs. Ar prieku tajā ieklausos - tā liegi viņņojas, ka vasarā sienāžiem un ziediem pielietu ziedu smaržu pļava, brīžam ietrinkšķina kāds sarmas saltuma sudraba zvans, bet brīžam pārtop viņņu spēka gaviļēs, kad vētra tos dzen pāri jūrai un tad kā koku sarunas mežā, trūkst tikai putnu balsis.

Es divas reizes pārlasīju Tavu vēstuli. Kāpēc divas reizes – es negribēju noticēt tās saturam – vai tā, kas toreiz runāja bijī Tu?

Manas sajūtas par Tevis darāmo ir gaišas un es skaidri redzu Tavus cēlos, labos centienus un darbus - man ar to pilnīgi pietiek. Mani nebaida pat Tavas kļūdas, jo zinu, ka Tu dari savu darāmo vislabāko nodomu vadītā. Šo labo centienu dēļ es uzticos Tev un tāpēc arī Tevi neiztaujāju par Taviem projektiem, nepiesaucu skolotājus, ne Dievu kā lieciniekus tās Tavas taisnības apspriešanai, kura tajos atklājas. Es neredzētu tam jēgas pat tad, ja pašam šķistu, ka redzu, zinu labāk – katram mums ir un būs tikai tā taisnība, kas tanī brīdī caur sirdi, dvēseles apaugļota, ir nostiprinājusies (ja nerunājam par prāta radītām konstrukcijām). Es neprasu ne no sevis ne no cita ko vairāk, lai gan gribu vairāk. Varu atbildēt tikai par sevi, jo zinu, ka, ja strādāšu ar sevi (varu mudināt citus darīt to pašu), tad arī būs tas pēc kā cenšos un to es apņēmības pilns arī daru (ne tikai sapņoju).

Ja nav iekšējas nepieciešamības pēc tā, uz ko aicinu, tad pareizi dara tie, kuri saka *nē* un tāpēc jau šāds cilvēks netop sliktāks un man ne prāta neienāk domāt ko sliktu. Varbūt, kā pati saki, būs cits laiks un kāda cita grupa, cits darbs.

Par Tautskolniešu sapulci. Taisīsim to marta beigās, kad atgriezīsies Daiga no Indijas.

Par finanšu dokumentiem. Jābūt kases grāmatai un atbilstoši tai (hronoloģiski) mapītē iesietiem naudas iziešanas un ienākšanas kasē apliecinošām kvītīm, kā arī pirkumu vai citu tēriņu apliecinošiem čekiem, pavadzīmēm vai citiem maksājuma dokumentiem ar lapīņu katram mēnesim ievadā, uz kuras uzrakstīti tabuliņā datums, ienākusi nauda, iztērētā nauda, kādai vajadzībai ar kopsavilkumu kas palicis kasē uz mēneša beigām un kas it iztērēts)līdzīgi, kā kases grāmatā – veikalā nopērkama.

Vajadzētu veikt ienākumu un izdevumu aprēķina atšifrējumu atsevišķi par ienākumiem un izdevumiem arī tabulas veidā: N.p.k., kas par ienākumu, cik liela summa un kopā; izdevumus sagrupē sekojošus kopsavilkumus pa visu atskaites laiku: inventārs, materiāli, transporta pakalpojumi, elektrība, ceļa izdevumi komandējumos, telefons, juridiskie pakalpojumi, banku pakalpojumi un citas ailes, ja ir kaut kas tāds, kas neieiet sarakstā (piemēram, auto pirkšana). Visus dokumentus apliecinī ar savu parakstu un, ja Tev ir, tad arī ar grāmatvedes. Atsevišķi savāc vienkopus visas izdrukas, ko Tev gada laikā devusi banka. Uztaisi kopīgu papīru (tabuliņu) par visu naudas kustību caur kasi un caur banku kopsummās un lai var redzēt kopsummu gadu sākot un beidzot, kas ir palicis kasē (uz rokas) un kas bankā.

Ja Tev parādījušās iekārtas, tad katrai jāsaraksta Pamatlīdzekļu uzskaites kartiņa – arī var nopirkt veikalā.

Tas ir viss. Jo to visu liksim uz kopīgām finanšu atskaites veidlapām. Jo ātrāk, jo labāk.

Sirsnīgi Tevi sveicinot un labu vēlot, Ojārs, 2000.02.22., 16:19.

P. Ar tiem Taviem projektiem esmu iepazinies un tie ir brīnišķīgi. Lai Tev sokas! O.

Sveika, Dzintra!

Tu mani iepriecināji! Man ir pat tāda sajūta, ka sācies jauns posms manā dzīvē. Kad lasīju man domāto vēsti, uzreiz nesapratu kas to sūta, sāku vēlreiz no gala... Nu esmu to ielaminējis un lasu katru dienu, pārdomājot katru tur uzrakstīto vārdu. Esmu pat izgatavojis kabatas formāta kopiju, kuru arī esmu ielaminējis un nēsāju sev līdz. Līdz šī vēstījuma saņemšanai domāju, ka esmu daudz maz gatavs tam, lai man pievērstu uzmanību augstākās garīgas būtnes, bet

tagad, kad tas ir noticis, domāju, ka nepelnīti – manī, manā darbībā ir tik daudz greiza, ka pašam dažkārt sametas nelabi. Un nu šausu sevi ar paškritiku. Bet pie reizes šī vēsts man ir labs stimuls pašattīstībai.

Arī Tava piekrišana darboties kopā mani ļoti iepriecināja. Domāju, ka nav no kā baidīties – kas konkrēti katram jādara, atklāsies pats no sevis – tikai jāsāk kustēties. Un kustība ir sākusies ar to vien, ka esi devusi savu *jā* vārdu. Nosūtu pārdomām lūk ko:

Kādu es redzu darbības plānu (drīzāk stratēģija, aiz kuras jāseko konkrētas rīcības plānam – tas tad arī grupai būtu jāizstrādā) tuvākam laikam? Ir virsuzdevums (tikai *savējiem* kopā darāms) un apakš uzdevumi, kuri darāmi (vadāmi, organizējami) katram atsevišķi. Pie kam apakš uzdevumi dalāmi divās visai labi nodalāmās daļās: a) intīmie garīgā plāna uzdevumi jeb kalpošana tieši iesaistoties visas Zemes, Cilvēces; (b) atklātie fiziskā plāna uzdevumi, kuri redzami visiem (piemēram, vadīt skolu, strādāt par sētnieku, celtnieku vai organizēt Vides skolu un tamlīdzīgi. Pats esmu iesaistījies abu tipu apakš uzdevumos un nu nonācis pie sliekšņa, kad jūtu, ka tālāk iet, ja gribu ieiet Jaunā laikmeta kvalitātēs, nespēju, ja nepildīsies Virsuzdevums. Taču tas ir pildāms tikai *savējo* vienotībā. Nebūtu problēmas, ja kaut vai daži *savējie* (par laimi tas ir noticis) arī būtu nonākuši pie nepieciešamības realizēt virsuzdevumu. Kas tad ir, manā apjēgsmē, virsuzdevums? – vienoties *savējiem* kopīgas apziņas lauka radīšanai. Virsuzdevuma realizēšana nebūt nenozīmē, ka jāpārtrauc darbs katra apakš uzdevuma realizēšanā. Mums katram šis, saucamais, apakš uzdevums (nosaukums visai nosacīts) ir ļoti svarīgs un par tā izpildi esam ne mazāk atbildīgi. Tieši šī atbildība par apakš uzdevumiem ir tā, kas prasa ķerties pie virsuzdevuma. Kāpēc? Ko dos virsuzdevuma realizācija? – ļaus dažkārt labāk saprast lietu patieso būtību, mijiedarbības – vērs sirdi Mīlestībai, Patiesībai; sakārtos paša apziņu, kura savukārt, ļaus dzirdināt domu, pieņemt pareizākus lēmumus un rezultātā - nekļūdīgi rīkoties. Šo kopīgā apziņas lauka radīšanas vietu individuālās apziņas paplašināšanai un sirds atvēršanai, tad arī sauca par Mīlestības skolu.

Šādas skolas veidošana papildus dotu (kas citur principā šobrīd nav iespējams):

- (a) ļoti nopietnu palīgu - kolektīvu apziņas lauku, kurš tapdams par patstāvīgi lemt spējīgu veidojumu, palīdzētu risināt kā kopīgos un atsevišķos uzdevumus;
- (b) realizēsies (modelēsies) ļoti bagātas, jaunas, Jaunam laikmetam atbilstošas, cilvēku personīgās, sabiedriskās un ekonomiskās attiecības;
- (c) veidosies fiziska telpa, kuras īpašības veicinās katra *savieša* pašattīstību;
- (d) veidosies fiziska telpa, kura ar savu tīrskanīgumu, sakārtotību (mīlestību) piesaistītu kopīgu mērķu īstenošanai Augstākās garīgās būtnes (par Dievu es nerunāju, jo Viņa klātbūtni uztveru, kā pašu par sevi saprotamu) un, kura taptu arī par Viņu uzturēšanās vai pat dzīves vietu;
- (e) veidosies vieta, kur savai pašattīstībai atradīs labvēlīgus apstākļus jebkurš, kas to vēlēties;
- (f) veidosies principā jaunas dzīves pieredzes, jaunu zināšanu ieguves vieta (laboratorija), kurā realizēsies identitāte: Mīlestība=Dzīve=Darbs;

Domāju, ka mācību brīvlaiks būtu tas piemērotākais brīdis kopsaietam un tā varētu būt skolēnu brīvlaika pēdējā sestdiena (ko Tu par to saki?) Patreiz *jā* vārdiņu teikuši, Tevi un mani ieskaitot, deviņi *savējie*. Daiga, Līga (kuru Tu nepazīsti) no Sai Babas atpakaļ būs tikai aprīļa vidū un viņas savu *jā* vēl nav teikušas. Es visiem (izņemot divus cilvēkus) par darbu Mīlestības skolas izveides rakstīju ļoti skopi: burtiski vienā rindkopā darīdams zināmu pašu nodomu – lai runā un atsaucas sirdis. Ja Daiga un vēl kāds pēkšņi izteiks vēlēšanos pievienoties, tad, lai to dara vēlāk.

Sirsnīgs sveiciens Tev un Antiņiem! Pasaki īpašu paldies Liānai!

Ojārs, 2000.03.07.

Vēstule Rudītei

Ir pienācis laiks ieiet nākošā darba posmā!

Vispirms par to, kas ir izdarīts no plānotiem darbiem pagājušā gada garumā, t.i., pēc tam, kad tika pieņemts lēmums par *Mīlestības* skolas izveidi:

- a) Idejas īstenošanai ir izveidota grupiņa savējo;
- b) Grupa vairākkārt tikusies, lai saliedētos un meditētu, veidojot Idejai atbilstošu domformu;
- c) Noticis viens Mīlestības skolas projektu (Ideju līmenī) reprezentēšanas seminārs;
- d) Noticis viens darba seminārs, lai apzinātos Mīlestības skolas praktiskos darba aspektus (mācību veidus, metodes un tamlīdzīgi)
- e) Izveidots piramidāls modelis gara svētnīcas projektam (ar Tavu iniciatīvu) :
- f) Tautskola izgājusi valsts akreditāciju – akreditēta skola kā iestāde un tai atbilstoša mācību programma (līdz 2004 gada rudenim);
- g) Sagatavota informatīva videofilma par Tautskolu, mūsu ļaudīm un idejām kā latviešu, tā angļu valodā;
- h) Esam publicējušies “Laikā” un neplānoti arī “Laika” Onlainā angļu un latviešu valodā;

Ko nav izdevies izdarīt no iepļānotā:

Izdot tautskolas Gadagrāmatu – tā jau bija visa datorā, vajadzēja tikai nelielu sakārtošanu, lai drukātu laukā, bet nu tas atkrīt, jo tā *aizgāja* ar visu datoru.

Tā kā kopumā ir veicies. Personīgi es jūtos apmierināts par padarīto un par to esmu pateicīgs Dieviņam, saviem Ceļa biedriem.

Un tagad par plānu šim gadam. Tie sastāv no trim galvenajiem punktiem:

1. Darbs esošās skolas kolektīva un ēkas uzturēšanā;
2. Projektuzdevuma sagatavošana arhitektam Jaunajai skolai;
3. Naudas līdzekļu meklēšana Jaunās skolas projektēšanai un uzcelšanai.

Par katru punktu sīkāk:

1. Darbs esošās skolas kolektīva un ēkas uzturēšanā

- a. Jaunu skolotāju meklēšana (pieaudzis ir skolnieku skaits, mācību priekšmetu skaits);
- b. Vienotības stiprināšana kā darbos (metodika) tā attiecībās;
- c. Līdzekļu meklēšana atalgojumam;
- d. Jaunu līgumu slēgšana ar vecākiem, paredzot iepriekšēju samaksu par bērnu apmācību;
- e. Projektu sagatavošana jaunu grāmatu un mācību līdzekļu iegādei;

- f. Turpināt telpu kosmētisko remontu;
- g. Pabeigt podniecības klases sagatavošanu;
- h. Sagatavot un realizēt projektu kokapstrādes darbnīcai;
- i. Turpināt risināt ēkas siltināšanas un apkures problēmu;

2. Projekta uzdevuma sagatavošana arhitektam Jaunajai skolai

- a. Izveidot grupu Idejas realizēšanai;
- b. Izstrādāt "Gara svētnīcas" – ja atceries, tad tā mēs arī nosaucām savu projektu augustā, izveidošanas plānu;
- c. Sagatavot projekta uzdevumu pirmajai būvei;
- d. Sameklēt arhitektu, kurš, pirmkārt, būtu *savējais* un , otrkārt, veiktu projektēšanu bez maksas (tas būtu labākais gadījums);
- e. Sagatavot pirmprojektu (skīču līmenis), naudas gādāšanai;

3. Naudas līdzekļu meklēšana Jaunās skolas projektēšanai un uzcelšanai

- a. Strādāt pie tēla veidošanas masu medijos;
- b. Veikt saraksti ar privātiem un sabiedriskiem Fondiem;
- c. Uzsākt lobija meklējumu Saeimā.

Tāds lūk jau detalizētāk izskatās šā gada plāns. Ka jau paveiks? Ir izveidota grupa. Patreiz tajā ir trīs cilvēki: es, Jānis Vītols, Ainārs Sviķis. Sagatavosim plānā 2.a.,b. punktos paredzēto un tad sasauksim visus savējos uz kopīgu apspriešanu un varbūt papildus spēku iesaistīšanu grupā. Esam jau tikušies un pamatlietas pārrunājuši un uz papīra uzlikuši.

To, ko tagad pastāstīšu, nevar nosaukt par uzdevumu projektēšanai, bet gan drīzāk par pamatideju atspoguļojumu pirmajai sarunai ar potenciālo projektētāju, pēc kuras varētu tapt darba uzdevums. Te ir mēģināts savilkt kopā visas no mums izskanējušās idejas.

Viss iet zem mūsu augustā sagatavotās Gara svētnīcas kārta. Tā iedomāta, ka lokos sakārtota teritorija vairāku desmit kvadrātkilometru platībā. Teritorijas centrā iedomāts Dieva kalns - saplūsmes, vienības, mīlestības fokusa punkts. Ap to Svētbirzes un mūsu svēto (gan mēs viņus sameklēsim vai paši par tādiem kļūsim) dzīves telpa. Nākošajā lokā iecerēta Gara universitāte, kurā mācītos mūsu tautas gara aprūpētāji. Vēl tālāk – Laicīgā universitātes telpa,

kurā sagatavotu pedagogus, skolotājus. Vēl tālākā lokā iecerētas pamatizglītības iestādes, vēl tālāk sadzīves, sporta un saimnieciskās darbības zona. Starp minētiem lokiem iecerēti iekopti ainavu parki, dārzi.

Uz centru iet četri ceļi: Dieva, Māras, Laimas, Saules, kuri satek koncentrisko loku centrā, veidojot krustu (kopā ar lokiem veidojas kaut kas līdzīgs ķeltu krustam. Kopainai veidojas spēcīgs, Saulei līdzīgs starojums). Pa lokiem iedomāti izvietoti pēc līdzības tādi pat mazāki loki t.i., skolas un visas citas lokos iecerētās telpas, ievērojot principu - mazais lielajā un lielais mazajā.

Vai nav grandiozi?! Mēs paši esam Ceļā, Ceļā uz centru un tāpēc loģiski sākt ar tālākiem lokiem. Tas būtu darbs vienlaicīgi pie trim ārējiem lokiem: sadzīves, sporta, saimniecības loka, pēc tam pamatizglītības loka un laicīgas universitātes loka. Mēs to sabiedrībai pasniegtu kā modernas pamatizglītības skolas veidošanu laukos. Tas būtu tai saprotams un tādejādi mēs varētu gūt tās atbalstu. Patreiz, kā zini pastāv jautājums par mazo skolu slēgšanu laukos vispār, jo tās ir ekonomiski neizdevīgas. Taču mēs varētu piedāvāt jaunu modeli – skolu ciematū, kurā mācītos vairāku pagastu skolēni. Skola ir iedomāta, kā vairākas vispārējās izglītības skolas, kuras būvētas vairāku kilometru attālumā pa loku. Katrā mācītos apmēram 200-300 bērni (varētu sākt tieši ar šādas nelielas skoliņas projektēšanu) un tās līdzinātos patstāvīgām skoliņām, bet ar vienu kopēju administrāciju un saimniecisko aprūpi (te parādītos ietaupījumi salīdzinot ar patreizējām lauku skolām, kuras atrodas tālu viena no otras). Reizē neveidotos nomācoši bērnu izglītošanas kombināti, kuros zem viena jumta sabāzti nepārskatāms bērnu skaits, bet skoliņas, kurās veidotos mājīga atmosfēra. Šobrīd reti kura lauku skola ir nodrošināta ar labiem mācību kadriem (mazās slodzes dēļ mazajās lauku skolās)– mūsu gadījumā slodžu problēma nebūtu. Tas pats sakāms par sporta saimniecību- laukos praktiski reti kura skola ir nodrošināta ar modernām sporta zālēm, peldēšanās iespējām ziemā. Saimnieciskās būves, kā arī sporta kompleksi, mūsu priekšlikuma gadījumā, racionālāk izmantotos arī tāpēc, ka nākošā lokā, ka jau augstāk rakstīju, ir iecerētas augstākās mācību iestādes, bet pirms pamatizglītības skolu loka paredzēti dzīvojamās sētas skolas darbiniekiem, nakšņošanas mītnes skolniekiem. Bez tam, katra skoliņa iedomāta ne tikai kā izglītošanās vieta, ne tikai kā savdabīgi kultūras centriņi, kuros norisinā-

tos kultūras dzīve, bet arī kā garīgie centri, kuri uzņemtos ļaužu garīgo aprūpi.

Mēs, no esošām izglītības vietām pasaulē, atšķirtos ne tikai ar tikko aprakstītām īpatnībām, bet arī ar to, ka tās veidosim kā mākslas darbus pašus par sevi, kā sakrālas būves, tas ir, mēs tautas izglītības darbu ne tikai pasludināsim par svētu, bet kā pret svētu pret to arī attieksimies. Citai īpatnībai jāparādās tajā apstākļi, ka viss komplekss veidojams, ne tikai kā veselums pats par sevi, bet kā veselums ar Vidi, ar Zemi, Kosmosu, Dievu. Veseluma idejai jācaurauž arī kompleksā dzīvojošo ļaužu sadzīve un darbs, tas nozīmē to, ka mācībdarbs liekams uz citiem pamatiem, nekā tas kopumā (atsevišķi elementi no tā ir izklaidēti rodami jau šodien). Nosaukšu galvenās darba metodes: individuāls darbs ievērojot katra indivīda psihiskās un intelektuālās īpatnības, dotības, talantus; nenodalīt bērnus pa vecuma grupām, bet strādāt kopīgi saimēs (veidojas dažāda vecuma bērnu pozitīvas sociālās attiecības, kuras *dodot un ņemot* veicinātu katra indivīda straujāku, pilnīgāku attīstību); indivīdu patstāvīgu (paši mācās un nevis tiek mācīti) zināšanu, prasmju, pieredzes apgūšana – skolotājs, meistars ir vairāk kā konsultanti, palīgi, ceļa rādītāji un tamlīdzīgi; valda princips: bērns nav neaprakstīta lapa, tajā ir Dievs, kas atklājams caur dievišķām īpašībām, piemēram, mīlestību, spēju radīt, prieku kalpot un tamlīdzīgi, tātad metodikā *prevalē* bērna atvēršanas paņēmieni; Atbilstoši šiem un citiem metodiskiem principiem, tautas psihiskām īpatnībām, tradīcijām, zemes un kosmosa enerģētiskiem likumiem, veidojama kā visa kompleksa apbūve, tā arī katra ēkā, katra telpa, katrs nostūris.

Kā teiktais, tā zīmētais nav nekas sastindzis, pabeigts, ka pati pasaule – viss atrodas kustībā, attīstībā, tāpēc arī Tavas idejas tajā labi iederētos.

Domāju, ka būtu jāsāk no visaugstākajiem plauktiņiem. Ko tas nozīmē? Esmu papētījis tos arhitektus, kuri mums varētu palīdzēt. To ir vairāki. Viena dāma Rīgā, kuras diplomdarbs bija Vēdiskais garīgais centrs Siguldā. Šī dāma šobrīd dodas uz Indiju, lai studētu vēdisko arhitektūru. Tad ir viens arhitekts, kuram ir savs birojs Cēsīs. Ar viņu savā laikā esmu runājis. Viņš ir kristietis, bet likās ar plašu redzes loku. Tad ir vēl pāris arhitektu Jūrmalā un Ogrē, kuri savā laikā strādājuši pie latvju sētas arhitektūras un ir zināmā mērā V. Celma dombiedri. Protams, ka var vēl meklēt citus caur arhitektu

biedrību. Taču, kā jau teicu, jāsāk ar augstākiem plauktiņiem un tajā atrodas Birkerts Gunārs- tas kurš uztaisīja Bibliotēkas projektu Rīgai. Tā būtu ideāla kandidatūra vairāku iemeslu dēļ. Pirmkārt, mūsu iecerei jābūt kā mākslas darbam, kā pagājušā gadu tūkstoša skaistuma, tehniskās domas un nākošā gadu tūkstoša mīlestības iemiesojumam. Otrkārt, esmu skatījis Gunāra enerģētiku, tā ir līdzīga mūsu dižgaru - Raiņa, Barona, K. Zāles saules starojumam. Tas nozīmē, ka viņa radītais arī staros. Nezinu, kāds viņš ir dzīvē, jo dažreiz šie saules starotāji vairāk vadās no sava attīstītā prāta un nevis no sirdsjūtām. Treškārt, ja šo darbu paveiktu viņš, mums būtu vieglāk sadabūt nepieciešamo naudu jebkur pasaulē, gūt atbalstu sabiedrībā – viņu pazīst .

Viss tas par ko esam visi kopā saņņojuši, domājuši šķiet kā pasaka, kuru mums nabagiem nerealizēt. Bet kas mums var liegt vismaz pamēģināt – ja Dieviņš būs lēmis, viss notiksies! Un mūsu lūgums Tev ir sameklēt kontaktu ar Birkertu un šīs lietas savā un mūsu vārdā pārrunāt. Kas to var zināt, ko viņš par to teiktu. Patreiz ir *iemarinējies* viņa bibliotēkas projekts un tas viņam var radīt skepsi, bet mūsu gadījuma, lai gan plāni ir grandiozi, ir *iespējams sākt ar ko nelielu*. kas neprasīti tik lielus ieguldījumus, ka bibliotēka. Ja arī viņš atteiks, mēs vismaz nevarēsīm sev pārvest, ka nemēģinājām iesaistīt spēcīgākos cilvēkus.

Vai es neprasu no Tevis par daudz? Sirsnīgs sveiciens,
Ojārs un dombiedri

Sveiks, Igo!

Man prieks par Tavām veismēm! Biji pazudis. Es pacietīgi gaidīju, jo zināju, ka ziņa no Tevis būs. Kaut kur lasīju, ka viens no cilvēka uzdevumiem te uz Zemes ir satikties. Un mēs satiekam tos, kurus mums jāsatiek - ar dažiem tikai garām ejot, ar citiem sasveicināties un uzsmaidām, bet citiem kopīgus darbus darām.

Es redzēju vīziju. Gaiši zilajās debesīs no austrumiem uz rietumiem peldēja gubu mākonīši. Te ievēroju, ka viens no viņiem pārvietojas ātrāk nekā citi. To bija ievērojusi arī mana māte. Es sapratu, ka tas nemaz nav mākonis, bet kaut kāds lidojošs objekts – tie bija viņi, mūsu draugi. No apvāršņa, dienvidrietumu virzienā debesīs iemirdzējās trīs krāsaini gaismas stari, tie augstu virs galvas veidoja 90 grādu leņķi un lūzumā vieta iemirdzējās daudzi krāsaini gaismas bur-

ti. Skats bija aizraujošs un sajūta, kā lielos svētkos, kuri pavēstīti visai cilvēcei. Es biju tik priecīgs un laimīgs, ka nokritu ar seju pret zemi, izplētu rokas tā, it kā gribētu to apkampt un lēju prieka asaras. Kad pagriezu seju ieraudzīju netālu tikko uzbūvētu daudzstāvēgu ēku. Tā bija kā no stikla. Pa durvīm gāja iekšā cilvēki uz Pirmo apspriedi. Es sapratu, ka arī man tur ir jādodas.

Es laiku pa laikam, atkal un atkal to visu pārdzīvoju un šobrīd dzīvoju reālās šī notikuma gaidās. Ak kā man gribas sagaidīt Skolotājus! - Tad zināšu savu darbu, tad strādāšu starp savējiem, tad realizēsim savus sapņus par Jauno pasauli.

Viss gads ir pagājis ne tikai Jaunā gadās, bet ir tāda sajūta, ka Jaunajā jau dzīvojam un Jaunajam jau strādājam. Vesela virkne pozitīvu norišu piepildīja šo gadu – jaunas iezīmes gadskārtu godos, savējo attiecībās, arī darbs garīgā un fiziskā saliedēšanā, skolas problēmu risināšanā, darbā ar bērniem (it īpaši!!!), pat ģimenes dzīvē vēroju pozitīvas izmaiņas, arī attiecībās ar bērniem. Tā kā varu Dievam būt pateicīgs. Bija daži negadījumi, bet tie uz visa cita fona liekas nenozīmīgi un tāpēc nepārdzīvoju. Nu, piemēram, mūsu skolā ielauzās zagļi un nozaga galveno datoru ar visām ārējām iekārtām (jaunu skeneri, printeri u.c lietas), abus video magnetafonus utt., bet lai tas paliek.

Lasu par Tavu patreizējo izšķiršanos. Vai nu palieku vecāks vai arī kas cits, bet arvien vairāk jūtu savu piederību (arī) savai ģimenei un iespēju robežās mēģinu sasiet dažu sarautu saiti. Tā rīkojoties es daru to, ko šie mani, manas ģimenes cilvēki no manis gaida: es daru tos priecīgus, mierīgus. Lai cik lielas nebūtu mūsu ieceres, mēs neko patiesībā nevaram, ja vienlaicīgi veicot darbus ārpus ģimenes, neprotam realizēt Debesu hierarhijas vienu no pirmajām pakāpēm. Par kādu mīlestību mēs varam runāt pret cilvēci, Zemi, Dievu, ja neredzam, ka liekam ciest ģimenei. Es nerunāju te par Tevi, bet par sevi, cerēdams, ka manas pārdomas rosinās kaut ko arī Tevī, kas Tev šobrīd noderētu. Man viegli runāt, jo patiesībā esmu "vietsēdis" - man pietiek ar zvaigznēm un ozolu mājas pagalmā, tas ir tik daudz priekš manis, ka joprojām neesmu spējis tos aptvert. Tas gan nenozīmē, ka nevēlos nekur doties. Maijā braukšu uz Igauniju. Tur būšot kursi tiem, kuri sapņo par sirds izglītības skolas izveidi. Leišos jau tāda skola esot. Visu gadu strādājām arī mēs šajā virzienā. Gribu re-

dzēt un dzirdēt ko gan vēl bez tā par ko esam domājuši un ko esam izjutuši, vēl pasaule var mums piedāvāt.

Ar naudām joprojām ir pašvaki. Atkal kavējas valsts dotācija. Man nācis klāt vēl viens obligāts maksājums, kuru pieprasa finansisti – sociālā un algas nodokļa nomaksa no minimālās algas. Jo kā apgalvo likums darba devējs automātiski pats arī ir darba ņēmējs. Bez tam iznāk man katru nedēļu nobraukt liekus 140 kilometrus, jo braucu pakaļ diviem saviem skolotājiem – tas man prasa vēl vienus 20 latus mēnesī un tā salasās tik daudz dažādu izdevumu, ka esmu spiests iet mežā – pagājušā gada nogalē izņēmu ciršanas biļeti gandrīz hektāram meža. Darbs ir smags un nogurdinošs. Daru to tikai brīvdienās, bet nu varu kaut kā sasiet galus. Priecīgu vēsti saņēmu pagājušo nedēļu: Cēsu pašvaldības ir apmierinājušas mūsu lūgumu darbnīcu atbalstam ir piešķirti ik mēneša līdzekļi 20 latu apmēra. Tā priekš mums ir liela summa, ja līdz šim materiālus darbnīcām gādājām, kā mācēdami.

Tas īsumā arī viss. Tajā diskusijā (Vides vēstīš) tā arī neiesaistījies – man fiziski trūkst laika, vai vienkārši, pietrūkst vēl kaut kam spēka.

Sirsnīgi Tevi sveicinu, Ojārs, 2001.03.04.

Labdien, Dzintra!

Man ir radusies vēlēšanās uzkāpt uz “bruņumašīnās” un aicināt ļaudis uz “revolūciju”. Varbūt tas ir pavasaris, bet ne gadalaika maiņas pavasaris, pavasaris plašākā nozīmē: tādas, kā jaunu iespēju kosmiskās vasaras gaidas pavasaris. (Es ieliku vārdu *revolūcija* pēdiņās, bet, faktiski, to nevajadzētu darīt.)

Es aicinu vienot spēkus ne tikai garīgajā plānā, bet arī fiziskajā, lai kopīgiem spēkiem īstenotu mūsu katra un reizē arī kopīgo sapni par gara svētnīcas izveidošanu. Par tās svētnīcas veidošanu, kuru paši projektējam pirms pāris gadiem. Mēs katrs reiz nonākam izvēles priekšā: darīt vai nedarīt. Citreiz izvēle prasa spēku sakopošānu, citreiz viss notiek it kā pats par sevi, pašsaprotami, bez nepieciešamības sev ko apliecināt, pierādīt. Tās problēmas, kuras mums iespēlē tirgus ekonomikas sabiedrība, nekad nebeigsies. To risināšanā mēs varam iestīgt, katru dienu atliekot sapņus uz rītdienu. *Rītdienas* nāk un iet, paskrien gadi un atklājas, ka nekas nav mainījies. Ar atlik-

šanu mēs mānam paši sevi. Mūsu prāts negribēdams atstāt reiz iekarotās pozīcijas (atdot tās sirdij) to vien dara, ka meklē iemeslus, lai paturētu tās un piespēlē virkni svarīgus, neatliekamus darbus.

Dievs laikam grib, lai laiku pa laikam mēģinām pulcēties Mīlestības darbam. Atskatoties uz tām reizēm, liekas, ka tie ir tādi kā pārbaudes momenti mūsu gatavībai saliedēties. Ja neesam, nu nekas - būs atkal jauna reize. Man pašam aina tā vai tā izskatās optimistiska, ne tikai caur to, ka ar katru reizi redzams progress, bet galvenokārt tāpēc, ka ticu tam, ka cita ceļa vienkārši nav - vienotībai ir jārealizējas.

Es aicinu Tevi un Tavu ģimeni padomāt par izšķirošu soli jau šoreiz. Domāju, ka nav nepieciešams pierādīt tā nozīmi un spēku, ne arī to, kādas grūtības gaida, kādas problēmas jārisina – ir nepieciešama ticība Idejai un drosme no sapņa pāriet pie darbiem.

Mani vajadzētu uztvert kā kaut ko bezpersonīgu, kā kaut kādu telpas punktu, kas iezīmē pulcēšanās vietu (un par tādu top tautskola kā tāda), jo mēs katrs par sevi esam personības. Jaunajam jāsākas ar mūsu katra radošo briedumu, ar tā integrēšanos veselumā. Veselums ir mērķis. Viss ir Viens. Ceļš uz šo Vienu ved caur zemāka līmeņa vienotību. Mums šis Viens ir jāierauga un jāizjūt vispirms vienam otrā, jāsaplūst, radot Viena modeļus ar visām Vienam raksturīgām īpašībām.

Tāda sajūta, ka būtu jāsāk samazināt izglītojamo vecuma sliekšni, līdz tas paiet pat zem piedzimšanas, zem ieņemšanas brīža – nu tā kā toreiz spriedām.

Par tautskolas kopsapulces dienu vēl neko nevaru pateikt, jo visu laiku kaut kas mainās (varbūt to rīkojam brīvlaikā - Liendienās? – pēc man pieejamās informācijas šis atkal varētu būt kāds no potenciāliem Jaunā laikmeta Pārejas punktiem).

Par *Zilajiem kalniem*. Es nesen redzēju spilgti krāsainu, gaismas pielietu sapnī, kur no sniegotiem kalniem lejā nāca smaidoši cilvēki. Es tos uztvēru kā skolotājus. Sāpni redzēju lūgdams Dievam apliecinājumu mūsu gaidu realitātei. Pēc tam man radās tāda kā pārlicība, ka *Zilie kalni* patiesībā ir Zilas krāsas vai tai līdzīgas enerģētiski kupoli, kur gaismas būtnes spēš materializēties. Tās būs jaunās svētnīcas, kur svētību gūs gaismas cilvēki, tās būs jaunās skolas gaismas nesējiem, kur tie tiks skaidroti, sagatavoti dievišķā plāna realizācijai Jaunajā laikmetā.

Ko Tu par to visu saki? Sirsnīgi sveicinot, Ojārs, 2002.02.22.

Sveiks, Igo!

Izteikšu savas domas tādā secībā, kādā tās uzprasās lasot tavu vēstuli.

Vispirms, paldies par vēstuli!

Vai Tu esi dzirdējis kaut ko par domas un vārda spēku? Tu taču zini, ka jebkura doma, vārds rada tādu enerģētiski - informatīvu veidojumu, kādu saturu mēs, domu domājot, vārdu izsakot, tajā ieliekam. Ja doma nav spēcīga un netiek multiplicēta, enerģētiskais veidojums var visai ātri sabrukt. Un otrādi – spēcīgs vārds, spēcīga doma var pārtapt tādā, kā dzīvā organismā, kas cenšas sevi uzturēt, saglabāt, realizēt. Tas notiek tā, ka šis veidojums dažādi palīdz saviem „vecākiem”, stimulējot tādas situācijas, kas papildina tās enerģētiskos krājumus. Ar līdzīgu mērķi tas strādā kā katalizators cilvēkvidē, rosinot un veidojot jaunus enerģijas avotus caur jauniem atbalstītājiem.

Domāju, ka Tu trejādi pareizi rīkojies apturēdams savu aktivitāti. Pirmkārt, pareizi tāpēc, ka uzklusīji Tev dotās zīmes. Es arī cenšos ikdienā vērot zīmes gan sevī, gan apkārtne rodamās un vienmēr pateicos Dievam, kā arī savam sargeņģelim par izliktajām ceļa zīmēm; otrkārt, tāpēc, ka pieņēmi, ka tās dod tev Dievs (es parasti nemaz citu domu nepieļauju, jo esmu pārliecināts, ka mani sargātāji ir pietiekami spēcīgi, lai nepieļautu man nevienu „melno”) un, treškārt, tāpēc, ka nopietni jāpārdomā IA ideja. Es domāju, ka nav kļūdas Tavās atklāsmēs par to, ka jāstrādā jaunas sabiedrības virzienā un vēl jo vairāk tāpēc, ka spēkā pieņemas IA (varbūt tavā atklāsmē jāpārliet vārdu kārtība). Ideja par jaunu sabiedrību ir atnākusi daudziem, arī man – tāpēc strādāju pie Jaunā laikmeta sabiedriska modeļa- kopienas veidošanas. Cits ideju apzinās un apzināti rīkojas, bet cits intuīcijas vadīts, neapzināti dara savu darāmo. Mani šī IA sab. nodarbina jau sen – es tikai līdzīgi citiem to dēvēju savādāk: vienkārši par Jauno laikmetu jeb ēru. IA sab. termins radies pragmatīķu galvās un tai ir izveidota atbilstoša domforma, kuras saturs ir pragmatiskais (tīri materiālistisks). Šo relatīvi jauno veidojumu enerģētiski uztur ne tikai tās radītāji, bet visi tie spēki, kas, faktiski, neko negrib

mainīt, kurus pilnīgi apmierina pasaules gaita – IA sab. faktiski nav nekā jauna. Spēki, kas radījuši to, ir ļoti lieli un es patreiz neredzu iespējas (pat jēgas) tajā kaut ko mainīt. Radītais enerģētiskais veidojums, visticamāk ir uzsācis savu patstāvīgu dzīvi un atbilstoši dzīvības instinktam, centīsies ar visiem spēkiem saglabāt sevi tādu, kāds tas radīts. Es domāju, ka mums nav jāizmanto pat IA sab. kā termins – ir bezcerīgi ielikt tajā citu saturu.

Cik noprotu, tev bija atbalsts nodarbībās, izpratne – kāpēc gan ne, jo tie nereprezentēja IA sab. idejas nesējus – tavi klausītāji, droši vien, jūt jaunas sabiedrības veidošanas nepieciešamību. Es nezinu kā, bet jāiededz jauna „Saule”, tā arī klievēdēs tumsu, izkausēs jebkuru ledu. Šai „Saulei” jānodod cits vārds. Varbūt ka tas jau ir dots, varbūt tā ir tā domforma, kura ir nosaukta Jaunā laikmeta vārdā? (Varbūt Zelta laikmets? Loti skaisti: Ilgotā Latvija!) Ar to jau arī liela daļa cilvēku saprot ne ilgtspējīgas attīstības, bet *saules mūža* sabiedrību.

Kāda būs šī *saules mūža* sabiedrība? - lūk jautājums, un ko mēs šodien jau varam darīt tās labā, kā katrs no mums varam pasteidzināt tās iestāšanās laiku? (Pasteidzināt?! Mēs cilvēki, allaž gribam kaut kur steigties, bet kāds ir teicis labus vārdus: Pacietība – Mīlestības mērs.)

Jaunā laikmeta sabiedrību faktiski mēs jau veidojam ar savu personīgo attieksmi pret lietām, ar to, ka domājam par to, ilgojamies pēc tās. Ar to, ka savas izpratnes, mācēšanas ietvaros arī kaut ko darām. Zinu vienu, ka tās mērauklas ar kurām mēram pasauli, tie instrumenti ar kuriem to veidojam, krasi atšķirsies. Atšķirsies tāpēc, ka mēs nebūsim blakus Dievam, bet Dievā un reizē Viņš būs arī mūsos, vārdu sakot, ļoti spēcīga nozīme būs Veselumam. Atšķirsies tāpēc, ka esot Dievā mūsu apziņas plašums būs nesamērojams ar patreizējo, jo nebūs mūsu darbi bez Mīlestības. Mūsu sajūtas krietni pārsniegs fizisko vibrāciju sliekšņus. Vai šobrīd, kad iezīmējušās tikai Jaunā laikmeta kontūras, mums vajadzētu ar Vecā laikmeta acīm, ausīm, ko sasteigt? Varbūt pats svarīgākais šobrīd ir ar dievpalīgu strādāt pie savas apziņas? Varbūt varam mudināt citus? Varbūt varam meklēt jaunas formas kā to vislabāk darīt? Kā palīdzēt sev un citiem? Kā vienoties šim darbam? Vienošanās stiprinās mūsu kopīgā lolojuma enerģētiski -informatīvo struktūru līdz tādai pakāpei, ka tā saplūstot ar Dieva ieceri, pārtaps Gaismas un Mīlestības nepārtrauk-

tā, neapturamā straumē, kura aizraus ne tikai mūs pašus, bet jebkuru svārstīgo uz šīs Zemes.

Varbūt, ka es sapņoju? Bet bez šī sapņa es neredzu nekam jēgas. Starp citu, es pagājušo nakti sapnī redzēju, ka kāda augsta dievnama tornī bija uzziedējuši neapprakstāmi skaisti, lieli ziedi sārtām ziedlapiņām. Cilvēki brauca no malu malām, lai kādu no tiem varētu iegūt.

Man negribās atbalstīt tavu moratoriju arī uz mūsu tikšanās reizēm – vai tad bija zīmes, ka arī tās nav jāriko? Varbūt kļūdos, savās uztverēs. Lūk kā es uztvēru Talsus: mums tur bija jābūt, lai smalkajos plānos palīdzētu stiprināt sateces punkta (gravitācijas centra) izveidi tā līmeņa matricā, kuru mēs pārstāvam. Šī matrice vēl tikai ir tapšanas stadijā un saistīta ar Jaunā laikmetam atbilstošu enerģētiku režģi, kas vienos šīs sabiedrības locekļus vienotā enerģētiski informatīvā laukā. Varbūt par labu šai domai liecina tas, ka salona saimnieks apliecināja īpaša, līdz tam neizjustu strāvojumu savā salonā. Es arī to jutu, bet nezināju, ka tā tur agrāk nav bijis. Ja tas tā, vai mums, intuīcijas vadītiem, nebūtu šis darbs jāturpina? Vai tas nav svarīgāk nekā kādu neticīgo pārliecināt, ka Dievs ir, vai savākt citu mēslus. Patreiz saites starp centriem jaunajā matricā ir vājas un līdz ar to nevar būt runas par vienotību plašākā mērogā.

Ar visu to gribu vēlreiz apliecināt pārliecību, ka mūsu uzdevums ir strādāt pie principiāli Jaunā visdziļākajos slāņos un pēc iespēja tuvāk cēloņsakarību pirmajam posmam. Un, lai arī cik spēcīgi mēs nebūtu fiziskajā plānā (mūsu spēks tajā un bauda ko gūstam, mūs kavē virzīties tālāk) mēs nedrīkstam aizrauties. Fiziskā plāna darbi, lai ir mūsu hobijs, lai ir laika aizpildījums (varbūt nemaz tik mazsvarīgs esošajai sabiedrībai).

Dievs, skaidro manu apziņu!

Sirsnīgi sveicinot, Ojārs, 2004.03.03.

Sveika, Aelita! (Aelitai Folkmanei)

Tu tur visu esi sakārtojusi tā, ka iecerējusi, bez tam es nejutos kompetents dažādu zāļu izmantošanā, tāpēc es nejaucos iekšā. Vēlos tikai izteikt dažas domas. Pirmkārt, Tavš uzrakstītais referāts izskatās pēc literatūras apskata, piesātināts ar svešvārdiem, tabulām un tajā trūkst Tavas degsmes – es ceru ka tā parādīsies, Tev to lasot

auditorijās priekšā. Otrkārt, varbūt vajadzētu kaut vienā vietā akcentēt (ir gan viena norāde, bet tā ir it kā starp citu) to, ka ne visi bērni, kuriem pieraksta *UDS un UDHS* ir Jaunā laikmeta bērni (zvaigžņu bērni). Domu, ka tas tā ir, var saskaņot, bet cilvēki, kuri noskaņoti pret kaut kādiem tur JLB, daloties savos iespaidos, aizbraucot uz mājām, to noignorēs. To saku, jo esmu dzirdējis, ko daži ir teikušu, noklausījušies Tevi.

Telefonsarunā jutu optimismu, bet nesapriecājies! To saku, vēlot visu labāko!

Mazliet filozofijas – „starp mums meitenēm runājot”. Varbūt tas nebūs profesionāli, jo neesmu pētījis zvaigžņu bērnus. Domāju, ka noteicošais raksturojošais lielums, varētu būt aura. Pārējais var ievest purvā. Ja mēs pie bērna nenovērojam Tevis apskatītās īpašības (– *viņi spēj lasīt un raidīt domas (telepātija), spēj redzēt auras un nemiesiskas būtnes, spēj uztvert informāciju tiešā veidā (viņi vienkārši zina), viņi ir jūtīgi (alerģiski) pret nedabisko, sintētisko uzturā, higiēnas precēs, apģērbā un attiecībās,..*) , tad tas nav zvaigžņu bērns un otrādi – ja ir tad ir. Personu daudzveidība, visdažādāko iespaidu faktoru, ieskaitot iedzimtības (ģenētisko mantojumu), vides utt., un šobrīd informācijas, plaša enerģiju spektra pārsātinātā fiziskā un mentālā telpa, kā arī laika tecējuma ātruma izmaiņas, faktiski neļauj, analizējot tikai fiziskā plānā redzamo, notiekošo, pareizi izvērtēt apskatāmo problēmu. Mēs esam uz sliekšņa – esam vēl vecajās attiecībās, kurās iejauktas jau jaunā komponentes. Domāju, ka tiem, kas redz (Tevi ieskaitot), galvenais ir norādīt uz notiekošā izmaiņām. Var vainot pedagogus, mediķus, bet no tā nekāda labuma – nav iespējams tos aizstāt ar labākiem. Var vainot valdību, ministrijas, bet, ja pat atradīsim ko ielikt vietā, tie, esošajās demokrātijas apstākļos, ne tikai nespēs neko mainīt, bet ilgi nenoturēsies pūļa muļķības plūdus.

Domāju, ka publiskas uzstāšanās nozīme ir galvenokārt tajā, ka atklājam dažus brāļus un māsas kopdarbam. Manuprāt, šobrīd darbs ir jākoncentrē trijos virzienos: 1. *pašpilnveides*; 2. *savas zvaigžņu ģimenes locekļu (sava plāna) sameklēšanai, saliedēšanai, savstarpējai palīdzībai tajā*; 3. *zvaigžņu ģimenes dzīves un darba telpas veidošanā*. Un vēl viens darbiņš, bet tā dziļāk skatoties, tas izriet no trim iepriekšējiem, bet savas īpatnības dēļ, var tikt izdalīts: jāizlīgst ar astrālā plāna brāļiem, t.i. jānojauc „Berlīnes mūris”, kas mūs šķir. Tas ir pirmais un nepieciešamais solis pretim JL – bez tā nav ie-

domājama laiktelpas vienotība, būt Vienā. JL darbs un dzīve nebūs iedomājama bez šīs vienotības. Mēs esam vajadzīgi viņiem un viņi mums, bez viņiem mēs esam tikai pusīte. Man ir tādas aizdomas, ka viņi šo nepieciešamību izjūt asāk nekā mēs un skumst mūsu biežās ādas dēļ. Šķiet, ka viņi redz nākamību labāk un alkst pēc tās. Viņi nepacietīgi dīdās mūs gaidās, lai jo drīzāk uzsāktu kopdarbu.

Manuprāt, nopietns darbs citā plānā (tajā, kurā mēs patreiz nopūlāmies) mums vēl priekšā, tas būs pēc tam, kad būsīm nostiprinājuši sava plāna telpas matricu – kad būs tajā spēcīgi gravitācijas centri, katalizatori, kad būs attīstījušies un nostiprinājušies informatīvi-enerģētiskie kanāli. Kad viss tas būs aiz muguras, mēs būsīm stāvokļa noteicēji un mūsu darbs nesīs augļus. Šobrīd darbs mums svešajā matricā atgādina tenisa bumbiņas lēkāšanu pa tās virsmu – tajā nav līdzības elementu un līdz ar to nav rezonanses, neseiko spēku daudzkāršošanās, bet drīzāk vērojama svārstību rimšana. Piemēram, pēc tām pašām Šalvas lekcijām. Piedalījās daudzi skolotāji – ap 500 (kāpēc tik daudz - te var runāt par tīri pragmatiskiem iemesliem: atbrīvots no darba, līdz ar to esi prom no nogurdinošās skolas vides; salasītas nepieciešamās 3 gadiem nepieciešamās stundas pedagoģijā utt.), bet rezultātā metodiskajā apvienībā salasāmies tik cik tu pati redzēji un arī to skaits šobrīd sarucis. Varu minēt piemērus no garīgu skolotāju dzīves, kuru šķietamie sekotāju simti īsākā vai garākā laikā izplēn vai nu skolotājam aizejot, vai mainoties kaut kādiem apstākļiem, piemēram, materiālajiem (arī te pat Latvijā). Šobrīd mūsu darbs šeit ir kā tāda spēlēšanās, tīksmināšanās, taču visai bīstama, jo varam iekrist šīs sabiedrības „labumu” lamatās.

Tas ir viss, ko gribēju šoreiz pateikt. Runāt par „smagajām somām” ir nepieciešams, tāpat arī par *amfetamīniem*, lai neteiktu, ka par to neesam aizrādījuši, lai vismaz kādu prātu izdotos aizkustināt un kādu dvēseli izglābt.

Veiksmi! OJĀRS, 2004.05.14.

Sveiks, Igo!

Igo, Izlasīju Tavu eseju. Tā ir interesanta un, šķiet, ka uzrāda kaut ko jaunu Tevī (manā uztverē - pozitīvu).

...ir brīva izvēle, griba, atbildība- mēs katrs varam būt templis un mūsu sirds kā svētvietā, ja to vada Dievišķā Mīlestība (Agape), un tā ir *nozīmīgāka* par ģeogrāfiskajām svētvietām.

- Vai pie kultūrvides pieder garīgo būtņu: garu, eņģeļu un tml., ja tādi ir, iedarbība uz materiālajiem un nemateriālajiem kultūras procesiem neatkarīgi no cilvēka vai tikai mijiedarbībā ar to?

Šie divi teikumi no Tavas esejas lika man padomāt un uzrakstīt dažas rindiņas.

Par kultūrvidi varētu nosaukt laiktelpas fokusu, kurā tagadnes mirklī atrodas cilvēks. Tas principā nozīmē to, ka nav iespējams atrast lietas, kas tajā neietilptu. Laiktelpas fokusā ne tikai saplūst stari no tuvākas un tālākas apkaimes, arī no Visuma bezgalīgajām tālēm, bet tajā satiekas pagātne ar nākotni, veidojot tagadnes mirkli (informatīvi - enerģētiskajā Visuma laukā kvantu lokalitātes efekta dēļ informācija izplatās momentāni bezgalīgi lielos attālumos – jaunākās atziņas fizikā un eksperimentālajā viļņu ģenētikā). Bet laiktelpa jau nepastāv pati par sevi, tā ir mēs, tajā ir Viss Radītais un tāpēc, manuprāt, atkrīt jautājums, kas tajā ir un kas tajā nav. Ja domājam citādi, tad, droši vien, jārūnā par TICĪBAS deficītu. Un vēl. Manuprāt, visos spriedumos jāgrozās ap Veseluma ideju. Tas nozīmē, ka nav nekas svarīgs vai mazsvarīgs; nav nekas zemāks, augstāks vai pārāks – katrs ir savā vietā. Individualitātei, sabiedriskai kopai, Cilvēcei, Visumam tas nenozīmē, ka nav to pilnveidošanās iespējas t.i., pakāpeniska vai lēcienvēidīgas pārejas uz citiem vibrāciju līmeņiem, kas kaut kādās mums saprotamās kvalitātēs ir atšķirīgi – un tomēr esam Veselumā tieši tur, kur mums jābūt un bez manis, bez tevis vai kāda nabaga, neizglītota tuksneša iedzīvotāja nekas nenotiek. Nekas nenotiek arī bez mūsu garīgiem aizbildņiem, bez jebkurām mums nesataustāmām būtnēm – Veselumā mēs esam viņām tik pat nozīmīgas, kā viņas mums pat tad, ja mēs šobrīd tās noliedzam. Tāpēc, manuprāt, ir nevietā apgalvot, ka mūsu brīvās gribas izpausme ir nozīmīgāka par svētvietām, par uzturēšanos tajās, vai ko tamlīdzīgu. Viena no pēdējām informācijām ko saņēmu ir tāda, ka tieši no mūsu brīvās gribas ir atkarīgs tas vai aiziesim uz svētvietu, vai uzrunāsim caur tām garīgās pasaules būtnes (viņas to ļoti gaida, jo arī grib piedalīties pasaules radīšanas procesos, bet, gaida jo respektē mūsu brīvo gribu) vai nē (viena svētvietas funkcija ir būt telefona būdiņai) – bieži vien

no citas vietas uzrunāt nav iespējams, jo ne katram ir „mobilie” sakari. Cita ļoti svarīga svētvieta funkcija ir tā, ka tā parasti ir vieta mūsu augumu nolīdzsvarošanai (harmonizēšanai) – tas ir fiziskai, mentālai, garīgais spēks un enerģija, ko rezultātā gūstam, lai varētu pildīt savus uzdevumus (un beigu beigās iegūtu arī apgaismību). Ir vēl citas nozīmes (ne mazāk svarīgas – mazsvarīgu nav), bet par to šoreiz nē, jo galvenais ko gribēju pateikt par Veselumu, šķiet, ir pateikts. Paldies par sūtījumu, ar cieņu un mīlestību, Ojārs, 2008.05.05.

Sveiks, Igo! (Igo Midrijānim)

Tu man jautā, es Tev atbildu.

Droši vien jādara tā, kā to katrs izjūt un saprot. Tāpēc nevaru te neko iebilst vai ieteikt. Varu tikai atkārtot to, ko es redzu prioritātēs sev. Un, proti, tas vispirms ir nepārtraukts sevis garīgās pilnveidošanas ceļš – es nemainīgi esmu pārliecināts par šo prioritāti un nespēju iedomāties, ka varētu to atcelt, pārcelt uz kādu vēlāku laiku. Pārējo es redzu tikai kā patīkamu laika aizpildīšanu. Protams, ka „laika aizpildīšana” saistīta ar maniem sapņiem, bet ar katru dienu, atbilstoši manai garīgai izaugsmei, tā saturā bagātinās, top dziļāka, skaidrāka, saprotamāka utt.. Prioritāte personīgai garīgai izaugsmei, manuprāt, svarīga arī tāpēc, ka tā nosaka smalko enerģiju vibrāciju laukus ap mani (tajā skaitā mīlestības) un tā vistiešākā (arī visracionālākā) veidā veicina manas tuvākās apkārtnes harmonizēšanos.

Pagājušo gadu beidzot, es nodomāju: kādam gan jābūt nākošajam gadam, ja šis ir bijis tik bagāts notikumiem garīgajos plānos! Šis gads vēl nav beidzies, bet jau šodien varu teikt, ka cerības ir piepildījušās. Man šobrīd grūti izvērtēt visu notikumu nozīmi, bet to ir bijis pietiekami daudz. Uzdevumus esmu saņēmis tik pārdrošus, ka dažiem tie šķistu kā pasakas. Es esmu noticējis visam un centies visu veikt pēc vislabākās izpratnes, sajūtas.

Šobrīd manī nostiprinājusies tās sajūtas, par kurām esmu tev vairākkārtīgi jau minējis: nesteidzies - visam savs laiks un vieta! Tā stiprinās tādā kā nākotnes vīzijas redzējumā un pārliecībā, ka teju, teju realizēsies brīnums, pasaules un cilvēku apziņas izmaiņas brīnums. Tie uzdevumi, kurus es saņēmu ir kā priekšvēstneši tam.

Neraugoties uz visu savu redzējumu, arī es aizpildu laiku ievērojot esošās cilvēkvides noteikumus: esmu gājis un turpināšu izglī-

toties, lai mana formālā kvalifikācija atbilstu tiem. Visi mani skolotāji to dara. Šogad esam aizsākuši īpašu netradicionālu bērnu pētīšanu. Ir jau daži interesanti rezultāti. Viens no tiem liecina, ka arī mūsu bērnu starpā ir, tā saucamie, nākotnes bērni.

Nobeidzot savu atbildi Tev, vēlos Tev uzdot dažus jautājumus, kuri izriet no Tavas vēstules. Kādu patiesības šķautni Tu pārstāvi kā SKOLTĀJS? Vai SKOLOTĀJAM PATIESĪBA NAV VESELUMĀ?

Sirsnīgi sveicinot, Ojārs, 2008.08.28.

Sveiciens tautskolniešiem!

Nav pat svarīgi cik garš ir tas brīdis, kad esam te vai citur, tajā vai citā laikā, ar tiem vai citiem kopā – svarīgs ir visu momentu sinhronisma iemesls tam, lai tas tā būtu. Manuprāt, iemesls ir līdzīgo aspektu rezonanse. Mūsu gadījumā es paļaujos uz šiem līdzīgiem aspektiem mūsos un pieļauju, ka tie saistīti ar katrā no mums ielikto tieksmi kopdarbam apzināta vai neapzināta mērķa realizēšanai. Šis apsvēruma ir par iemeslu tam, ka nerunāju par to, ko katrs jau zinām vai vismaz apjaušam.

Vai ir nepieciešamība rīkoties savādāk? Aelita ierosināja katrā tikšanās reizē tomēr arī “teoretizēt”, ar to gan saprotot kaut kādu konkrētu zināšanu sniegšanu, lai mēs sekmīgi varētu darīt savu darāmo.

Zemāk sniegšu iniciatoru priekšstatus par kopdarba idejām un mērķiem.

Es ne reizi vien pieminēju vārdu “kompromiss”. Atzīstu, ka vārds “kompromiss” tajā ko domāju, ko teicu nav īstais – rodas pārpratumi. Protams, ka no Idejas neupurēsīm ne kriptiņas, jo *Ideja esam mēs paši.*

Idejas viens spārns ir Mīlestība, otrs spārns nesavtīgs Darbīgums. Darbīgums beznosacījuma Mīlestībā tuvina Patiesībai, realizē to. Mīlestība un Patiesība ir tik cieši saistītas, ka nav atšķiramas, atdalāmas. Un, vai tajās mēs nerodam Dievu?

Mūsu Ideja ir *Mīlestība.*

Mūsu Ideja ir Patiesība.

Mūsu Ideja ir *Dievs.* Mēs tiecamies Viņu atklāt sevī.

Vai nav skaista *“projekta” vīzija – realizēt Dievu sevi?*

Varētu tā kādam likties pacelta vispārākā pakāpē. Varētu tā kādam likties pārāk tāla, nesasniedzama. Varētu tā kādam likties nepamatota mūsu cilvēciskās dabas dualitātē.

Šaubas sēj neticību. Neticība – kapsēta sapņiem. Neticība – izniekots mūžs, nedzīvots mūžs.

Pajautājiet! – vai gribi būt nelaimīgs?

Vieni laimi atrod tajā ko dara (darbs), citi mīļajos cilvēkos, citi bērnos, citi ģimenē, citi ceļojumos, citi vērojot saullēktu utt..

Vai laime nav meklējama saplūsmē, Veseluma izjūtas pārdzīvojumā? Mīlestības laimē Veselums “izkāpj” no nosacītā robežām, zaudē tās. Kas ir Mīlestības Veselums? Varbūt Bezrobežībā?

Vai mūsu ideja nav arī *Laime*? Vai tas nav kaut kas dievišķs? Mūsu tautai te sava aizbildne – Laima.

Un kā ar *Skaisto*? Vai skaistais nav nosacījums (mieram) saskaņotām, līdzsvarotām attiecībām, videi, kas veicina cenšanos “kāpt kalnā”? Tā arī ir mūsu Ideja.

Tā *Ideju* mēs varētu attīstīt tālāk un tālāk, atklājot tuvākus un tālākus mērķu un kopdarba uzdevumus, un pat metodes.

Kas liek aicināt uz kopdarbu?

- Ir ļoti daudz darāmā (es teiktu – tam nav gala) katram ar sevi, taču kopā darbs sokas raitāk;
- Ir cilvēki, kuri arī vēlas pilnīgoties, kuriem, kopā esot, varētu efektīvāk viņiem palīdzēt;
- Ir bērni (mūsu vai citu), kuri apjukuši sabiedrības piedāvātās (uzspiestās) vērtībās un, kuriem jāpalīdz tikt skaidrībā;
- Ir cilvēčiņi, kuri vēl tikai dzims un tiem ir jābūt gaidītiem;
- Patreizējās izglītības mašīnērijas neatbilstība laikam un cilvēkiem;
- Ir nepieciešamība sabiedrībai piedāvāt alternatīvas vērtības, modeļus (piemēram, izglītībā, saimniekošanā jau strādā vairākas neatkarīgas vai valsts atbalstītas cilvēku grupas) tās tieksmē veidot ilgtspējīgu sabiedrību;
- Un kur tad mūsu pašu vēlme kopā būt laimīgiem?

Tā tad mērķis!

Mērķis: veidot ilgtspējīgas sabiedrības izglītības modeli.

Uzdevumi

1. Sabiedrības informēšana;
2. Domubiedru kopas izveidošana kopdarbam;

3. Finansiālo resursu sarūpēšana ilgtspējīgas izglītības centra (tautskolas) izveidošanai;
4. Tautskolas – mūžizglītības vietas projektēšana;
5. Tautskolas būvniecība, iekārtošana;
6. Tautskolas zinātniskā statusa nodrošināšana;
7. Tautskolas mācību programmu izstrāde un realizēšana;
8. Tautskolas dzīves ritma un dabas ritmu saskaņas projektēšana un realizēšana;
9. Ilgtspējīgas izglītības modeļa popularizēšana.

Šo uzdevumu sakārtotība nenozīmē pakārtotību.

Nākošā tikšanās reize, ja neiebilstat, pārceļama uz 13.novembri, jo pirmajās novembra dienās man ir DU mācību sesija.

Attīstām savstarpējo saskarsmi, pildām to, ko uzņēmāmies vai to, ko saskatām par nepieciešamu! Manuprāt, jāsāk pierast pie tā, ka pašiniciatīva, uzticēšanās sev un saviem grupas biedriem, būs mūsu panākumu ķīla.

Priecāšos par katra priekšlikumiem, domām! Sirsnīgi sveicot,
Ojārs, 2008.10.07.

Rudīt, sveika!

Sobrīd, pēc vairāku stundu sarakstu apspriešanas un savu materiālo iespēju apzināšanos, neraugoties uz visiem deviņiem iemesliem darba dienas pagarināšanai, esam bijuši spiesti atteikties no dienas pagarināšanas. Mācības esam uzsākuši, saglabājot veseluma ideju caur iedziļināšanos mācībpriekšmetā un smadzeņu pusložu vienmērību noslodzi. Taču arī iedziļināšanās nenotiks bērnu izvēlētajos priekšmetos. Patreiz tas izskatās tā: bērnus iedalām divās vai trīs grupās (dažādos mācību priekšmetos sadalījums ir dažāds, izņemot latviešu valodu un matemātiku, kad stingri pieturamies pie dažāda vecuma bērnu apvienošanas). Katrai grupai ir savs iedziļināšanās mācību pamatpriekšmets, kurš katru dienu mainās. Tas nozīmē, ka veseluma ideja no garāka laika posma (pāris nedēļām) reducējas uz vienu dienu. Tas varbūt nemaz nav slikti, jo pieredze uzkrājama pakāpeniski.

Kā tas varētu izskatīties tālākā attīstībā? Darbam joprojām būtu jāattīstās jauktās vecuma grupās, kurās mācību priekšmets tiek mācīts visiem vienlaicīgi un katrs bērns atbilstoši savām spējām, dotā

brīža izpratnei utt., apgūst to tikai individuāli pašam pieņemamā līmeni (tā vislabākā kārtā tiktu ievērotas katra indivīda dotumi un spējas, un rasti katram visoptimālākie apstākļi individuālai attīstībai). Viens pamatizglītības cikls varētu būt gada garumā. Katru gadu no jauna tiek izieta programma un katru gadu katrs iziet uz jaunu, augstāku līmeni līdz tiek sasniegts, teiksim, valsts standarta prasībām atbilstošs. Kā tas saprotams, atkarībā no indivīda, tas var notikt visdažādākos vecumos. Tas ir principā jauns solis pedagoģijā un sola lielu apvērsumu. Taču sākumā prasa milzīgu darbu, izdomu. Te vajadzētu pat pieslēgt universitātes profesorus tādu mācībprogrammu, līdzekļu izstrādē, kuras vienlaicīgi derētu dažādiem gatavības līmeņiem. Mūsu pieredzīte ir neliela, bet jau redzam pozitīvu rezultātu.

Esam lūguši eksperimentā piedalīties Ropažu skolu, kurā iecerēts veidot kontroles grupu, kā arī Daugavpils Universitātes Pedagoģijas fakultātes zinātniekus (arī pats esmu, kā jau rakstīju, iestājies maģistrantūrā). Tuvākā laikā ir iecerēts veikt nelielu intelektuālu un psiholoģisku testu, lai noskaidrotu bērnu izejas pozīcijas (prāta un psiholoģiskās) un gadu noslēdzot, izmaiņas. Pozitīva rezultāta gadījuma izstrādāsim ieteikumus Ropažu skolai. Tālāk pētniecības darbs var turpināties šo vispārīgo valsts skolu salīdzinot ar citām. Visu to darīt ar mērķi panākt pozitīvā ieviešanu visās skolās.

Vēl vēlos pastāstīt par to, ka visai pēkšņi esam kļuvuši populāri visā valstī. Tas notika pēc labas publikācijas žurnālā „Ieva”. Sekoja korespondentu ierašanās no vietējās preses, no televīzijas – tapuši divi raidījumi. Vai katru dienu saņemu vairākus telefona zvanus, ne reti skolā ierodas mammas ar saviem bērniņiem. Mēs daudz nevaram palīdzēt, jo mums ir nesakārtotas nakšņošanas iespējas. Esam lūguši vienu firmu izstrādāt guļamtelpu iekārtošanas projektu – izstrādāja, darbu tāme 8000 Ls! Briest cita ideja: sagatavot tādu kursu māmiņām ar bērniņiem, kuras tās varētu apmeklēt, teiksim, reizi mēnesī. Mūsu Vita būtu kaut ko tādu ar mieru darīt. Varētu pieaicināt mācītspēkus un varbūt izdotos piesaistīt arī līdzekļus.

Izskaņā

Es rakstu par mūsu plāniem, sapņiem un konkrētiem darbiem, lai gan šogad bija pirmā reize, kad negribēju pirmajā septembrī doties uz skolu. Telpām vajadzīgs remonts. Ko man bija teikt skolotājiem, kuri algu nav saņēmuši kopš februāra? Neesmu arī 8 mēnešus nomaksājis telpu īres maksas – kaut kā jau bija jādzīvo. Arī kurinā-

mais nav sagādāts. Esmu iestājies maģistrantūrā (400Ls gadā) – šorīt stāstīju Dieviņam, cik ļoti man gribās braukt uz Daugavpili (man tur jābrauc ar savu mašīnu, bet benzīns sadārdzinājies un bez tam nevaru nekādi ar savu mašīnīti iziet tehnisko apskati – kā jau vecai: visiādi defekti) un mācīties, un lūdzu, lai viņš man nodrošina tam nepieciešamos līdzekļus.

Uz skolu, protams, aizgāju un nu ar entuziasmu esam ķērušies pie jauninājumu ieviešanas, bet kas būs pēc mēneša? Vārdu sakot, mūs var glābt tikai brīnums.

Tādas lūk priecīgas un skumjas lietas grozās ap skolu.

Kā Tev ar veselību? Vai veiksmīgi atgriezies Amerikā? Jums tur arī visādas šausmīgas lietas, kuras dzirdam un redzam televīzijā (viesuļvētra). Mums patreiz laiks ir ļoti labs – ir silts un lietus nelīst. Ceru, ka vismaz līdz sestdienai nelīs, jo man palīgos novākt kartupeļus brauks tuvinieki no Rīgas.

Vēstule Guntai Ošeniecei (Ikšķiles atzara pirmajai Brīvās skolas direktorei)

Gunta: Piedod, ka Tevi traucēju atkal un atkal, jo īpaši, ja ar nejaukām lietām. Bet nolēmām ar Kristīni informēt Tevi un prasīt Tavu palīdzību, zinot, ka proti atbildēt īsi un kodolīgi.

Piedod, ka Tev vispār sūtu tādu "... bļodiņu", bet viena mamma izsūtījusi mums un visiem (!) esošajiem un arī jaunajiem vecākiem šitādu vēstuli un ir iestājies satraukums. Ko Tu saki? Varbūt vajag Tev kādus pāris vārdus teikt?

Mans skatījums un ieteikums.

Par vecāku vēlmi iejaukties skolas lietās.

Skola veidota kā alternatīvs tautizglītības modelis tradicionālai valsts vai pašvaldības skolai. Pāris iezīmes (pavisam īsi, jo pamatnostādnes var atrast mūsu mājas lapās un publikācijās presē): 1. Trīs sadarbības partneru vieta - skolēnu, skolotāju un vecāku. Visas trīs grupas uz brīvprātības un ideju saskaņas principu pamatiem veido un uztur jaunu skolu; Ideju "definējuši" skolas dibinātāji un aicina pulkā tikai dombiedrus. Ja kādam "ideja" nav pa prātam, tas dibina

savu skolu atbilstoši savām idejām.

2. Sadarbība nav iespējama starp cilvēkiem, kurus nevieno ideja. Idejas viena no pazīmēm savstarpējā uzticēšanās. Tikai savstarpējā uzticēšanās ir skolas bez stresa nosacījums, veselīga psiholoģiskā klimata pazīme, ja neuzticamies viens otram, tad labāk šķirties, pat neko kopā neuzsākot. Skolotāju nokomplektēšanā nav kompetentāki cilvēki par skolas dibinātājiem - viņi vislabāk zina kādiem dotumiem ir jābūt viņu dibinātās skolas skolotājiem. Vienīgi, ko var piebilst, ka skolas nolikums paredz skolotāju kvalifikācijas atbilstību likumam (skola ir akreditēta). Vecāki ir un būs iesaistīti skolas praktiskā izveidē un atskaites par izlietotiem līdzekļiem katru gadu tiek publiskas biedrības kopsapulcēs un iesniegtas atbilstošas atskaites VID. Ja kāds vēlas ņemt aktīvāku līdźdalību ir aicināts apsvērt iespēju iestāties biedrības biedros.

Skolas mājas lapā būs pieejami visi ar skolu saistītie oficiālie dokumenti t.sk. nolikumi, iekšējās kārtības noteikumi, programmas. Patreiz tas nav izdarīts, jo sakarā ar jaunu filiāļu nodibināšanu un jaunu programmu licencēšanu viss ir darba kārtībā. Ierosinu netaisnoties, bet ielikt mājas lapās visu dokumentu projektus, kā arī pilnsapulču un valžu sēžu protokolus, lai visiem ir skaidrs pie kā griezties un kāda atbildība ir katram, kā arī par darba procesiem, plāniem pirms jaunā mācību gada.

Par ēdināšanu.

Gunta, tu jau pati visai pamatoti izklāstīji savus apsvērumus par virtuvi - tas viss atbilst skolas ideāliem, kuri atbilst idejai un, ja nākošie skolas skolnieki un viņu vecākiem tam ir jāpiekrīt automātiski, ja nē, tad viņi nav atraduši īstos skolu saviem bērniem. Var jau pieļaut kaut kādus kompromisus, bet labāk jau nē, jo tad tikai nepatīkšanās vien iekļūsi. Varat paskaidrot, ka ēšanas tradīcijas nav viegli mainīt, tāpēc jūs neliedzat bērņus mājās ēdināt atbilstoši ģimenes tradīcijām ar cerību, ka tās mainīsies.

Par diskusijā saistībā ar skolas ideāliem.

Es domāju, ka te jābūt kategoriskiem - nekādu diskusiju. Diskusija te nevietā. Var būt tikai informatīvs vai izglītojošs raksturs, ro-

sinošs. Tas arī ir ticis darīts iepriekšējā gada vecāku saietos un tiks turpināts kamēr vien skola eksistēs (tāpēc arī tautskola). Nedod Dievs diskutēt par ideāliem, kuriem nešaubīgi sekojam (ja nebūtu par kaut ko stingras pārliecības, mēs skolu nemaz neveidotu). Minētās lietas par bērnu brīvu attīstību un savstarpējo nesalīdzināšanu ir tikai dažas no humānās pedagoģijas atpazīstamības pazīmēm, kuras to raksturo. Izrauot tās no konteksta, piemēram, pielietojot citu ideju skolās (arī patreizējās valsts skolas) var atklāties nesaderība.

Par vecāku interešu ievērošanu

Kolektīva interesēs ir realizēt skolas dibinātāju paustos ideālus (patreiz tos var uzrādīt, kā humānās pedagoģijas ideālus, bet prasās uzrakstīt īsu skolas idejisko koncepciju). Un tas noteikti nenozīmē apmierināt visu intereses. Bez tam vecāki šobrīd runā tikai par savām interesēm, jo neviens jau nezina vai pats bērns ir gatavs pieņemt skolas piedāvāto brīvību (dažam varbūt vajag “žagaru” skolu vai militāras kārtības, piemēram, “Spartaka” skolu, vai parasto valsts skolu).

Nobeidzot es vēlos brīdināt uzmanīties no šaubu sējējiem un aicinu jau pašā sākumā kategoriski norobežoties no svešu ideju nesējiem, bet ne taisnoties. Vēstulē jau izskan pretenzijas – neesam pat sākuši strādāt, ka kāds vēlas jau kontrolēt (nedod Dievs vēl vadīt). Vēstule būtu skaista, ja kaut vienā teikumā būtu pateikts, kas es esmu, lūk manas stiprās puses – vai varu ar tām kaut ko līdzēt? Vai nevajag nokrāsot kādu durvju aili, iestādīt kādu puķi, - kad es to varētu? Sliktākā gadījumā esmu gatava būvgružus saslaucīt utt..

Piedāvājiēt vecākiem piedalīties konkrētos darbiņos – tie var būt arī ziedojumu vākšana ne tikai naudā, bet arī graudā. Mēs reiz graudā savācām materiālus ar kuriem remontējam telpas, nerunājot nemaz par inventāra gādāšanu u.c. lietām.

Lai veicas!

2011.07.25.

Vēstule Kristīnei Libertei un citiem tautskolas atzaru vadītājiem

Tautskolas Drustu atzara skolotāju kopsapulce plānota 19.06. rīta pusē. Ja kādas problēmas ar tikšanu, atrakstiet. Lūdzu

aizpildiet arī šo veidlapu (sk. pielikumā). Tas ir sevis atpazīšanas dēļ un arī tāpēc, lai, domājot par nākotni, labāk sastrādātos. No daža laba neesmu vēl saņēmis tautskolas redzējumu - lūdž atsūtiet!

Man ir lūgums. Domājot par tautskolas struktūru, būtu atrisināms viens jautājums. Ne par biedrību runājot, bet par vispārizglītojošo daļu. Mēs reiz runājām par tautskolas pamatskolas vadītāja rotāciju. Ja to vēlamies realizēt, nebūtu prātīgi visu laiku veikt izmaiņas rekvizītos. Manuprāt, būtu sakarīgāks tāds skolas veidojums, kurā galvas organizācija būtu neatkarīga no atzaru adresēm - arī Drusti, piemēram, būtu atzars. Protams, ka tautskolas direktors, būs vienlaicīgi arī kāda atzara vadītājs, ja rotējam. Varu iedomāties arī situāciju, kad tautskolas direktors nav nevienas filiāles vadītājs, bet pilnīgi patstāvīga persona. Varbūt, ka var izdibināt, piemēram, kāda ir banku filiāļu prakse. Es gan domāju, ka tur ir tā, ka ir "lielā" banka un tai ir savi bērniņi. Vai ir iespējams, ka tautskolas pamatskolas juridiskā adrese nav saistīta nevienu no atzariem un tas, piemēram, ir kaut kāds dzīvoklis, kantoris, kurā uzturas direktors ar savu tuvāko draudzi - lietvedību, grāmatvedību, plānotājiem, projektētājiem, finanšu uzraugiem, juristiem - respektīvi Jaunās izglītības ministrijas darbiniekiem (tagad sapņoju)? Ja tagad direktorēšanu un biedrības vadību uzņemas Tukums, tad jāveic izmaiņas un jāpieraksta biedrību un skolu Tukumā. Ja aiznākošo gadu atkal maina vadību, tad atkal jāpierakstās kaut kur citur. Nu visas vēstules (gandrīz visas) nāk uz Drustiem. Saproti? Sazināšanās ar jauniem vadītājiem elektroniski varētu atrisināt vienkārši - definējot e-pasta adreses, kuras pāriet jaunā vadītāja rīcībā, izveidojot jaunu neatkarīgu tautskolas telefona numuru, kas arī pāriet ar visu telefonu uz jauno vadītāju. Tagad tiek izmantots mans personīgais telefons un e-pasts. Otrs jautājums ir par katras filiāles finansiālās juridiskās atbildības nostiprināšanu atzaros. Respektīvi, kādas ir iespējas biedrības ietvaros, veidot atzaru finansiālo patstāvīgo atbildību. tas nozīmē atzaru vadītāju atbildības loka paplašināšanu - arī nomas līgumu, kredītlīgumu slēgšanas tiesības. Tās finanses, kuras saņemam no valsts var tāpat kā līdz šim ienākt Valsts kasē, bet kur katrai filiālei tiek ieskaitīti uz tās attiecināmais finansējums (atbilstoši piešķīrumam). Pašvaldību un vecāku iemaksas jau tagad iet uz atbilstošā atzara kontu. Par to varētu runāt arī ar Zandu - ko viņa saka, šajā sakarā. Atbildības sadalīšanu pa atzariem nenoziņē savstarpējās palīdzības nodrošināšanu. Var jau būt, ka par visu

to nav jāsatraucas - ir vienkārši jāpaļaujas uz Dievu un jāuzticas. Veidojoties arvien jaunākām filiālēm, tautskolā ieplūdīs arvien nepazīstamākas personas - tāpēc es par to domāju. Ja nu kādi nepareizi novērtējuši savas iespējas.

Te būs veidlapa, kuru lūdzu aizpildīt vēl rudenī, bet nekas nav nokavēts. Lai turpinātu darbu pie kopīgas vīzijas izstrādi un domātu jau par jauno mācību gadu, es lūdzu aizpildīt ne tikai pievienoto anketu un atsūtīt man, bet veikt to darbu, kuru jums iedeļa Silva (Tukuma atzara direktore) pievienojot tam savu tautskolas nākotnes redzējumu gan kopumā, gan caur to mācību priekšmetu (tiem), kurus jūs katrs māciet.

Trešais darbiņš: Lūdzu uzrakstiet kā jūs saprotat sekojošus principus:

1. *Sadarbības*
2. *Labestības*
3. *Patiesības*
4. *Patības (individualitāte, pašizziņas)*

Šos principus ierosināja citi tautskolas atzari un tos neizdevās apspriest jūsu vidū, bet tas ir svarīgi vienotībai.

Lūdzu izdriest šos mājas darbus nedēļas laikā, jo tūlīt pēc Jāņiem ir skolas atzaru vadītāju kopsapulce un ir jāpaspēj visus materiālus izanalizēt, lai rastu kopīgo, atšķirīgo, vienojošo, kā arī rastu skaidrību par to, par ko mums vēl būtu jārunā.

2012.06.11.

Tautskolas valdes locekļiem

Piekrītu, ka lietas ir jāsakārto attiecībā uz valdi. Es joprojām esmu par to, lai no katra atzara valdē būtu kāds pārstāvis, kurš ir lietas kursā par visu notiekošo atzarā. Un lēmumi, kuri attiecas uz visu tautskolu kopumā ir jāpieņem koleģiāli un atbildīgi. Tā kā tas ir bijis līdz šim - es neatceros nevienu gadījumu, kad kaut ko mēs būtu lēmuši vienpersonīgi. Lai tas tā būtu, par to lieliski rūpējās Kristīne - visi dokumenti tika izlikti apspriešanai (varbūt kaut ko lēmis ir Reinis, būdams priekšsēdis?) Bez tam esam lēmuši par mazajām biedrībām un tās jau dažviet ir radušās, un tām ir sava valde, kura lems par tai atvēlēto atbildības lauku (par to mums vēlreiz jāvienojas un jāveic attiecīgas izmaiņas Statūtos). Jebkurā gadījumā man ļoti žēl, ka patriei-

zējā brīdī mums vairs tāda cilvēka kā Kristīne nav, kas šīs lietas koordinētu un kārtotu (es jūtos tā, it kā kaut ko ļoti būtisku būtu pazaudējis). Ko katrs dara valdē? Bija priekšlikumi sadalīt kaut kādas sfēras, bet tas kaut kā nenostrādāja - man šķiet, ka tas tāpēc, ka dotajā brīdī pietiek ar to, ko darām. Un darāmā ir daudz, lai katrā atzarā viss vairāk vai mazāk ietu gludi - to katrs zina no pašu pieredzes. Kopumā esam pilnīgi jauns veidojums un nav pat ne no viena, kur ņemt kādu pieredzi - tā ir jāuzkrāj pašiem un tad mēs varēsim ar to dalīties ar citiem. Arī likumdošana neatbilst ne mūsu centienu brīvai realizācijai, ne daudziem kopdarba jautājumiem. Tas nozīmē, ka agri vai vēlū mums būs jāstrādā arī šajā jomā. Kopā mēs to izdarīsim. Esmu pārliecināts, ka tiklīdz mēs katrs par sevi būsīm nostabilizējušie, būs mums valdes locekļiem kaut kādi citi pienākumi bez tiem, kuri mums šobrīd ir. Starp citu, ir parādījies viens cilvēks, jurists, kurš ir ieinteresēts mums palīdzēt kārtot lietvedību - viņu varētu uzaicināt uz valdes sēdi.

Es arī nesaprotu par kādu *absurdu situāciju* tu, Inga, runā? Jo valde ir tiesīga lemt arī tagad un tiem, kas iesnieguši atlūgumus joprojām ir lemšanas tiesības un pie reizes, pirms mēs viņus atbrīvojam, ir vispirms viņiem jāsakārto savas lietas - tā taču mēs kopā nolēmām? Cik noprotu, šobrīd mēs ar joni nevaram sanākt, jo daži valdes locekļi nav pieejami - lai atsaucas visi, ja tas tā nav! Un vispār Reini, tu esi vēl mūsu vadonis un tev būtu jāparūpējas par sēdi. Varbūt pie reizes tu vari mūs elektroniski visus noinformēt par jaunumiem ap tavu skolu - kā virzās lietas, kas jauns pēc mūsu pēdējā saietā?

Tu, Inga, saki, ka patīk tev runāt *skaidru valodu* (kuram no mums tas nepatīk?), Tad saki kad un kas ir pieņēmis vienpersonīgus lēmumus, par kuriem tagad ir jāatbild tev un man un vēl kādam? Varbūt tie ir līgumi ar fondiem? Es personīgi neesmu nevienu parakstījis. Un otrs jautājums par *netīro veļu* - kas tā tāda ir - es te Drustos dzīvojot esmu galīgā nesaprašanā?! Tas, ka daži nolūzt, ka daži atklāj, ka ceļš tomēr nav kopīgi ejams, ka ir kaut kādas neskaidrības, neskaidrotības ir ļoti dabīgi (jau teicu par mūsu jaunību un unikalitāti), bet problēmas ir vienkārši draudzīgi jārisina (kuru varam atrisināt, bet dažas ir pat *jānorok* līdz radīsies iespēja). Domāju, ka svarīgi ir vienoties *Ceļam*. Vēlos VISU (jo vēstuli saņems visi *zirgi*) uzmanību pievērst tautskolas Ētikas Kodeksam *Ceļš* (ielieku to pielikumā). Kā zināt, to pieņēma pirms daudziem gadiem mūsu Latvijas vieni no gai-

šākiem prātiem un sirdīm. Lai arī daudzi no tiem darbojas citās tautai svarīgās svērās vai neatrodas vairs fiziskajā pasaulē, Kodekss tika visu parakstīts un pieņemts ar domu, ka pienācis laiks radīt jaunu *kristalizācijas centru*, ap kuru dzimtu sirds skaidras attiecības, dzimtu pamats tautas cerībām. Tas nav skaļi teikts, tas tā bija! Tautskola nav vieta, kur tapt bagātiem, bet tā ir vieta garīgam un daži arī fiziskam patvērumam pārmaiņu priekšvakarā, reizē vieta, kur tiek izmēģinātas jaunas attiecības - Brīvības attiecības, pašizpētes, pašapzināšanās un pašapliecināšanās attiecības kopienas, tautas vidū, visu veidojot tautas tradicionālās kultūras ietvaros. Šādas vietas Latvija šobrīd nav! Uz mums lika un liek ļoti lielas cerības - vai ļausim vilties šķeļoties, *veļu mazgājot*, patiesību neuzturot, novīdībā slīkstot, nesapratnē, neiejuītībā, egoismā - ir ļoti daudz tādu, kas to gaida visos plānos. Mūs biedru pulciņš ir jāvairo, nebaidoties no tā, ka varam kļūdīties gan sevī, gan citos - kā Reinis reiz teica, ka kļūdīties ir cilvēcīgi un to nav jāizslēdz, kļūdas pārvarot mēs kļūsim arvien stiprāki. Un ir jābūt kā fiziski, tā garā stipriem - tikai tādiem *Ceļš* ir ejams!

Nākamajā tikšanās reizē es esmu gatavs iepazīstināt sīkāk ar pasaules pieredzi mūs darbības lauciņā, ja jūs man dosiet tam laiku. Mēs līdz galam vēl labu laiku nespēsīm sakārtot savas attiecības. Starp citu, *Ceļš* liek izvērtēt mums katram sevi un palīdz atrast katram sevi.

Es vēlreiz aicinu atbalstīt *Drosmīgos!* Iepazīstiet viņu sniegtos materiālus, uzdodiet jautājumus, lai tad, kad uzaicināsim viņus prezentēties valdes sēdē, mēs būtu gatavi dot padomus šķēršļu pārvarēšanai, dot zaļo gaismu kopdarbam un reizē liktu *Drosmīgiem* atbildīgi apzināties to, ko ir uzņēmušies.

Ar patiesu cieņu un godāšanu, Ojārs, 2013. gada 30. jūnijs

Vēstule alternatīvo skolu dibinātājiem

Alternatīvo skolu dibinātāji raksta vēstules, uzdodot vienus un tos pašus jautājumus. Tāpēc publicējam vēstuli, kurā sniegtas atbildes uz galvenajiem jautājumiem.

1. Savu domu par skolas dibināšanu vajag palaist tautās – nopublicēt vietējā presē. Pēc tam varat gaidīt atsaucamies ieinteresētos novada vecākus, potenciālos skolotājus. Skolas dibināšana ir ļoti nopietns pasākums un vēlams tajā iesaistīt vairākus domubied-

rus. Jāņem vērā, ka nodibināt skolu nozīmē mainīt savu dzīvi ilgstošā periodā (mūsu skolas nav vieta, kur attīstīt biznesu jeb gūt kādu finansiālu labumu).

2. Iesakām domubiedru kopai nodibināt savu biedrību ar topošās skolas vārdu un veidot mājas lapu. Ja vēlēšities būt par atzaru tautskolai, tad tā ir viena no prasībām - biedrības dibināšana saimniecisko darījumu veikšanai, sponsoru piesaistei, projektu darbiem utt.
3. Ja jūs sākat ar pirmo klasi, tad nemaz daudz to skolotāju nevajag - pietiek pat ar vienu, diviem.
4. Vēlamais bērnu skaits grupā 10 - 12, bet ne vairāk kā 15.
5. Gaidiet tos bērnus, kuri atnāks (kurus atvedīs vecāki), ieteicam nekādu filtru neveidot. Par vienīgo atlases kritēriju varētu kļūt vecāku (vecākiem bērniem arī bērnu) apņemšanās raksts par skolas filosofijas atbalstīšanu un iedibināto tradīciju ievērošanu. Tas pats arī pedagogiem.
6. Gatavus pedagogus jūs neatradīsiet. Tautskolas filosofijas stūrakmens ir "brīvība", brīvība skolotāja radošai darbībai, kura izpaužas tautskolas principu ievērošanā. Katrs skolotājs ir personība ar savu pieredzi un savu skatījumu uz pasauli, saviem akcentiem. Veseluma filosofija pieļauj situāciju daudzveidību, kuru nosaka, jau minētā skolotāju veidotā vide, kā arī skolas fiziskā vide - pilsēta lauki, vai kaut kas pa vidu, privāta teritorija vai tā ir pašvaldības, vai sabiedriska utt., un, protams, arī pats bērns - viņa intereses, dotumi psihiskās, fiziskās īpatnības utt. Bez tam neesam atkarīgi arī no finansēm - ko varam atļauties un ko vēl nē. Ar pamatprincipiem būs gatavi iepazīstināt. Viss teiktais nozīmē to, ka veidot programmu konkrēta mācību priekšmeta apgūšanai ievērojot tā dabīgo attīstību, skolotājam būs radoši jāpielāgo mācību metodes, darba paņēmienus ik brīdī katram skolēnam individuāli (jeb jāveido ar skolēnu sadarbības gaisotni, vidi). Programma nav veidojama ilgam laika posmam – ir ieskicējams tikai ceļš uz mērķi.
7. Telpas jāmeklē pašiem. Vislabāk ir vienoties ar pašvaldību par kaut kādu telpu nomu. Protams, ka tām ir jābūt piemērotām no sanitāro inspekciju un ugunsdzēsības prasību puses. Pašvaldības parasti ir lētākas un to uzlabojumiem, remontiem ir vieglāk piesaistīt naudu. Arī pašvaldības, ja ir pārliecinājušās par jūsu darā-

mā nozīmīgumu, jūsu uzticamību, un ar tām citādi labi sadzīvojat, var piedalīties projektu līdzfinansēšanā, vai dod kādus atvieglojumus. Telpu lielums atkarīgs no jūsu finansiālās prognozes.

8. Tāmi jāveido pakāpeniski un nopietni, aprēķiniem jābūt pamatojamiem. Protams, ka sava nozīme ir arī bērnu skaitam, bet parasti ir vajadzīgas telpas arī interešu apmierināšanai, kustībām utt. Protams, ka vēlamā atrašanās vieta būtu dabas vide.
9. Kā filiāle tiks nodrošināsim ar lietvedības pakalpojumu? – tas ir savstarpējās vienošanās jautājums. Pašiem noteikti būs jāuzņemas vietēja rakstura lietu kārtošana. Visus dokumentus, kuri saistāmi ar "lielās biedrības vārdu" paraksta valdes priekšsēdētājs vai pilnvarotas personas. Par valsts līdzekļu tēriņiem atskaitās centrālā grāmatvedība, sastādot atbilstošām institūcijām attiecīgos dokumentus. Visas valsts mērķdotācijas iet caur centrālo grāmatvedību. Kā jau tika teikts, visu saimniecisko darbību uzņemas mazā biedrība jeb vecāki dibinātāji.
10. Ar finanšu izlietojumu ir jābūt ļoti, ļoti piesardzīgiem - jālieto tikai mērķim un nevar būt nemazāko pazīmju par savtīgu rēķinu kārtošānu – te jābūt caurspīdīgumam un gataviem sniegt atskaites naudas devējiem.

Ja ir kādi jautājumi, rakstiet! 2014.05.28.

Vēstule potenciālam atbalstītājam

Jūtot jūsu personā dombiedru, mēs vēlamies ar jums dalīties savos sapņos.

Mēs sapņojam par to, ka reiz tautas izglītība nebūs pakļauta tirgus ekonomikas likumiem un ietekmēm, bet, ka tā pastāvēs, kā kaut kas tāds, kas stāv pāri mūžiem un laikiem, kā kaut kas patiesi svēts. Mēs sapņojam par laiku, ka mācīsim saviem skolniekiem ne tikai pareizi aizpildīt veidlapas, kvītis, vekselus, bet arī to, kā iemantot tās īpašības, kurām mīlam raksturot Dievu t.i., ka nākamību veidosim ne tikai kā zinošu un protošu cilvēku kopu, bet arī kā sirds atvērtu; kā cilvēku kopu, kura katru savu domu, vārdu un darbu izsvērs mīlestības svaros.

Mēs sapņojam par to, kādai būtu jābūt videi, ēkai, telpai, kurā varētu notikt šis cilvēku siržu atvēršanas brīnums un esam pārliecinā-

ti, ka tai arī ir jābūt svētai, sakrālai. Tai jābūt kā mākslas darbam, kurā atklājas viss labais un skaistais, ko cilvēce jau sasniegusi iepriekšējos gadu tūkstošos; tai jābūt arī nākošā gadu tūkstoša dievišķās gaismas un mīlestības apstarotai.

Mēs sapņojam par jaunu skolas ēku, kura būtu projektēta atbilstoši mūsu izglītības koncepcijai, kurā būtu silti un mājīgi kā ziemā tā vasarā, kurā būtu amatnieku darbnīcas, telpas mūzikas, svešvalodas apgūšanai ar tām atbilstošu iekārtojumu un bibliotēkā netrūks bērnu un pieaugušo izglītošanai nepieciešamās literatūra. Mēs sapņojam par to, ka mūsu informātikas kabinets būs nodrošināts ar moderniem datoriem un atbilstošām ārējām iekārtām un arī par to, ka bērniem būs viņu augumiem un vajadzībām atbilstošas mēbeles, labas tualetes, labs un piemērotas telpas sporta nodarbībām. Un beidzot mēs sapņojam par to, lai mūsu skolu varētu apmeklēt bērni neatkarīgi no vecāku finansiālām iespējām.

Mēs ne tikai sapņojam, bet cenšamies darīt visu, kas ir mūsu spēkos un iespējās, lai īstenotu savus sapņus. Un visu pirms tas ir sevis pilnīgošanas darbs, jo saprotam, ka neko labāku par to, cik labi esam paši, mēs nespēsīm veikt - mēs spēsīm dot tikai tik daudz mīlestības, cik tās būs mūs pašos jeb dievišķais mūsu darbos atklāsies ne vairāk, cik dievišķā ir mūsos.

Izmantojot personīgās pieredzes un pasaulē rodamās atziņas, mēs strādājam ar bērniem. Savu darbu ar tiem, mēs balstam uz pārliecības, ka bērns atnāk šajā pasaulē ne kā neaprakstīta lapa, bet, ka viņā Dievs jau ir ielicis visas īpašības kā iespējas. Mūsu galvenais uzdevums ir šīs bērņā ieliktais dievišķās lietas atklāt, likt tām "darboties". Viena no metode ir gaužām vienkārša – mēs nelasām bērniem lekcijas reliģijā, ētikā, bet dažādiem paņēmieniem izvilinām ziņas no viņa. Lūk daži fragmenti no bērnu teiktā:

Kas ir cilvēks un kādi ir viņa uzdevumi? Cilvēka uzdevumi ir darbs un gudrība. Vēl ir mīlestība un apģērbs. Es domāju, ka mēs zinām savās galvās kas ir viss labākais. Labs ir darbs un draugi. Es vēl domāju, ka māja arī ir svarīga.

Kā izcēlusies pasaule un veidota tā? Es domāju, ka pasaule radusies no Dieva. Domāju, ka zvaigzne uzspīdējusi un tā radies sudraba koks ar zelta āboliem. Dievs cilvēkus radījis no māliem, bet visus kokus un krūmus no smiltīm. Domāju, ka dzīvnieki radušies no mirušiem cilvēkiem.

Aiga 5.gadi.

Kāpēc ir vērts dzīvot? Dzīvot vērts ir, lai priecātos par to, ko pats ar savām rokām esat paveicis, nododot to no paaudzes paaudzē; lai baudītu saules siltumu un skaistumu; lai justu ka Dievs tevi nav aizmirsis; lai nobaudītu savas zemes augļus; lai mīlētu Dievu, lai mīlētu Sauli, lai mīlētu Zemi, lai mīlētu pasauli, lai mīlētu savu māmiņu un tēti.

Inga 7.g.v..

Savos centienos mēs esam guvuši kā rajona, tā pagasta pašvaldības atbalstu (vairāk gan morālu) dažādu skolas jautājumu risināšanā, arī jaunu skolas ēku celtniecības jautājumos un patreiz mēs meklējam piemērotu arhitektu, kurš varētu uzsākt projektēšanas darbu (vispirms skiču projekts – līdzekļu vākšanai).

Mūsu mācības programmu par labu ir atzinusi Valsts Izglītības un Zinātnes ministrija, akreditējot mūs skolu un mācību programmu, kā arī sniedzot likumā paredzētā kārtībā finansiālu atbalstu.

Visu to mēs Jums stāstam ar cerību, ka varbūt Jums ir zināmi vai varbūt kādreiz atklāsies, tādi cilvēki, kuri gribētu mums piedroties, sniegt kādu padomu vai kā citādi palīdzēt.

Sirsnīgs sveiciens, tautskoliešu vārdā, Ojārs Rode

Sveiks, Mikus!

Paldies par vēstuli! Uzmanīgi to izlasīju un man prieks, ka man kaimiņos ir šādi vareni, skaidri domājoši ļaudis.

Savu izpratni par Atmodu esmu centies noformulēt Visās tajās vēstulēs, kuras esmu rakstījis, sākot ar apsveikumu pirms jaunā gada. Tur, protams, nav konkrēti aprakstītas darbības, bet principi. Un viens no tiem ir dabīguma princips (kuru, faktiski arī tu min – *viss jau tāpat notiekas*). Tā ir tā dabīgā Šri Aurobindo joga, jeb dabas joga. Taču dabīgiem procesiem iespējams iedot impulsus, lai tie realizētos efektīvāk. Galvenais te ir neizraut šos impulsus ārā no to veselumu kontekstiem, kuros mēs dzīvojam un dzīvosim. Tāpēc jārikojas nesteidzīgi, uzmanīgi, intuitīvi. Mērķis *kustībai* bija nedefinēts kā *Vispārīgās Atmodas* veicināšana (paša un līdzcilvēku). Tu jautā, cik tad Atmodu var būt. Tās var būt katru rītu un tā tas būs un tāpēc atmošanās biežuma dēļ jau tas vārds nedevalvējas. Tas, uz ko tiekam rosināti, ir vistīrākā veidā saistīts ar rītu, ar *rīta ausmu* pirms lēkta. *Rīta*

ausma ir tā, kas iezīmē jaunu rītu, jaunu dienu, jau pa nakti kaut kādā veidā sakārtotu, attīrītu apjēgsmi par lietu kārtību, būtību. Un tas ir tik bezgala garš, un neskaitāmu reižu atkārtojamies process, ka prāts to var pat neaptvert. Ir teiciens: *rīts gudrāks par vakaru*. Es pats dzīvoju atbilstoši tam (tāpēc rakstu no rītiem). Tātad, gribam to vai nē, mēs esam pakļauti šim dabīgam mošanās procesam. Es neizslēdzu iespēju iecerēto *Atmodu*, atbilstoši tajā ieliktajam saturam arī nosaukt kaut kā citādi.

Un tad ir viens, manuprāt, ļoti svarīgs faktors, kurš būtu ņemams vērā organizējot jebkuru procesu un tas ir, dot iespēju visiem jeb vismaz vairumam aktīvi tajā iesaistīties. Protams, ka katrs to (ja tikai tiks dota tāda iespēja) veiks atbilstoši savam apziņas stāvokli jeb savai *atmodai*, jeb tam, cik augstu viņš ir *pakāpies pa pupiņas zariņiem*. Līdzdalība ir pati svarīgākā, jo katrs tikai sevī var atrast spēku, kurš slēpjas katra patībā, to spēku, kurš galu galā mūs visus harmoniski vieno tajā veselumā, kurā kopā dzīvojam. Kaut kā pieņemšana no ārpuses norāda tikai uz šauru apziņas stāvokli (es te nedomāju viedokļu, izpratnes sakrišanu). Un tāpēc, es nenorādu, bet rosinu, rosinu katram, katram domāt par augstākām vērtībām, par to, kā katrs tās spēj aptvert, ko katrs tajās ieliek. Lielākai daļai ļaušu, kuri tomēr tiecās augt, pasaule, pirmkārt, ir diferencētā stāvoklī un, otrkārt, šī diferencētība liek viņam saskaņot kaut kādus akcentus un līdz ar to viņa vērtību skala ir atbilstoši tiem sadalīta. Tieši pakāpeniska *Atmoda* mūs visus beigu beigās novedīs pie vairāk vai mazāk *Vienas Patiesības* – bet tam jāļauj notikt. Ne ko nedos tas, ka nedefinēšu savu redzējumu, es ar savu redzējumu varu vienīgi raudzīties, lai *neiebrauktu krūmos*. Tāpēc, lai arī es pievienojos tev daudzos aspektos, mēs nevaram tos uzspiest tiem, kuru dvēseles mitekļiem pat *logi vēl ciet* un *tādejādi tie pagaidām neredz, kas notiek ārpusē, nerunājot ne-maz par durvju esamību*.

Tas, tā tsumā viss. Jā vēl, pēc būtības, sakarā ar to, ka no mums neviens pat nav pusceļā līdz *Patiesībai* (pretēja izpratne nosaucama par augstprātību), būtu nepareizi mēģināt precīzi nedefinēt kādu no vērtībām – mēs vienīgais ko varam – aiz katras vērtības ieslēgt visas tās izpratnes, kuras nu mums katram ir, bet, kuras savstarpēji nav pretrunīgas. Pēc kāda laiciņa, mēs atkal varam atgriezties, definēt pa jaunam vai pat sašaurināt vērtību loku (apvienojot tās). Priecīgas Lieldienas! Ojārs, 2015.04.05.

Sveikas Anastasijai un Agnesei (Helsus festivāla sakarā)

Daudz nekreņķējies! Bija tā, kā bija jābūt. Domāju, ka patiesā interese ko darīt, var tikt izvērtēta arī no tā, vai kāds no dalībniekiem apmeklēja mūsu stendu. Ne tāpēc, ka esmu augstprātīgs, es tā saku, bet tāpēc, ka meklējumi izglītībā nemaz nav tik daudz. Bija pienākuši trīs cilvēki. Manuprāt, ļoti sakarīga ir tā psiholoģe, kura man sēdēja blakus - mēs mazliet parunājām pie viņas stenda, kurš atradās blakus mūsu. Viņa realizē, manuprāt, ļoti labu bērna audzināšanas modeli attiecībā uz savu mazbērnu. Domāju, ka lūgšu viņu pacieties mūsu skolā un vecākiem pastāstīt par to. Izskatās, ka sakarīga bija arī tā sirmā tulce. Viņa gan jau paveca dāma, bet domāju, ka viņas pūrā varētu būt kādas labas lietas, kuras mūs var rosināt.

Par to ārzemnieku. Ir vairākas labas viņa paustas idejas, bet jautājums par kontekstiem un vārdu saturu - ir nepieciešams, lai viņš dažus būtiskus terminus skaidro - nu piemēram "pasaule". bet tā dziļi ņemot, viņš nav tas, kas varētu palīdzēt darīt te kaut ko Latvijā. Viņa dzīves telpas konteksts ir pavisam cits un arī citas mentalitātes pārstāvis. Manuprāt, mums pašiem jāveido, mūsu dziļāko izjūtu nodrošināts modelis. Par praktiskiem soļiem. Mana pieredze ir tāda, kāda tā ir Wilberam un citiem apziņas pētniekiem - lielākā daļā ļaužu absolūti neko nespēj saprast. Un tas bēdīgākais, ka tie ir pie varas. Tāpēc man ir tāds priekšlikums - būt gudriem un izdomāt, kā izmantojot viņu pašu terminoloģiju, apelējot pie tirgus ekonomikas likumiem, cilvēk tiesību saukļiem, bērnu aizsardzības idejām panākt izmaiņas izglītības likumdošanā, kuras paver zināmu brīvību skolu dibinātājiem izglītības organizēšanā. Manuprāt (tā ir mana pieredze), pats svarīgākais šobrīd būtu panākt to, ka atceļ obligātos (tas nozīmē, ka iekšējās kārtības pārbaudes var būt un to saturu var arī definēt ministrija vai izglītības iestāde) pārbaudes darbus 3, 6, 9 klasei. Būtu atjaunojama tā kārtība, kas bija padomju laikā – iestājpārbaudījumi nākošajā izglītības pakāpē. Šī prasības īstenošana: 1. atklās patieso zināšanu un prasmju stāvokli (patiesais tās vērtētājs būs neitrāls) un es esmu tiesīgs to zināt; 2. Katrai nākošā līmeņa iestādei var būt konkrētas prasības pēc zināšanām, prasmēm – vieniem nopietnākas, piemēram, matemātikā, bet citiem tikai aritmētikas līmenī; citiem varbūt valodās, bet citiem dabaszinībās, bet citiem roku prasmē utt. Šīs idejas reali-

zācijai būtu nepieciešams skolām atļaut saskaņot savas izglītības programmas pa mācību priekšmetiem ar šim nākošajām izglītības pakāpēm (apmēram tā, kā tas ir 1. ģimnāzijas absolventus gatavojot studijām LU vai kādai mākslas novirziena skolai, gatavojot nākamos studentus MA un tamlīdzīgi. Respektīvi skolu dibinātājiem ļaut brīvāk rīkoties ar tā saucamajiem valsts standartiem, ļaujot noteikt individuāli apgūstamā saturu, apjomu. Tas nevis sadalītu bērnus spējīgākos vai mazāk spējīgākos, bet atbilstoši katra svētajām interesēm. Bērni vecākās klasēs bieži jau sevi redz kaut kādā profesijā, kurā, piemēram, nevajag trigonometriskās funkcijas un viņi tās arī nemācās – velti tērējam valsts līdzekļus un laiku. Šis modelis varētu tikt bagātināts arī ar plašāku iespēju variēt ar mācību priekšmetu jomām – t.i., skolas varētu specializēties atbilstoši kaut kādām lokālām tradīcijām vai saviem iekšējiem resursiem un veidot kādas specifiskas mācības vai kaut vai izdalīt laiku „domāšanas” stundām, „ģimenes dzīvei”, „sevis izpētei” t.i., nodarbībām, kuras sagatavotu bērnu reālai dzīvei – kaut kas līdzīgs tam, kā tas notiek, piemēram, daļā vidusskolu, kur piedāvā kaut kādus pastiprinātus kursus ķīmijā, valodās vai tamlīdzīgi. Ir taču pat mulķīgi prasīt no visiem skolēniem vienādi labas zināšanas visos mācību priekšmetos, ja nākošajā izglītības pakāpē tās ir nepieciešamas ļoti dažādas. Šāda modeļa ieviešana, pirmkārt, atbrīvotu ministriju no izglītības kvalitātes dienesta (vai mainītos tās funkcija) – ietaupītos līdzekļi kaut vai organizējot stulbos centralizētos eksāmenus, pārbaudes utt.; Otrkārt, skolēni būtu reāli gatavi (arī motivētāki) nākošajam izglītības līmenim; Treškārt, kā jau teicu, parādīsies reāla situācija izglītībā – skolu darbā un tās būs spiestas „kustēties” meklējot risinājumus; ceturtkārt, ja mēs runājam tirgus valodā par precī vai pakalpojumu, tad pakalpojuma saņēmējam (vecākiem, bērniem, sabiedrībai) būs iespēja kļūt par pakalpojuma sniedzēju darba reāliem vērtētājiem.

Šis modelis jāpavada ar īpašiem pētījumiem par to, kādas tad īsti vispārīgās zināšanas, prasmes ir nepieciešamas. Domāju, ka tas novestu pie mācību ilguma samazināšanos vispārīgās mācību iestādēs – pirmkārt, atkal atbrīvotos naudas līdzekļi un, otrkārt, jaunie ļaudis ātrāk nonāktu „darba tirgū” – tirgus valodā runājot, un mūsu iekšzemes produktivitāte augtu, cilvēki būtu laimīgāki. Tālāk attīstot šo modeli, pirmskolu būtu jāveido uz nopietniem bērnu interešu atklāšanas pamatiem, bet ne atkal nemotivēti bāzt bērnam abstraktas, vis-

pārīgas zināšanas (bet konkrētas, katram bērnam reāli interesējošas un vajadzīgas). Uz skolu tas atnāktu (ja vispār nodalām skolu no pirmskolas) jau iekšēji motivēts (nav cita tik milzīga spēka, kas spēj mobilizēt visus bērna iekšējos resursus viņa paša attīstības labā) un skola pārtaptu par nopietnu palīgu šo bērnu sapņu piepildīšanā.

Šis modelis, ļautu attīstīties amatniecībai (te es nedomāju tikai daļamatniekus, bet arī santehņikus, skārdņiekus, datortehņikus utt.) – skolām nebūt nav obligāti veidot bezgalīgi bagātu bērnu interesēm atbilstošu vidi. Būtu veidojams amatnieku darbnīcu, laboratoriju tīkls (vai slēgt līgumus ar jau esošām darbnīcām rūpnīcām, zinātniskām iestādēm utt), kuru varētu izmantot jebkura skola, sūtot savus skolņiekus atbilstoši viņu interesēm.

Vēl viena pragmatiska lieta, kura būtu jādabū cauri ir tāda, ka jāpanāk reāli mūžizglītības nosacījumu realizācija. T.i., cilvēkam jebkurā vecumā jāpastāv iespējai bez maksas (jebkurai izglītībai valstī ir jābūt bez maksas) apmeklēt jebkuru mācību iestādi. Pat tādas mācību iestādes, kuras prasa kaut kādas sākotnējas zināšanas (iestājeksāmenus), pieņem bez eksāmeniem interesentus, kā brīvklausītājus, ar tiesībām kārtot pārbaudījumus noklausītajosursos. Tas nozīmē, ka sabiedrība nepalaidīs garām nevienu iespēju kādam realizēt savu potenciālu šajā sabiedrībā – pat tādiem cilvēciņiem, kuri „pamodušos tad, kad šķietami visi vilcieni jau aizgājuši”. Ir jāpanāk, ka ir brīvi pieejami (nekomerciāli) visi kursi visās mācību iestādes – lekcijas uz papīra, video, prezentācijas. Nekas no tautas jebkura pārstāvja izglītības jomā netiek slēpts – viss ir pieejams jebkurai interesentam – bezmaksas tālmācības iespējas.

Nu tā, te esmu uzmetis dažas idejas, kuras, manuprāt var ietērp pragmatiskā, tirgus valodas terminos, bet kuru īstenošana paver jau visai plašas iespējas cilvēkiem darīt labu, palīdzēt cilvēkiem tapt laimīgākiem.

Ojārs, 2015. 08.26.

Kortai Anastāsijai

Domāju, ka Tev pašai jāuzkrāj pieredze ar šīm dāmām. Abas savā laikā bija saistītas arī ar mūsu tautskolu. Ošeniece bija pirmā lk-šķīles skolas direktore. Sākuma sadarbība bija ļoti daudzsološa, bet jau otrā gada sākumā tā pajuka. Vairāk un precīzāk notikumu gaitu

var pastāstīt Liberta Kristīne. Tur veidojās nesaskaņas starp dibinātājiem un Guntu. Vispirms jau ar pārāk lielām ambīcijām, kuras nesaskanēja ar reālām finansiālām iespējām, bet punktu uz i uzlika otrā gada sākuma nesaskaņas ar vecākiem - tie, kuri bija materiāli un finansiāli palīdzējuši skolai, uzskatīja, ka ir tiesīgi diktēt savus noteikumus, kuri faktiski vairs nesakrīta ar skolas garu, idejām. Gunta aizgāja reizē ar tiem bērniem, kurus vecāki izņēma no skolas pēc tam, kad dibinātāji bija strikti pastāvējuši uz savu (toreiz aizgāja daudz skolēnu).

Par Vitu. Arī visai aktīva būtne ar spējām realizēt savas idejas (viņa vadīja, varbūt arī vada tagad, Jaunpiebalgas tautskolu - pieaugušo izglītošanu). Vitas ģimene - Žīguri vienu laiku arī sadarbojās ar mūsu tautskolu - ar Drustu saimi. Es viņus savā laikā ataicināju uz Drustiem. Pirmo gadu viņi mitinājās manā mājā, palīdzēju sameklēt arī alternatīvas. Abi Žīguri pēc kāda konflikta aizgāja no skolas (Vita mācīja latviešu valodu un Edgars vēsturi un rotkalšanu. Edgars izveidoja senvēstures apmetnes, kuras darbojās vairākus gadus kā bērnu izglītošanas vietas dabā, viņš ir arī Āraišu ezerpils viens no pirmajiem būvniekiem - arheologa Apaļa palīgiem. Patreiz viņš strādā Vēveru brīvdabas muzejā par direktoru).

Tāda, lūk pieredze - gan pozitīva, gan negatīva (vairāk pozitīvas, lai arī mūsu ceļi ir šķīrušies). Bet, kā zinām, cilvēki mainās. Ja Žīguriem vairāk tāda intuitīvi pareiza attieksme bērnu izglītības jautājumos, tad Ošinieci pētījumos un pārdomās pamatota. Viņa studējusi arī doktorantūrā, vienmēr domājot par alternatīvu. Man ir patikušas viņas publikācijas - tajās esmu saskatījis daudz radnieciska ar mūsu centieniem. Man patika arī viņas sākotnējās ierosmes un aktivitātes (pat apbrīnoju). Viņa bija arī ļoti enerģiska un radoša un žēl, ka tik ļoti strauji viss satrūka. Es reiz mēģināju atjaunot kontaktu ar kādu e-vēstulīti, bet nejutu, ka viņa to vēlētos.

Visa rakstītā kontekstā, es nesaku, ka nevajadzētu kādu no viņām aicināt. Tiecies, aprunājies un tad jau redzēsi kā tas saskan ar Taviem centieniem - es vienmēr iestājos par paša intuīcijā rodamo ierosmi.

Bet varbūt der padomāt par to, ka varbūt ("varbūt" minu atkārtoti, jo vispareizākos lēmumus pieņemsī Tu pati) ir vispirms jārunā par pasauli vispār - nu tā kā mēs veidojam savu izglītības koncepciju un tad pāriet pie jautājuma par nepieciešamību mainīt skolu. Piemē-

ram, tāds ļoti zinošs cilvēks (un visai populārs vismaz rīdziniekiem) ir Pēteris Kļava - bērnu dakteris. Viņam patreiz pat esot kāds īpašs lekciju cikls. Viņš brīžam var būt visai agresīvs, jo viņu kaitina cilvēku tumsonība, bet tajā pat laikā viņš ir ļoti zinošs un interesants. Bez tam vispirms viņš var tikt uzaicināts parunāt tieši par bērnu traumatismu, kas ne reti noved pie nāves vecāku nevērības dēļ. Caur šo tēmu viņš pieskarsies visiem aspektiem, arī garīgiem. Bērnu tēma var būt tuva daudziem klausītājiem neatkarīgi no viņu reliģiskās vai filozofiskās pārliecības. Otrs cilvēks ir Andris Buiķis. Viņi abi, faktiski, ir uzaudzējuši savos pasaules uzskatos veselu paaudzi savulaik tautā ļoti populāros padomju laiku "Jūrmalas semināros". Tagad abi rodami "Mistērijas" paspārnē. Rosināt domāt par vispārcilvēcisko var arī vēl citi - galvenais, lai tie būtu jau ar kaut ko interesanti potenciālam klausītājam un būtu garīgi realizējušies cilvēki - mūsu skatījumā visi tie labākie. Kuri tie vēl varētu būt? - to pateiks Tev abi šie kungi un varu palīdzēt arī es. Iesaku apskatīties arī "Mistēriju" (mērķtiecīgi pētīt var arī citus izdevumus). Šis žurnāls pēc dibinātājas aiziešanas ieguvis pozitīvu auru, arī tur varbūt kādu sameklēsi. Tā tev varētu izdoties Ventspilī savākt noteikti orientētu cilvēku loku daudz ātrāk, nekā uzaiicinot uz tikšanos ar pilnīgi nepazīstamiem. Un vēlāk, jau uzticību baudot, var uzaicināt arī citus - mazāk pazīstamus.

Jebkurā gadījumā, runājot ar kādu no šiem cilvēkiem, vari atsaukties uz mani - es viņus ļoti labi pazīstu.

Lai veicas, Ojārs, 2015.09.08.

Uldim Svilānam

Ko lai saku, tas tiešām ir traki! Runājot vispār, tad jāsaka, ka šobrīd ir grūts laiks visiem. Ir noņemta tāda kā aizsardzība un katram ir jā rūpējas par sevi cik nu tas ir iespējams. Visu gan nevar paredzēt un tas "sliktais" atnāk negaidīti. Arī manai ģimenei ik pa brīžam ir jārisina kāda nopietna problēma. Problēmu bijis vienmēr, bet tik bieži kā šobrīd - nekad. ...

Tās grūtības, kura minēju attiecībā pret savu ģimeni, parādījās pēc tam, kad mazmeitiņa pavēstīja, ka Zemei tuvojas grūti laiki. Viņa ne visu drīkst atklāt un arī tagad mēs nezinām kas tie par laikiem, kā tie izpaudīsies. Arī viņai uz laiku ir liegts sakars ar Visumu, ar gariem utt. (viņa ir saņēmusi mācību, ka atkal pēc laiku izdzīvoša-

nas savienoties). Neraugoties uz visu, mēs laiku pa laikam (arī tautskolā ar bērniem) meditējam gaismai un mīlestībai visai pasaulei, cenšamies darīt ierastos darbus, cenšamies viens otram palīdzēt.

Tas skolas projektiņš ir iekustējies. Esmu dabūjis būvatļauju. Cerams, ka Garklāvs, jūnija beigās materiālus būs jau sagatavojis un varēsīm sliet augšā. Tā kā notiek arī kaut kas pozitīvs. Paldies vēlreiz tev par naudiņu. Kad esmu Piltiņkalnā, es par Tevi vienmēr padomāju - tu sevi atgādini caur tur talkā ielikta darba. Šogad talkā uztaisījām vēl vienu malkas nojumi, kur salikām visu tevis sarūpēto malku - tā pietiks ilgam laikam.

Nemāku tev pateikt, kas būtu darāms, lai tu tiktu galā ar savu problēmu. Katrā ziņā viens noteikti ir jāatceras, ka neviens tev nepalīdzēs, kā vienīgu tu pats - tā nu tai pasaulē ir iekārtots. Brīžam gan šķiet, ka citi izdara kaut ko mūsu vietā, bet lai kas tas arī nebūtu, uzmanīgi izpētot, atklāsies, ka paši vien esam kaut ko darījuši. Ir kaut kādi veicinoši apstākļi, piemēram, vide. Tā var būt gaišu cilvēku klātesamība, tā var būt cilvēku nesabojāta dabas vide, tās var būt svētvieta utt. Vienu, ko es tev varu nodot no savas pieredzes, ir lūk kas. Man tā ir bijis, ka zinu kāda problēma man jārisina, bet absolūti nezinu kā to atrisināt - ir jāspēr pirmais solis (tīri fiziski A, Z, D, vai R virzienā, varbūt divi vai vairāk un uzmanīgi jāieklausās sevī, jāmeklē impulss nākošai darbībai. Tie pa laikam var likties nepareizi, nesaistīti, bet te galvenais nešaubīgi sekot tiem (jābūt skaidrā). Kad cilvēks ir pazaudējis aizsardzību, var atnākt aplama informācija (ļoti daudz nejauku būtnīšu to vien gaida, lai izspēlētu kādu ļaunu joku). Nekad nedari neko tādu, kas ir pretrunā ar augstākām vērtībām - tādu kā dzīvību, veselību ne savu, ne citu, nekad nedari neko tādu, ko mēs saprotam ar vārdu "upurēt" - neko nekad nevajag upurēt, visam jānotiek tā, ka neviens (arī pats) necieš ne fiziski, ne garīgi, ne psiholoģiska vai kā citādi. Nevajadzētu arī sevi šaustīt - es tāds un šitāds, es nevaru - ir jāpieņem sevi tādu, kāds esi, bet ar vēlmi rītdienu nodzīvot labāk nekā šodienu. Kad esi krustcelēs, - mums cilvēkiem ir tikai trīs izvēles ceļi. Taisni pretī - ceļš pie Dieva (tas izejams taisni - tikai ļoti augsti attīstītām dvēselēm), tad ir ceļš pa labi (mūsu ceļš) - tas ir līkumains, bet vienmēr tikai labs, gaismots mīlestībā. Tas ir mācīšanās un pieredzes gūšanas ceļš caur labestību (ne vienmēr jāieklausās tajos, kuri sludina, ka mūs attīsta cīņā ar ļauno). Labestība pret sevi un visu kas vispār ir.

Par trešo ceļu (kreiso) neko neteikšu, bet noteikti neiesaku. Sāc iet (arī mūsu Latvijas vīziju esmu nosaucis par Ceļu)! Notici sev!

Nobeigumā vēlos tev teikt, ka Visumā valda Mīlestība (nekur nav tādas šausmas un neprāts, kā reizēm redzam kino), lietu, notikumu savstarpēja saskaņa. Uz Zemes patreiz ir haoss, bet tas mums ir jāizdzīvo, jāizdzīvo pēc iespējas labāk. Lai kā mums ietu, bet kaut kur zemapziņā mēs saprotam, ka visam ir jātiek pāri mūsu pašu Laimīgas nākotnes vārdā (jebkuram citam centienam nav nākotnes, jo tas nesader ar vispārīgo harmoniju, kura valda Visumā).

Lai veicas! Dod ziņu, ja situācija top nekontrolējama!

Ojārs, 2016.05.05.

P. Te dažas idejas.

Par svētvietām. Pēc idejas būtu jābūt tā, ka nav svarīgi kurā svētvietā esi, jo visas svētvietas ir savietotas ar tādiem kā enerģiju kanāliem. Ja esi kādā no svētvietām, tad vari sev saņemt "labumu" arī no citām. Galvenā ir paša domāšana - ir jāzina precīzi ko gribu un jāiztēlojas, ka tas arī notiek - ir jāredz. Piemēram, aizbrauc uz kādu no zināmām svētvietām, apsēdies tur un domās mēģini kļīst pa Latviju un ieraudzīt sev piemērotu, sev vajadzīgu svētvietu. Svētvietas vienmēr staro gaismu (tā tu tās atpazīsi) - meklē gaismu, ieraugi to, ieej šajā gaismā un vēro, kā tā izfira tavu augumu. Cits piemērs, iedomājies, ka tas, kas tevī uztur vēlmi pēc apreibināšanās ir kā tāds ķīselis, kas ir tevī un aizvēris acis, tu to tur redzi. Tas ir pārņēmis visu tavu ķermeni. Tagad iedomājies, ka tu ar savām rokām šo ķīseli velc no sevis ārā un taisi tādas kā bumbas no tā. Tad iedomājies ugunsroku, kurš deg zilām liesmām un met tās bumbas tur iekš un vēro, ka tās sadeg zilām liesmām. To darot tev ir ne tikai jāierauga darbs ko dari, bet arī jāamēģina sajust, ka tik tiešām tavs augums jūt uzlabojumus. Tas jā dara apmēram minūtes 30. Labi to veikt mājās pirms aizmigšanas, kad visapkārt ir klusums un miers. Jāpiebilst, ka šis process prasa pacietību un var izstiepties garā laika posmā, bet panākumi būs. Lai vieglāk visu to veikt var iekurināt reālu ugunsroku, aizvērt acis, ieraudzīt tā zilās liesmas (tas tur noteikti ir), sajust siltumu, sajust tā uzliesmojumus brīžos, kad iemet tajā "kamolu".

Protams, ka vari doties ceļojumā pa svētvietām un darīt to tur. Tas ir tas labākais, jo dabas ainava pozitīvi iespaidos. Vēl jāpasa, ka atkarībā no tā, cik organisms ir piesārņots, var tikt sajustas sāpes, nelabums utt., ja tas ir neizturams, tad uz laiku izej ārā no tās

vietas, bet mēģini atkal atkārtoti ieiet un vērot sevi. Aizbrauc uz kādu svētavotu un padzer ūdeni. Dari to ar baudu, izjūt cik tas ir labs, ieraugi, ka tas savāc visus netīrumus tavā augumā, izvadīšanai laukā. Dzert vajag daudz un vienmēr vērot. Ūdeni no svētavota var kannās paņemt uz mājām un to lietot.

Lai sokas! Ojārs

Tautskolas dibinātājiem

Rakstu Tev ģpaši (kā tautskolas dibinātājam), - ir tikai daži cilvēki no plašā draugu loka (lai gan esmu aizrakstījis visiem), kuri, manuprāt, reāli var palīdzēt mūsu Saimes nama projekta īstenošanā. Mums pirms gadiem divdesmit bija labi sakari ar latviešu organizācijām ASV. Mēs pat saņēmām dažāda veida dāvanas: grāmatas, žurnālus, bērnu rotaļlietas, spēles u.c. lietas. Bet tad pēkšņi sakari pārtrūka un, kā man stāstīja, tie pārtrūka arī ar citiem Latvijas latviešiem, jo atklājās, ka šejienieši atbalstu izlieto saviem savtīgiem mērķiem, respektīvi, latvieši ASV (un ne tikai) jutās pievilti savās cerībās.

Mēs, nu jau vairāk kā divdesmit gadus esam kalpojuši, neprasot par pūlēm atlīdzību, jo esam bijuši un esam arī tagad pārliecināti, ka tas, ko darām, vienkārši ir jādara.

Šobrīd skaidri iezīmējies jauns “kalnā kāpšanas loks”, - daudzas lietas notiek it kā pašas par sevi un bez ģpaši lielas piepūles. Pirmā pazīme (tajā brīdī mēs vēl nemācējām to tā novērtēt) notikumu straujākai attīstībai bija visa nepieciešamā rašanās, lai uzceltu “namiņu” jeb “Brīvdabas klasi”, kā mēs to nosaucām. Te, taupīgi rīkojoties ar līdzekļiem, mēs iztērējām 18 000 eiro – tie visi bija saziēdoti (te faktiski iegāja arī Tavs iepriekšējā gada ziedojums). Nākošā iezīme: pēkšņi uz Drustiem vienlaicīgi savu skatu vērs vairākas ģimenes un šobrīd jau dažas ir arī pārcēlušās. Tās ir ģimenes ar maziem bērniem, kuras nevajadzēja kaut kā pārliecināt, - viņas pašas bija sekojušas līdzī tautskolas aktivitātēm. Teju vai katru dienu zvana intereseanti. Ļoti nozīmīgas ir divu augstskolu zvani: Daugavpils Universitātē un Jelgavas lauksaimniecības akadēmijā (abas gatavo arī skolotājus) vēlas iepazīt mūsu pieredzi. Uz Daugavpili (pagājušā gadā ar priekšlasījumiem tur pabijām divas reizes) brauksim š.g. marta sākumā, te konferencē mums atvēlēta gandrīz stunda priekšlasījumam,

bet jelgavnieki paši brauks pie mums. Un vēl viena interesanta aktivitāte, kur agrāk netika novērota: Piltiņkalns tiek apmeklēts arī ziemā.

Varbūt man nemaz nevajadzēja to visu stāstīt, lai apliecinātu mūsu darāmā nozīmīgumu, uztver to kā informāciju.

Tautskolas Saimes nams – Saimes nams visiem, ne tikai tieši saistītiem ar tautskolu, bet Saimes nams visiem, kuriem ir tuvas tautas tradīcijas, kuriem rūp domas un darbi par Latviju, par tās nākotni. Mūsu centienus var labi iepazīt mājas lapās: drustutautskola.lv, brīvskola.lv, facebooka – tukumaskola un piltiņkalns.lv.

Saimes nams tiek projektēts netālu no svētkalna “Piltiņkalns” (Austras svētvietā). Saimes nams, kā vieta kur tiekas domubiedri, fiziski un garīgi vienojas kopīgos darbos, vienojas Latvijas nākotnei; ģipša vieta, kurā tiek realizēts tautas pedagoģijas modelis tautizglītībā, tajā skaitā arī vispārējās izglītības jomā.

Uzsākta projektēšana. Pašreiz pabeigti tautskolas nomātās zemes platības un topogrāfiskie mērījumi, veikta reģistrācija Valsts Zemes dienestā. Saimes nams tiek projektēts tajā pašā kalnā, kura piekājē uzcēlām “Brīvdabas klasi”. Pirmie darbi aizsāksies tūlīt pēc tam, kad būs nokusis sniegs – būvēsim pievadceļu, raksim aku, pieslēgsimies elektriskiem tīkliem. Minēto darbu izmaksas būs ap 4000 eiro. Projektēšanas darbi izmaksās ap 16000eiro. Projekta 3D variants plānojas būt gatavs maijā, bet viss projekts septembra sākumā. Ja savāksim pietiekami daudz līdzekļu, tad šogad varētu ielikt jau pamatus, lai tie nostājas. Pamats mūs optimismam ir reāls, - ir ienācis pirmais ziedojums, kurš sedz apmēram pusi no minētajiem darbiem.

Varbūt vari, savu paziņu un draugu lokā, sameklēt ziedotājus, lai palīdz cik nu katrs to var atļauties! Mēs esam sabiedriskā labuma organizācija. Ziedotājiem Saimes nama durvis būs ģipši plati atvērtas un viņu vārdus ierakstīsim vēstulē nākamībai. Par saziēdoto līdzekļu izlietojumu atskaitīsimies.

Ar patiesu cieņu, Ojārs, 2017.02.14

Cien. Imantam Parādniekam (Saeimas deputātam)

Sveiks, Imant! Zinu ka esi noslogots, bet man nav cita pie kā griezties, lai kliegtu par netaisnību!

Pielikumā apspriežamās izmaiņas Izglītības likumā - kas tos vispār producē? - likumdevēju vara vai izpildu vara, kurš tad patiesība pārvalda šo valsti?

Imant, te šajos dokumentos nav nekas par to, par ko cīnāties. Ir atrunāta tikai pirmā klase, bet ne visas pamatskolas programmas obligāta līdzfinansēšanai privātskolām. Mēs joprojām nevaram droši plānot ne tikai tālāku nākotni, bet pat rītdienu - pašvaldības līdzfinansējums nav mazāk svarīgs par valsts mērķdotācijām algām. Runājot par pirmo klasi, tur arī ir (ja pareizi sapratu) kaut kādas muļķības, jo viss tiek atstāts pašvaldības ziņā, tas nozīmē, ka vājākās pašvaldībās finansējums uz vienu bērnu būs, piemēram, 8 eiro, bet citās 208 eiro. Atgriežoties pie vecām idejām, kuras varēja attīstīt tālāk, par volčeriem (R.Ķīļa ideja) - ne jau bērni ir vainīgi, ka viņi dzimtās sēta ir laukos. Tie visi ir mūsu Latvijas bērni un VISIEM ir jāsaņem līdzīgi. Zinu ka šī ideja tik drīz neatradīs vietu likumdevēju prātos, bet skolu finansēšanai kārtībai ir jābūt līdztiesīgai. Pie visa vēl vēlos atgādināt, ka pašvaldības apzogs ne tikai tajās deklarētos bērnus nepiedaloties izglītības līdzfinansēšanā, bet arī citādi. Piemēram bērnu ēdināšanas jomā - "savējiem" izmaksā, bet tie "citādiem" nē. Es neko nesaprotu - kā tiek pieļauta tāda diskriminācija, tāda apkrāpšana - visi piemēram, manas skolas vecāki maksā visus nodokļus - ienākuma, īpašuma, zemes utt. - no kā tad pašvaldības dzīvo, bet šo maksātāju bērni tiek nogriezti no iespējas saņemt no kopīgā katla to, ko tiem vajadzētu pēc taisnības saņemt.

Kas notiek!

Bez tam - vai tiešām nav saskatāms, ka aiz apšaubāmu pētījumu rezultātiem (kur tie ir publicēti) tā stulbā parasto skolu salīdzināšana ar dižākām skolām ir absolūta muļķība (tajās vēsturiski ir izveidojies īpaša bērnu atlases situācija. Piemēram, šogad no tautskolas 6.klases daži bērni tika uzņemti prestižās skolās tikai pēc tam, kad tika izturēti pārbaudījumi. Jā, piemēram, Rīgas 1. ģimnāzijā uzņemšanas nosacījumi būtu tādi paši kā citās skoliņās, tā pārvērstos par parastu skolu - ne jau vide, ne jau skolotāja nopels ir tas, ka kādi bērni izcīna olimpiādēs pirmās vietas, - tas vispirms ir pašu bērnu nopelns, Dieva dots talants. Šajās skolās skolotājiem ir viegli - dažreiz var pat veģētēt uz bērnu talantiem un nekādi nevar pateikt, ka skolotājs te ir labāks, gudrāks protošāks nekā lauku skolā, kurā bērnu izvēles vispār nepastāv un tomēr skolotājs ar savu darbu te nonāk pie

rezultāta, kurš atbilst konkrēta skolēna spējām. Ja tagad šos skolēņus piespiedu kārtā iebāzīs klases ar lielu skolēnu skaiti - tad viņš tur vispār pazudīs. Otrs pat svarīgāks arguments, kurš izskan, bet kuru liekas nedzirdam ir latviešu tautas izdeldēšana. Lauki, daba, darbs laukos arī uztur patieso latvietību - tās ir tās dievišķas lietas un nevis urbanizētā vide. Es tikko pārcietu miokarda infarktu, gulēju 7 diena slimnīcā - es biju nepatīkami pārsteigts, - sajūta bija tāda, ka esmu kādā Maskavas slimnīcā - dominēja krievu valoda, līdz ar to krievu tautībai raksturīgā mentālā vide. Tas bija šoka stāvoklis, jo ikdienā esmu Latvijā un tā Latvija ir te laukos. Varētu runāt daudz par muļķībām, kuras dara IZM, bet tev ir savs laika ritējums, man pat šķiet, ka tā nav muļķība, bet kādu Latvijai naidīgu spēku apzināta rīcība. Tā nu mēs to visu te, no attāluma redzam. Imant, dari taču visu, ko vien var izdarīt!

Lai veicas! Ojārs, 2017.g. 22.jūlijs

Cien. Imantam Parādniekam

Man jau bija saruna pa šo tēmu ar Ināru vakar. Ināra rosināja aizrakstīt Tev, Imant, vēstuli. Lieta tāda, ka tuvojas septembris un mēs, tautskolai līdzīgu skolu dibinātāji esam noraizējušies par naudām no pašvaldībām. Pašvaldības, pat tās, kuras agrāk atbalstīja bez ierunām, meklē iespējas atteikt un arī atsaka it kā grūto finansiālo laiku dēļ. Tāpēc man atkal jāraksta un jāinteresējas, kā lietas virzās. Preiļu Brīvā skola ir sameklējusi juristu un nu 15.08. tiksimies. Jurists sola panākt izmaiņas izglītības likumā. Man grūti pateikt, cik reāls ir viņa solījums, ja jau tev neizdevās panākt jau gatava priekšlikuma realizēšanos. Ko saki? Beigu beigās tā arī ir nauda par pakalpojumu, bet ja tas sola labu rezultātu, tad mēs laikam arī maksāsim.

Vēl viena lieta - varbūt tavā priekšlikumā vajadzētu izvairīties no akcenta, ka tas domāts tikai skolām, kurās notiek mācības latviešu valodā? Latviešu valodai jābūt pašai par sevi saprotamai no vispārējām valodas prasībām izglītības likumā kā tādā un to, te nevajadzētu īpaši akcentēt. Otrs moments. Kādreiz jau runājām, ka mūsu skoliņas, kuras ir vecāku dibinātas sabiedriskas organizācijas un ir

sabiedriskā labuma organizācijas faktiski nesader ar nosaukumu: privātskola. Tāpēc varbūt, lai samazinātu spriedzi, vajadzētu panākt, ka pašvaldībām obligāti jāmaksā sabiedriskā labuma organizāciju skolām. Tā netiktu panākts vispārējs taisnīgums, bet vismaz viens solis tā virzienā tiktu sperts.

Ja tu atzīsti nepieciešamību iesaistīt no mūsu puses juristu, varbūt būtu lietderīgi iesaistīties arī tev.

Ar cieņu, Ojārs 2017.11.augusts

Vēstule potenciālajiem tautskolas Saimes nama būvniecības atbalstītājiem

Es griežos pie visiem draugiem un paziņām, lai kur arī viņi nebūtu, pēc palīdzības tautskolai, jo tam nu ir pienācis laiks. Tautskola jau darbojas 20 gadus. Tai ir izveidojušās filiāles un veidojas jaunas - tas viss ir ļoti cerīgi. Mēs jau sen lolojam sapni par jaunas tautskolas celšanu, kas atbilstu mūsu ideāliem. Laika gaitā ar vairākiem arhitektiem esmu izrunājis, bet tā lieta stāvējusi, jo nav atrastas dzirdīgas atbalstītāju ausis vai arī nebija vēl īstais laiks. Šobrīd ir atradies ģenerālsponsors. Lietas gatavību vēl nosaka fakts, ka jūtama tāda, kā sabiedrības sarosīšanās. Mēs, tautskolieši, esam ierauti notikumam virpulī, ka brīžam liekas pat, ka vajag atelpu. Par lielāko daļu aktivitāšu tiek ierakstīts mūsu tautskolas mājas lapā drustutautskola.lv - varat ieskatīties. Topam par tādu kā centru ne tikai Latvijas alternatīvās izglītības jomā, bet arī ārpus valsts robežām. Pie mums brauc un braukuši ciemos lietuvieši, vācieši, holandieši, krievi, ukraiņi, somi u.c., nerunājot nemaz par vietējiem interesentiem, kuri prasa padomu ko un kā darīt. Piemēram, lietuvieši jau nodibinājuši savu skolu un ceļ tai jaunu ekobūvi. Pie mums jau pieteikušies pieredzes braucienā interesenti no Viļņas un Klaipēdas. Nākošnedēļ esmu uzaicināts un Lietuvu referēt skolotāju konferencē par alternatīvas skolas nepieciešamību.

Ja jau centrs, tad tam tādām arī ir jābūt! Centrs varētu kļūt par semināru, nometņu, mācību organizēšanas vietu mums visiem.

Apstiprinājumu sponsorēšanai saņēmu burtiski aizvakar un "kaļu dzelzi kamēr tā karsta" - sazvaniņu arhitektu, kurš jau bija veicis dažas iestrādes mūsu interesēm un šodien jau tikāmies ar Garklāvu Egonu (koka māju būves rūpnīcas īpašnieku un mākslinieku), lai redzētu, kā viņš savā rūpnīcā taisa mājas. Piltiņkalnā ir nojume (sk. Mājas lapu piltiņkalns.lv) astoņstūrainā būve. Tā ir būvēta pēc Egona skices. Tāda forma arī iecerēta tautskolas ēkas modulim. Tautskolai vieta celtniecībai ir izraudzīta jau sen un tur jau veikti augstuma uzņēmējumi, kas nepieciešams projektēšanai. Zeme ielikta pagasta perspektīvā apbūvē.

Pēc šī garā ievada atgriežos pie lūguma. Neraugoties uz potenciāli iespējamo ieguldījumu, ir nepieciešami vēl līdzekļi naudas resursu veidā. Vai jūs gadījumā neredzat kādus iespējamus sponsorus, pie kuriem varētu griezties, nu tādus, kuriem apriori interesētu mūsu alternatīvās izglītības idejas? Varbūt varat palīdzēt paši? Kopīgās izmaksas vēl nav aprēķinātas, bet jau tagad vajag naudu vienkārši kustībai, projektēšanas uzsākšanai. Tautskolas konts rodams mūsu mājas lapā drustutautskola.lv. Ar projekta realizēšanas gaitu tiks iepazīstināti visi tā dalībnieki. Naudas līdzekļu tērēšana būs pilnīgi caurspīdīga. Lai kāda arī nebūtu ziedojuma summa, visi ziedotāji tiks godināti. Ja kāds nevēlas, ka tiek atklāts kā ziedotājs, rakstiet uz e-pastu ojarsrode@gmail.com.
2017.12.07.

Sveiks, Igo!

Paldies! Saņēmu, izlasīju. Jauki Tavi centieni! - mīlestības rūpēs piesātināti. Aizsūtītās vēstules beigās ieminējos par tautskolas akcentu uz "klātesamību". Mums pamazām veidojas jauna pieredze šajā jautājumā. "Klātesamība" tādā nozīmē, ka pasauli izzinām nevis ierastajā virzienā no "apakšas uz augšu", bet no "augšas uz apakšu" (ne no "zīmes uz lietu", bet no "lietas uz zīmi"; faktiski ir vajadzīgi abi virzieni). Jaunā pieeja ir atklājusi, ka viss jau ir. Ja runā Godfrīda Kārļa Jungas vārdiem, bet transcendentālā apjēgsmē, tad viss norisinās atbilstoši "Visa Kas Ir" pirmtēliem. Piemēram, tāda kā intuīcija principā nepastāvētu jeb tai būtu triviāls saturs balstīts uz skaidrojumumu par "pieredzi". Ja no šī skata punkta izvērtē problēmas, kuras mūs satrauc, pirmkārt, viss sagriežas kājām gaisā un, otrkārt, pazūd uztraukumam pamats, tā vairs nav, bet ir "dabīga" dzīves norise, t.i.,

tu iekļaujies Visuma harmonija, var teikt "realizē Dieva gribu" - tad par ko ir jāuztraucas?! - ja tas tā ir. Lielā Problēma ir ne manī ne tevī, ne manos skolotājos, bērnos, vecākos, bet tajā, ka ap 90% populācijas savu dzīvi pavada reālā "visatļautībā", domādami, ka tā ir brīvība, ka tā ir dzīve, kas ievēd nākamībā. Kaut kā jau var saprast kāpēc apziņa ir diferencēta pa līmeņiem, kāpēc šai populācijas daļai nav pieejama augstāko apziņas līmeņu sapratne (kaut vai pēc Vilbera) un tik un tā paliek Lielā mīkla. šie 90% ienes (varbūt šķietami, daudz kas paliek un paliks mūsu prātam neaptverams) lielu haosu, - reāli dzīvojam nepārtraukti mainīgā sabiedrības pirmtēlu paternā, kur katram mezgla punktam ir sava "brīvības" (lieku pēdiņas - jālasa "visatļautības") pakāpe. Tagad iedomājies situāciju, kurā dzīvodams "harmoniskā saskaņā" jeb stingrās tā paša paterna pozīcijās, tev gribot negribot jāsaskaras ar nepārtrauktām cūcībām. Pat ne cūcībām, bet vājprātu. Paterns laikam ir visai elastīgs un patreiz pieļauj mezglu punktu svārstības (skatīt holisma teoriju par veselumu īpašībām). Bet tam, droši vien, ir kaut kādas izturības robežas (līdzībās ar, piemēram, metālu kristālisko režģi - pieaugot temperatūrai, kristāliskā kārtība nojūk).

Domāju varam strādāt divos virzienos (un tu to arī dari): pirmais vērsts uz šiem 90%, "dzēsējot" paternu no pārkāršanas un otrs, pašam noturēties mezglā jo stingri. Domāju, ka otrais ir pat svarīgāks, jo paša noturēšanās stabilizēs arī kaimiņus, neļaus "aizlēkt" nezin kur. Tikai, manuprāt, nav jāizmirst vismaz viena lieta: ar katru ir jārunā viņam saprotamā valodā. Es ceru, ka ar tevi es runāju pareizi un mani par "jampampiņu" neuztversi. Jā, jā, jā... (ar nopūtu). Lai top! Šoreiz pietiks, jo jāiet vest malku krājumam.

Lai top, Ojārs, 2018.10.01.

Vēstules Jolantai Lipkevičienei – Lietuvas Zaļš skolas dibinātājai un direktorei Kauņā

Jolanta!

Спасибо за приглашение, за доверие!

Постепенно у нас раскрывается совсем новое понимание о психологии человека, о его месте и взаимодействии средой, природой и т.д. Новое понимание подтверждает исключитель-

ную важность в воспитаний детей (да и духовное продвижение в любом возрасте) народной педагогики, народных традиций. Это связано с тесной связью индивида и общества в котором он пришел т.е. родился. Народные традиции в современном обществе угнетаются вторжением глобализаций во всех сферах жизни, якобы раскрывая новые возможности «глобального человека». Что это за «новые возможности»? Каму они нужны и к чему они ведут? – что, человек станет более благородный, будет больше уважать друг друга, природу?

Новое понимание подтверждает необходимость с каждым говорить на «языке» которого он понимает, способен воспринимать. То же самое касается и воспитание детей – они очень разные и подход, методы воспитания должны соответствовать уровню сознания каждого. Это значит, что крайне глупо без разборки кто есть кто, сажать всех детей за одной партой. По крайней мере это противоречит властвующему мнению в Латвии, да и во всем мире. Это противоречит и детским садам, - не всем подходит детский сад (в народной педагогике детского сада нет). И если и детский сад, то все участники конкретного детского сада должны «дышать одним дыханием».

Работать с обществом в целом сложно. Мы о своем пониманий вещей говорим в нашем домашнем листе (drustutautskola.lv), публикуем, выступаем, организуем занятия для родителей, учителей и для местных жителей. Это нам помогло находить единомышленников, помогло создать в школах (у нас два филиала) более менее однородную среду (без внутренних противоречий).

Говорить с аудиторией, которая не готова размышлять о смысле жизни вообще, я не готов. Я готов с парой своих людей приехать к вам в гости (без формальностей) и между своими и поговорить о воспитаний детей в свете новой парадигмы психологий человека (трансцендентальной психологий).

С уважением, Оярс, 2019.01.24.

Sveika, Jolanta (lietuviešu draugi)!

Kā jums tur iet? Vai bērni vēl nāk uz skolu vai atpūšas mājās? Mēs joprojām bieži domājam par tavas skolas bērniem. Vai rosi-

nājtāt viņus domāt un izteikties par “lielām” lietām? Iesaku viņiem lūgt padomu par to, kas un kā būtu jādara, kas ir viņiem vajadzīgs; kā viņiem, mums pieaugušajiem, ir jāpalīdz utt.. Lai stāsta par saviem ikdienas piedzīvojumiem un ar lielu ieinteresētību, uzticību klausieties. Bieži ir jāuzdod konkrēti jautājumi. Mūsu pieredze ir tāda, ka ja jautājumus neuzdod, bērni neko arī nestāsta, bet viņu zināšanas un pieredze varētu būt mūsu prātam neaptverama. Bērnu nešķirosim, jo kā jau teicu mums nezināmu iemeslu dēļ pat cilvēkam ar relatīvi zemu apziņas līmeni var tikt iedotas spējas, kuras dotajā brīdī nav pieejamas augstākiem apziņas stāvokļiem. Regulāri ar viņiem kopā strādājot, atklāsies katrs un tas ko katrs no viņiem spēj dot, kā ar katru jārunā. Jūsprāt svarīgāko un vienreizējo nepieciešams ierakstīt diktofonā, bet pēc tam pārlikt uz papīra. Jāieklausās ir visos! Pasveicini visus pieaugušos un bērnu! Lai veicas, Ojārs, 2019.07.02.

Sveiki, Jolanta!

Kaip ten eiti? Ar vaikai vis dar atēina j mokyklā ar poilsj namuose? Mes vis dar dažnai galvojame apie jūsų mokinius. Ar paskatino juos galvoti ir kalbėti apie „didelius“ dalykus? Siūlau, kad jie paprašytų patarimo, ką ir kaip jie turėtų daryti tai, ko reikia; kaip jie, mes, suaugusieji, turime padėti ir kt. Norėdami klausytis apie jų kasdienes nuotykius ir su dideliu susidomėjimu, klausytis pasitikėjimo. Dažnai užduodami konkretūs klausimai. Mūsų patirtis yra ta, kad jei neprašysite klausimų, vaikai nieko neperskaitys, bet jų žinios ir patirtis gali būti neįsivaizduojama. Mes neišskirsime vaikų, nes, kaip mums pasakiau nežinomomis priežastimis, net ir asmeniui, turinčiam santykinai mažą sąmonės lygį, gali būti suteikiami sugebėjimai, kurie šiuo metu nėra prieinami aukštesnės sąmoningumo būsenoms. Darbas su jais reguliariai atskleis visus ir ką kiekvienas iš jų gali padaryti, nes visi turi kalbėti. Jūsų nuomone, svarbiausias ir vienkartinis poreikis įrašyti į diktofoną, bet po to judėti popieriuje. Klausykitės visų!

Sveikinkite visus suaugusiuosius ir vaikus!

Sėkmės, Ojārs, 2019.07.02.

Jolanta!

Доброе утро!

Есть идея. Будущее в наших детях - они создаст новый мир. Они дети богини рассвета в *lietuvių mitologijoje* – Aušrinės, а в латышской - Austras. Когда мы гостили у вас, поговорили с вашими детьми, появилась мысль о том, что дети уже сегодня должны быть включены в работу. Так вот идея такова, что мы бы попросили детей высказывать свой советы уже сегодня, и мы их сами бы опубликовали в интернете на своих сайтах. Таким бы образом они бы подключились к решению "больших дел" независимо от их возраста. Мы бы детям, согласуя сами, задавали конкретные вопросы и их ответ перевели на обоих языках - литовский и латышский. Может быть и случаи, когда дети по своей инициативы хотели, по их мнению важное, что то сказать независимо от вопросов. Публикация в месте рисунком ребенка могла быть анонимной или под именем придуманного самим ребенком. Публиковали мы каждый в своих сайтах оповещая об этом своих друзей. Со временем мы могли бы подключить детей и не только с наших школ. Это был бы проект содействия для будущего, которое должно начинаться с пробуждением и, кто лучше всего нас разбудят если не дети богини рассвета Аушри!?

Подумайте об этой идеи и главное - поговорите обо ней с детьми.

Что скажите? С уважением, Оярс, 2019.10.25.

Jolanta!

Привет с дождливой Латвии!

Мы рады что откликнулись на идею сотрудничества с нашими детьми! На первом занятий я детям рассказал идею о включении их в решениях "больших проблем ". Рассказал о сотрудничестве с литовскими детьми и как мы это будем делать. По началу мы должны узнать самих себе, наше сами представление о мире, о том какие должны в общих чертах быть наше отношение к нему и всему проходящему в нем. Какими ценностями мы будем руководствоваться при решений проблем и также устраивая каждый свою жизнь. Перед этом был проведен

подобный процесс с учителями. Учителей попросили ответить на вопрос: как они себе представляет смысл жизни человека вообще и для самих себя. В последствии и детям задавался тот же вопрос. Дети подумали и записали на бумагу (кто не мог, тому помогали). После они могли по этому вопросу и что то нарисовать. После того, как дети раскрыли свои представления им были прочитаны и ответы учителей. После этого им было представлено время чтобы они могли дополнить свои мысли если, что то пришло в голову. Для каждого ребёнка устроена специальная папка хранения его высказываний и рисунков по этому проекту.

С учителям мы говорили и об ценностях по которыми они руководствуются. Мы их назвали принципами жизни. Выявили следующие принципы: *Свободы; Чистоты (красоты); Любви; Доверия; Сотрудничества; Самость; Правды; Служения, Доброжелательности* (ненасилия). Каждый учитель рассказал и о том, как он каждого из принципов понимает (это все длилось несколько дней. Использовали идею дискуссий кружков Сай и споров не было. Это был очень интересный разговор при котором выяснилось и то, - готовы ли все учителя следовать школьной традиций).

Сейчас мы будем проводить эти дискуссий с детьми. Первый принцип рассмотрим принцип свободы. После опять ознакомим высказываниями учителей. После того, как все принципы постепенно будут рассмотрены, мы попросим детей подумать о принципах которые по их мнению важны но не включены в наш список.

Когда мы наконец то перейдём к вопросам решения каких либо проблем, мы все свои решения проверим по нашим принципам.

Вот так все проходит. Что скажите?

Оярс, 2019.11.04.

Cienījamā Dagmāras Beitneres Le-Gallas kundze

Kad ģimenē lēmām, par kuru politisko spēku balsosim Saeimas vēlēšanās, mēs vienojāmies par Jauno konservatīvo partiju. Viens no iemesliem bija tas, ka pēc definīcijas konservatīvie, kā pašī

deklarējuši - balstās uz tradīcijām un uz pagātnē pārbaudītām vērtībām. Otrs iemesls bija tas, ka bija pamats cerībām, ka kļūsiet par izglītības ministri.

Es esmu biedrības Tautskola "99 Baltie zirgi" viens no dibinātājiem un šobrīd esmu valdes priekšsēdētājs. Mēs tautskolu dibinājām ar nolūku izmēģināt t.s. holistisko pedagoģiju. Nu jau rit trešais gadu desmits kopš mācām bērnus un esam to atzinuši par gana labu (tās konceptuālās nostādnes ne tikai nav pretrunā ar mūsu tautas pedagoģiju, bet ir ar to saskanīgas). Visi beidzēji, to gan nav daudz, pēc mūsu pamatskolas beigšanas, sekmīgi ir turpinājuši mācīties augstākā līmeņa skolās – vidusskolās, koledžās, arodskolās un tālāk ne reālais arī augstskolās. Bet ne jau panākumi akadēmiskos mācību priekšmetos bija mūsu mērķis – tas nav arī tagad. Mērķis ir vispusīgi attīstīta, pašpietiekama personība un tas nozīmē ne tikai fizisko un intelektuālo attīstību, bet arī garīgo. Lai to paveiktu, radam skolēnam maksimāli brīvu attīstības vidi, kurā viņš jūtas atbildīgs par savu darbu, attiecībām – skolotājs ir padoma devējs, konsultants, sadarbības partneris, bet ne autoritāte, kura diktē kas un kā jādara, cik daudz jādara. Svarīgs nosacījums ir skolotāja pietiekami liela uzmanība katram indivīdam – esam konstatējuši, ka tas var notikt tikai pie neliela skolēnu skaita 9, 10 skolēni grupā (kaut kas līdzīgs ir visās holistiskajās skolās pasaulē, piemēram, Krišnamurti skolās Amerikas Savienotajās Valstīs un Apvienotajā Karalistē). Trešais nosacījums, kurš izriet no holisma, ir bērnu nešķirošana pēc vecuma – bērni mācās nevis klasēs, bet dažāda vecuma saimēs. Rezultātā veidojas ģimeniski draudzīgas, izpalīdzīgas "brāļu" un "māsu" attiecības jeb spēja socializēties ar jebkuru vecumu.

Te tikai ieskicēju dažas skolas īpatnības – detalizētāk var atrast mūsu mājas lapā drustutautskola.lv, kurā popularizējam gan savu, gan citu pasaules skolu pieredzi pedagoģijā.

Pašreizējā izglītības politika mūsu zemē neparedz šādu iniciatīvu iespējamību un skoliņu eksistenci (mēs esam iedvesmojuši vairāku līdzīgu skoliņu veidošanos, piemēram, Brīvā skola Preiļos, Brīvā skola Ikšķilē, Brīvā Māras skolā Mārupē, u.c., tai skaitā, mums ir noslēgts starptautisks līgums ar vienu no Lietuvas skolām par pieredzes nodošanu, uz kā pamata viņiem ļāva vērt vaļā šāda pat veida skolu). To apstiprina Likumprojekts, kurš bija ievietots IZM mājas lapā kā arī privātskolu tiešie kontakti ar izglītības ministri.

Mūsu pārlicība ir tāda, ka nākotnes sabiedrību veidos ne vis "varas" attiecības, bet "sadarbības" kā pa horizontāli, tā pa vertikāli. Katra sabiedrības indivīda radošā iniciatīva būtu apsveicama un veicināma – personas ierobežošana stingri definētos rāmjos nekādi nevar veicināt radošumu ne individuālo, ne kolektīvo. Tas ir tik vienkārši, ka netop skaidri motīvi IZM varas demonstrēšanai. Runas, ka privātskolas varēs turpināt strādāt, izmantojot tikai savus resursus, ir netaisnas, tāpat arī akreditācijas kritēriji, kuri ir izstrādāti visām skolām vienādi, neskatoties uz to, ka visas skolas nav vienādas.

Pirmkārt, nauda, kura nāca līdz katram izglītojamam bija un ir nozīmīga un ne tikai – tā tam pienākas pēc taisnības – tā ir nodokļu maksātāju nauda, t.sk., bērnu vecāku nodokļi. Otrkārt, visām skolām vienotie noteikumi neizturēs Izglītības Kvalitātes dienesta akreditācijas. Mūsu pietiekami garā pieredze liecina, ka nevienu līdz šim akreditācijā (izņemot neatkarības pirmos gadus) nav interesējuši mūsu darba rezultāti, bet darba organizēšanas atbilstība normatīvajiem aktiem, atbilstība iedibinātam vispārējam priekšstatam par to kādai jābūt skolai, tās organizatoriskai struktūrai, metodēm utt.. Kā cilvēki, kuriem, piemēram, nav nekādas- ne praktiskas, ne teorētiskas pieredzes spēj izvērtēt iniciatīvas? – mūsaprāt, tikai pēc rezultāta.

Te fragments no Ojārs Spārīša priekšlasījuma *Kultūras mantojuma veselums Latvijas lauku vidē*:

...Latvija ir maza zeme, bet liela ar savām kultūras novadu atšķirībām un īpatnībām, tāpēc ir svarīgi apjaust to summu kā cēlmatēriāla tīrsvaru, kurš nekādā gadījumā nav atšķaidāms vai zaudējams. Latvija ir vienīgā ģeogrāfiskā telpa, kurā tauta var justies un jūtas mājās: fiziski, garīgi un psiholoģiski komfortabli. Šo sajūtu kompleksu stiprina daba, ar kuru indivīds vēl nav zaudējis vienotību vai arī spēj to ātri atjaunot. Latvijas iedzīvotājs apkārtējā vidē notiekošos procesus un norises jūt kā likumsakarīgu un ciklisku dabas ritmu, un tas dara iespējamu indivīda atgriešanos laukos. Viendabīgais gada laiku maiņas biežums, harmoniskie ainavas telpiskie mērogi un miniatūrā dotais plašais spektrs — reljefa, veģetācijas un faunas bagātība — veido to neatkarīgo ainavas un dzīves telpas kvalitāti, ko cilvēks izjūt kā glezniecisku, radoši rosinošu veselumu.

Tā kā pilsētu un lauku pretstats ir sociālekonomiski determinēts ar atšķirīgas koncentrācijas apdzīvotību telpā, tad kultūras man-

tojuma tipoloģiskajai daudzveidībai nav krasas atšķirības vienā un otrā vietā, jo tām abām jānodrošina sabiedrības materiālās un garīgās vajadzības. Taču pilsētai kā mākslīgi uzturētam, pārspīlēta cilvēku sablīvējuma un saspringta sociālā klimata veidojumam tiek radīta nedabiski koncentrēta dzīves vide ar tās procesu nodrošinājumam nepieciešamām funkcionālām būvēm un infrastruktūru. Savukārt laukiem raksturīga telpā un laikā izvērstu visai cilvēka dzīvei un tās rekreācijai nepieciešamo vides struktūrelementu sistēma. Tātad pretī pilsētas disharmoniskajai videi tiek likta lauku harmonizācijas un sakārtotības ideja....”

Latvijas lauku kultūrvidē, kā latvietības nesēja ir unikāla parādība Eiropas kultūrtelpā vispār un tādejādi, tā ir kopjama un sargājama. Lauku latviskās kultūrvides sargātājus reiz jau aizslaucīja PS lauku deportācijas, nu to darām paši “aizslaukot” skolotājus. Latvijas apstākļos ar nelielu iedzīvotāju blīvumu nav piemērojamas Rietumeiropas skaitliskie aprēķini par skolotāju skaitu uz bērnu, skolēnu skaitu klasēs un skolās vispār. Pārmaiņas bija vajadzīgas jau sen, bet tās vajadzēja veidot uz Latvijas laukiem piemērota skolas modeļa izstrādi un nevis slēgšanu.

Mēs ceram un paļaujamies uz Jūsu, ne tikai kā politiķes godaprātu, bet arī kā filozofes gudrību un mūsu tautas patrioti, lai panāktu mums līdzīgu skolu ne tikai eksistences iespējas, bet arī valdības atbalstu. Ar cieņu, savu domubiedru un kolēģu vārdā
Ojārs Rode, .2020.03.06.

Labdien, Jundža kungs

Paldies, par ātro atbildi! Vispirms esmu priecīgs, ka esat pamanījis nākotnes izglītības modeli holismā, - tad kāpēc mums, kā mazai tautai, uz to jau tagad pakāpeniski neiet?

Viens iemesls, kāpēc vērsos arī pie Jums, bija tas, ka pamanījāt, ka risinot augstskolas problēmas IZM skalda un valda, - risina tās no varas pozīcijām. Visos līmeņos cilvēki ir intelektuāli auguši un pienācis tas laiks, kad viņos ir jāieklausās. Nevēlos pierādīt, bet nākotne pieder sadarbībai, - tad kāpēc mums, mazajai tautai to arī nesākt nedarīt?!

Otrs iemesls, kāpēc rakstīju arī Jums, ir tas, ka pazinu Jūsu tēvu. Mēs iepazināmies, kad viņš jau bija sirmā vecumā, bet ārkārtīgi

mundru, skaidru prātu. Es toreiz aizrāvos (aizrautība nav pazudusi) ar tautas tradīcijām, kas arī toreiz noveda mani pie Jūsu tēva. Viņš būdams cilvēks, kurš bija iedziļinājies kristietības būtībā, tomēr, pētdams Dainas un dažādu novadu tradīcijas, bija aptvēris tajās bezgalīgu ētisko kodolu (Man noteikti kaut kur pat ir viņa stāstījumu audioieraksts). Es pie viņa pat aizvedu desmitiem tautas tradīciju kopējus, lai tie dzirdētu viņa stāstu. Sarunas liecināja, ka Jūsu tēvs bija patiess savā būtībā, patiess mūsu tautas aizstāvis. Šo visu Jums rakstu ne jau tāpēc, lai meklētu atbalstu sev, - es domāju par tautu: tam, kas notiek izglītības laukā, būs tālejošas sekas uz tautas nākotni vispār. Es te nedomāju tikai par savu skoliņu, bet par skolām vispār, īpaši par mūsu lauku skolām, par mūsu lauku latviskās kultūrvīdē saglabājušās nacionālās identitātes sargāšanu un kopšanu.

Un otrs uztraukums ir par attīstību, - ja tiks apslāpētas tautas radošās iniciatīvas, tad par kādu attīstību mēs vispār varam runāt?! Ne kāda "kompetences" izglītība neko nedos, ja nebūs iespējas brīvām iniciatīvām. Man reiz bija saruna ar kādu biznesmeni, kurš arī nekādi nevarēja saprast, kāpēc mēs visi nevaram darīt vienādi (par izglītību runājot). Un tad viņš pats atrada tam skaidrojumu (mazliet dīvainu) - ja mēs kūtī audzēsim tikai vienas šķirnes putnus, tad liela ir varbūtība, ka, ja kāds vīruss uzklups, beigtas būs visas vistas, bet daudzveidībā ir pamatota cerība, kad kādas izdzīvos.

Jūs akadēmiskajās aprindās esat daudz spēcīgāki nekā kāds lauku skolotājs - lūdzu dariet kaut ko!

Ar cienu, Ojārs Rode, Drustos, 2020. 03.07.

Padoms lietuviešiem savas skoliņas aizstāvībai

Domāju, ka aizstāvot savu skolu, jums jābalstās uz ideju par to, ka jūsu skola veidota uz holistiskas skolas principiem, uzsvērot, ka holistiskās jeb veseluma skolas akcentē ģimenes principu kā mācību metodes daļu jeb bērnu nešķirošanu ne pēc dzimuma, pēc vecuma. Tas nav apvienoto klašu variants - pie mums arī neatbalsta apvienotās klases, bet neiebilst pret "saimes vai "lielas ģimenes" veidošanu. Mūsu gadījumā tādas klases nemaz nav, - ir atbilstošu klašu mācību programmas, un katru no tām apgūst tikai viens, divi vai trīs bērni, kuri neveido klasi. Līdz ar to metodiski mācības nenotiek tā, kā tas parasti ir apvienoto klašu gadījumā. "Lielajā ģimenē" bez bērniem

ir arī skolotāji, interešu izglītības pedagogi, saimnieciskie darbinieki – tie nav ka amatnieki, priekšnieki, varas pārstāvji, komandieri bet *saimes* locekļi, kuri katrs uzņēmis savus pienākumus un ir skolēniem kā paraugs, kā palīgs, kā padoma devējs, kā uzmundrinātājs utt. . *Saimes princips* pieļauj arī brīvu vecāku iesaistīšanos gan skolas dzīvē, gan kā atbalsts savam bērnam nepieciešamības gadījumos. Pat vēl vairāk, ja skolā ir arī pirmskolas bērnu grupa, tad arī pret viņiem attiecas “atvērto durvju princips”- viņi, ja vēlas var atnākt un darboties (nevienu netraucējot) vienā telpā ar vecāka gājuma bērniem.

Kāpēc saimes?

- Dažāda vecuma bērnu apvienības ir dabīgas organizācijas formas, vienaudžu klases - mākslīgi veidojumi, kas sabiedrībā nepastāv (šobrīd pat ne armijā);
- Bērnu tieksme pulcēšanos jaukta vecuma neformālās grupās, nosaka tā tuvība dabīgam modelim sabiedrībā;
- Jaunākie skolēni vienmēr grib būt tādi kā vecākie bērni un “saimēs” atrod sekošanas paraugus starp vecākiem bērniem, tātad motivē izaugsmei;
- Tiek veicināta bērnu savstarpēja draudzība, izpalīdzība kopīgās rotaļās, spēlēs, nodarbībās, lai kādas tā būtu;
- ka vienaudžu meiteņu un puisiu intereses var krasi atšķirties?
- bērni ar bērniem labāk saprotas?
- bērnu tradīcijas ir ļoti noturīgas?

Ko iegūs bērni mācoties saimēs?

- Māku iedzīvoties jebkurā kolektīvā;
- Sadarboties kolektīva locekļu starpā, sociālās prasmes;
- Prasmi patstāvīgi pašpilnveidoties, patstāvīgi apgūt zināšanas, jaunas jomas;
- Māku atrast savu vietu daudzveidīgajā pasaulē;
- Māku patstāvīgi rast problēmu risinājumus;
- Būs psihiski līdzsvarotāki, pašapzinīgāki, radošāki, motivētāki;
- Neiegūs «nesekmīgā» vai «nespējīgā» statusu (netiek salīdzināti ar citiem);
- patstāvīga darba iemaņas (kā mācīties, kad, kur, ko meklēt)
- Pašvērtēšanu (kā sevi pārbaudīt, vērtēt sasniegumus, attiecības)

Metodes

Jau no pirmās dienas skolā, bērnu radina pie patstāvīga darba;

Tas nozīmē:

- Apgūst spēju mobilizēties darbam un tas ir katram jādara bez ģipša mudināšanas;
- Jāiemācās izmantot skolas piedāvātos cilvēku, materiālos un citus vides resursus mācību darbā un atpūtā;
- Bērns ir pašmotivēts - Jāuzskata savs darbs par vērtīgu un personīgi nozīmīgu;
- Izmantojot skolas dotās iespējas, jācenšas darbu veikt labāk nekā viņš to spēja sāukumā;
- Uzņemties atbildību par savu izglītību, pēc paša veidota (kopā ar skolotāju, vecākiem u.c. – kopīga plānošana) elastīga izglītošanās dizaina - pašregulācija;
- Individuāls mācību darbs – skolēns pats definē tematus, pieņem lēmumus, atrod resursus un nosaka termiņus; Katram skolēnam uzdevumi, atbilst viņa konkrētajām spējām, sagatavotībai, interesēm; Skolēns strādā tieši viņam atbilstošā tempā; skolēnam dota iespēja brīvi izvēlēties mācību vidi un laiku; skolēnam dota iespēja izvēlēties mācību līdzekļus; Skolēns pats izvēlas mācību sasniegumu vērtēšanas modeli;
- Sadarbība:
 - *sadarbība ar skolotāju;*
 - *sadarbība ar zinošu skolēnu (ar skolēnu, kurš ieguvis pietiekamu meistarību kādā no mācībām; skolēns – skolotāja palīgs;*
 - *kopīgs darbs pārī;*
 - *grupā (komandā);*
- Laika limita noņemšana:
 - a) *mācību stundai (plūstoša pāreja no viena veida nodarbībām uz citām, dotās situācijas nosacīta) – stunda nesākas un nebeidzas ar zvanu, bet vienošanos;*
 - b) *programmas apgūšanai (programmas apgūšanas ātrums atkarīgs no skolēna motivētības, dotumiem un nav stingri noteiktas laika robežas);*
- Darba vietu izkārtojums aplī (Sēdēšana aplī palīdz nodrošināt komunikācijai labvēlīgus apstākļus: visi atrodas vienādās telpiskās

pozīcijas t.i., neviens te nav priekšā vai aizmugurē - pirmajā vai otrajā plānā), kas dod:

- ✓ *komunikācijai labvēlīgus apstākļus;*
- ✓ *visi atrodas vienādās telpiskas pozīcijas;*
- ✓ *līdztiesību;*
- ✓ *tiešu acu kontaktu;*
- ✓ *noņem barjeras;*
- ✓ *labi viens otru redzam, dzirdam;*
- ✓ *ergonomiskumu.*

- Skolotāja un bērnu savstarpējā sadarbē vienotam mērķim, darbs komandā veido tādu kā šīs vienotības radītu motivāciju - visi ir vienā straumē un motivācija ir saistīta ar ļaušanos šai straumei (komunikatīvā motivācija)¹⁴
- Tiek realizēta situatīvi-intuitīva pedagoģija – kad kopīgais mācību darbs tiek organizēts atkarībā no dotās intuitīvi izjustās situācijas (piemēram, bērni ir neizskaidrojami iekšēji satraukti – ejam dabā, spriežam par dzīvi, pasauli; uzkrīt pirmais sniegs – ejam pikoties utt.);
- Akadēmiskā izglītība miksēta ar interešu izglītības nodarbībām;

Svarīgs ir komandas darbs – tā ir saime vai dažāda vecuma skolēnu grupa konkrēta mācību priekšmeta apguvei. Komandā uz līdztiesīgiem pamatiem strādā kā skolotājs, tā skolnieki (skolotājs reizē ir skolnieks un otrādi – skolnieks skolotājs). Visi ir mācību procesa dalībnieki, kuriem savstarpēji sadarbojoties, visi iegūst pieredzi rīkoties saskaņoti kopā ar citiem, lūgt un sniegt palīdzību sadarbības partneriem jeb saimes locekļiem. Saimes darbībā rezultāta iegūšanai centrā ir kopība mācību procesa veidošanā, līdztiesība individuālo prioritāšu realizēšanā. Būtisks mācību procesa komponents ir saskarsme. Komandas darbā caur pieredzes apmaiņas notiek savstarpējs bagātināšanās process, veidojas pozitīva saskarsmes pieredze starp dažāda vecuma dalībniekiem. Dažādu vecumu grupā apziņas vidējais līmenis ir daudz augstāks nekā viena vecuma grupā, kas veicina jaunākā straujāku intelekta attīstību (vecākais reiz bijis jaunākais). Līdztiesība sarunā, dialogā veicina komandas locekļu pašapziņas celšanos. Lai veicās! 2023.01.07.

Sveiciens STIPRAJIEM!

Pieļauju, ka “stipro” apzināšanas un pulcēšanas mēģinājums ir vienreizēja parādība. Mūslaikos kaut ko tādu darīt nav ļāvis aizspriedums par to, ka visi cilvēki ir vienādi. Sajaukts jēdziens par visiem cilvēkiem dotām vienādām potenciālām iespējām ar to, kādā attīšanās (evolūcijas) spirāles laiktelpas punktā atrodas konkrēts cilvēks.

Par “stiprajiem”

Saku “ stiprajiem” un nevis “bramaņiem”, jo vispirms ir prātā jānostiprina doma par sevis nopelnītā, taču dievu dotā spēka klātesamību vispār. Nenotiek nekāda patvaļīga pāreja uz aizvien augstākiem apziņas apvāršņiem - tevi ierauga (lai ieraudzītu, tev ir jādara tas, kas dotajā inkarnācijā, ir jādara) un pieslēdz, nu tā, kā mēs ieslēdzam elektrisko slēdzi, lai spuldze mirdzētu. Cik var saprast, tad tāda “ slēdža” ieslēgšana (arī izslēgšana) nenotiek pārāk bieži – dažkārt daļi jānodzīvo vairāki mūži. Tāpēc sveicu jūs visus ar skaisti nodzīvotiem mūžiem un balvām, kuras esat saņēmuši. Tas nenozīmē, ka nu ir jāspringst, jāskā uztraukties par to, vai nu es dzīvoju daļi – es pieļauju, ka jums piederušā balva nemaz neļauj nepareizi dzīvot, ja nu vienīgi jūsu prāts neuzspiež ko vardarbīgi (kas nenāk neuzspiesti, tādā kā dabīgā kārtā). Piltiņkalnā ieradās savējie, - es ceru, ka jūs nepiespiedāt sevi ar prāta varu doties šurp? – ja tā, tad tas nozīmē, ka esam, dabīgā kārtā, iekļāvušies tajos procesos, kuros mums bija jāiesaistās. Tā arī turpināsim! – darām nepiespiesti, neļaujam prātam mums iestāstīt, ka ir kas svarīgāks, kas steidzīgāks darāms vai kādu darāmā termiņu uzspiesta ievērošana.

Par “stipro” spēku

Vēlreiz par “stipro” spēku, jeb par to, kāpēc svarīgi mums pie galda uzņemties maizes sadali un pasniegt ūdeni dzeršanai. Pasaulē brīnumi tikai tagad sāk pamazām sevi atklāt. Es zinu, ka daži no mums bez problēmām pēta apvidus enerģētisko struktūru ne uz vietas, bet pēc kartes, vai vēl trakāk pēc kāda pavirši uzzīmētas skices. Tas ir brīnumaini! – jūs viegli nosakiet to un pat mākat spriest par šo enerģiju kvalitātēm. Šis brīnums ir līdzīgs vēl citam brīnumam, kurš ir saistīts ar jūsu personības būtību. Jau runājām, ka Piltiņkalnā uzaicinātie savieši izstaro saules enerģijai radniecisku. Šī gaisma jūs nepametīs pat pēc aiziešanas no Zemes plāna, ar to jūs atkal atnāksiet at-

pakaļ. Vēl interesantāk ir tas, ka jūsu radītais nesīs jūsu būtības gaismu mūžu mūžos. Piemēram, pat vienkāršs, šķietami nenozīmīgs uzrakstītais vārdiņš, teikums, otas triepiens, uzadīts cimdu pāris, iestādīti kartupeļi, pagatavots ēdiens, jūsu portrets un tā joprojām, nes jūsu būtības starojumu. Es pat pieļauju, ka pēc šī “stipro” starojuma varētu atrast personību, kura to rakstījusi un otrādi – tas ir kaut kas līdzīgs pirksta nospiedumam un tomēr nesalīdzināmi bagātāku informāciju. Ne tikai informāciju, bet arī spēku un enerģiju, var teikt tas ir dzīvs. Šis spēks ir jāapzinās un to ir jāizmanto, nesot gaismu pasaulei. Tas attiecas uz mūsu personisko klātesamības efektu, gan, kā jau teicu, arī uz jebkuru mūsu izgatavoto lietiņu, mākslas darbu mūzikā, dzejā, tēlotājmākslā, “kustību” ikdienā utt. – visam mēs dodam tādu kā svētību. Pat mūsu izaudzēts un rokā turēts kartupelis kopā ar visu kartupeļu kaudzi, kurā tas guļ, staro. Es pieļauju, ka sena tradīcija saimniecei griezt maizes rikas un dot tās saimei vai priestera dzēriena pasniegšana viesim, nāk tieši no apzinātām jeb neapzinātām zināšanām par “stipro” cilvēku labvēlīgo varu un nepieciešamību to likt lietā.

Jau stāstīju, ka tādi bija K.Zāle, Kr.Barons, J.Rainis, Aspazija, K.Raudive, R.Rudzītis, K.Ulmanis, E.Brastiņš, mūslaiku – fiziķis Edgars Imants Siliņš, ķīmiķis J.Stradiņš, A.Rupainis u.c. ir “stiprie”. Ir tikai jāapzinās katram savs spēks un mēs atradīsim kopā iespējas, ka veicināt Jaunā laikmeta iestāšanos te, Latvijā, Pasaulē. Lai top!

Par Māra rosinātām nodarbībām

Vai tās nevarētu kļūt par kopienas veidošanās pamatu? Pirmkārt, tajās iepazīsim mēs katra spēku, katra pieredzi. Otrkārt, caur nodarbībām mēs atklāsim (vai pilnveidosim) sev noderīgus instrumentus Gaismas darbam. Treškārt, tas būtu unikāls mēģinājums veidot skolu (iegūt pieredzi) tikai “lasītiem” ļautiņiem (starp citu, ko nozīmē “lasīti” ļautiņi - kūmās lūdza tikai “lasītus” ļautiņus, - tos, kuri zināja un prata tradīciju, prata noturēt tīru ritmu, tīru valodu, daiļi dzīvot) t.i. “stiprajiem” jeb topošiem bramaņiem. Redzu, ka kaut kādā brīdī varētu tikt veidota “bramaņu” skola bērniem un tad tajā mēs izmantotu to pieredzi, ko gūtu no nodarbībām tagad un to pieredzi, kuru gūvām tautskolas vispārējās izglītības organizēšanas gados.

Par kopienu

Pieļauju, ka mums katram bija savs iemesls tam, kāpēc atsaucāmies uz aicinājumu veidot kopienu, bet, lai kāds tas nebūtu, tas

noteikti ietilpst kopainā. Kopainā mēs esam aktualizējuši prātā to aspektu, kurš dotajā brīdī jums ir šķītis tas svarīgākais. Pieļauju, ka spēks, kas mūsos ir un slēptais uzdevums, pakāpeniski atklāsies konkrētos kopdarbos. Mums ir ļoti labas izjūtas par nākotni, jo mēs jau tajās dzīvojam, tās sevī lolojam (varbūt ne vienmēr prātā apzināti, bet nojautās, izjūtās, redzējumos), tāpēc uztraucamies, ka kaut kas, kaut kā ievilkas un nav sagaidīts “ap brokastu laiku”. Uztraukumam nav pamata: katram savs laiks, sava vieta. Ir jābūt līdzsvaroti mierīgam un jāiekļaujas tādā kā dabīgā notikuma plūdumā, protams, ne bez aktivitātes.

Tātad, pēc pirmās sarunas sapratu, ka par kopienas “kristalizācijas centru” ir uzskatāms Piltiņkalns – rītausmas dievietes Austras svētvieta. Kopiena sevī integrētu vairākus līmeņus. Pirmais jeb augstākais ir “bramaņu” līmenis. Bramaņu līmenī mūsu darbs vispirms varētu tikt ievirzīts tiešā “Gaismas” ģenerēšanas kopdarbā Piltiņkalnā vai kur citur. Otrkārt, bramaņu skolas garīgajā iedibināšanā. Treškārt, Latvijas “bramaņu” (nejaukt ar zintniekiem, šamaņiem) apzināšanu un viņu iesaistīšanu mūsu kopienā – kopienai jāpārņem par vislatvijas garīgo Gaismas virzītāja spēku! Tas nozīmē, ka jāmeklē potenciālie bramaņi, jāuzrunā. Man Laura nosauca vairākus viņas redzes lokā nokļuvuši potenciāli un ar tiem paņēmienu, kas ir manā rīcībā es atklāju starp tiem vairākus “stipros”. Kā jau esam runājuši, tad ne jau visi “skaļie”, publiski redzami ir “stiprie”. Daudzi dara ļoti noderīgu darbu tautai, bet ne potenciālo “bramaņu” līmenī.

“Bramaņu” apakšlīmenis varētu tikt saistīts ar augstāka līmeņa praktisko vajadzību nodrošināšanu. Nu, piemēram, Māra skolas nodarbību (varbūt varam Māra ierosinātās nodarbības arī dēvēt par Māra skolu?) praktiska organizēšana; pēc tam, “bramaņu” skolas fiziskās telpas veidošana; praktiskai darbībai nepieciešamo instrumentu radīšana, – juridiski nodrošinātas organizatoriskās struktūras. “Bramaniskajā” līmenī kopienas struktūru būtu jācenšas veidot ne pēc “iebalsošanas” principiem, bet pēc tā, kā dabīgā kārtā tā veidojas pati no sevis. Respektīvi, būtu tajā jāieliek jau jaunā laikmeta iezīmes. Un viena no tām ir tāda, ka katrs tajā, dabīgā kārtā, ieņem sev saderīgu, savam dzīves uzdevumam atbilstošu vietu. Augstākais kopienas līmenis būtu veidojams, kā “likumdodošs” nākamam, zemākajam līmenim, kurā tiek iesaistīti visi izaugsmes alkstošie (aktīvie, pasīvie) un darboties grībošie spēki. Šis līmenis organizētu, realizētu “bramanis-

kā” līmeņa iecerēto materiālajā un sabiedriskajā telpā. Piemēram, Drustos es jau tagad redzu pietiekami daudz tam noderīgu cilvēku. Tad, kad “bramaniskais” līmenis daudz maz nostabilizēsies, mums būtu jāsaicina šie ļaudis un jāizstāsta par iecerēm, nekādi nepaze-
minot viņu devumu nozīmīgumu Atmodai. Laika gaitā aktivitātēm fi-
ziskajā plānā būtu veidojama vēl kāda sabiedriska organizācija, kura
cenšas vienot visus pagasta ļaudis, lai kas viņi nebūtu.

Vēl, vērojot līdzšinējo “stipro” darbību atklājas trešā kopienas
darbības struktūra, kas, varbūt, hologrāfiski var atbilstu kopienas
struktūrai. Tas ir tā, ka katras savā dzīves vietas vidē veido ko līdzī-
gu. Katrs no mums jau ir atradis kādu spēka pielikšanas punktu un
aktīvi tajā darbojas. Šīs vietas līdzīgi kā Findhornā ir vienotas mērķī,
vienotas kopienas pieņemtajos darbos, impulsos un ir savstarpēji at-
balstošas. Tās var būt (dažas jau ir) juridiski patstāvīgas vienības.

Tas apmēram viss, ko ieraudzīju pēc pirmās tikšanās un se-
kojošas reakcijas pēc Māra ierosinātās skolas.

2023.08.08.